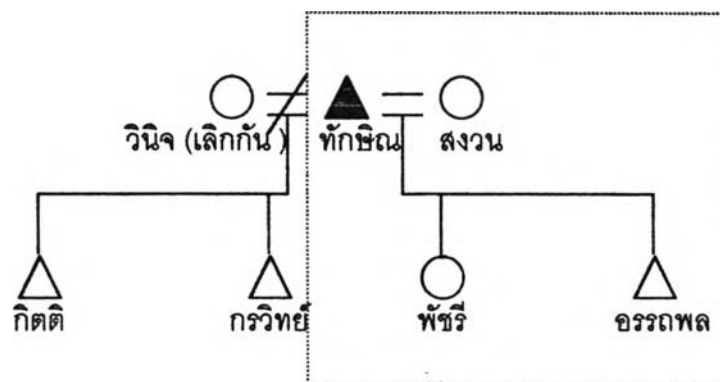

บทที่ 3 กรณีศึกษา

การนำเสนอข้อมูลในบทนี้ เป็นข้อมูลจากผู้วิจัยเก็บรวบรวมขณะทำวิจัยภาคสนาม ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ และการเล่าเรื่องราวชีวิตของผู้ประกอบการหาแร่แมงกานีสในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำนวน 12 คน เป็นการเสนอภาพเกี่ยวกับประวัติชีวิตของผู้ประกอบการตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบัน เส้นทางสู่อาชีพหาแร่แมงกานีส การประกอบการหาแร่แมงกานีส สภาพที่อยู่อาศัย สินค้าอุปโภคบริโภค การพักผ่อนหย่อนใจ การสาธารณสุข ศาสนาและความเชื่อ ความสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลต่าง ๆ และทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพหาแร่แมงกานีส ความยากจนและสังคมเมือง

กรณีศึกษาที่ 1	พีชิต
ชื่อ	นายทักษิต วรชัชวาลย์ อายุ 43 ปี
สถานภาพ	สมรส
ภรรยาชื่อ	นางสงวน วรชัชวาลย์ อายุ 30 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 4 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน
	1. นายกิตติ วรชัชวาลย์ อายุ 17 ปี
	2. นายกรวิทย์ วรชัชวาลย์ อายุ 15 ปี
	3. เด็กหญิงพัชรียา วรชัชวาลย์ อายุ 12 ปี
	4. เด็กชายอรรถพล วรชัชวาลย์ อายุ 1 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 8 คนเป็นชาย 6 คน หญิง 2 คน พี่ชิตเป็นบุตรคนที่ 2
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 5
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	พ่อค้าเรขายได้กวอกอีสถานย่าง
ภูมิลำเนา	จังหวัดขอนแก่น

แผนภาพครอบครัวพี่ซิณ

พี่ซิณเป็นคนจังหวัดขอนแก่นโดยกำเนิด บิดามารดาประกอบอาชีพทำนาโดยมีพี่นาเป็นของตนเอง พี่ซิณอาศัยอยู่กับบิดามารดาจนกระทั่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ม.ศ. 5 ในสมัยนั้น หลังจากเรียนจบชั้น ม.ศ.5 พี่ซิณก็ได้มาอยู่กับภรรยาคนแรกคือพี่วินิจ คมสันต์ มีบุตรชายด้วยกัน 2 คนคือ คนแรกชื่อนายกิตติ วงษ์ช่าง อายุ 17 ปี และคนที่ 2 ชื่อนายกรวิทย์ วงษ์ช่าง อายุ 15 ปี เมื่อพี่ซิณอายุ 24 ปีจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำซึ่งในระยะแรกพี่ซิณนั้นว่างงานเป็นเวลาประมาณ 6 เดือนจนกระทั่งมาสมัครได้เป็นช่างอบน้ำยาไม้ของบริษัทสยามเฟอร์นิเจอร์ในเขตมีนบุรี มีรายได้เป็นเงินค่าจ้างกับค่าทำงานล่วงเวลาประมาณเดือนละ 9,000 บาท พี่ซิณทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งนี้เป็นเวลาประมาณ 5 ปี ก็ต้องลาออกจากงานเพราะภรรยาตามมา พี่ซิณให้กลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดขอนแก่นด้วยกันซึ่งพี่ซิณได้กลับไปอยู่กับภรรยาที่จังหวัดขอนแก่นได้เพียง 2 เดือนเท่านั้น ทั้งสองคนก็ได้แยกทางกันโดยภรรยาเป็นฝ่ายรับเลี้ยงบุตรชายทั้งสองคน ปัจจุบันพี่ซิณไม่ได้ติดต่อกับภรรยาและบุตรชายทั้งสองคนอีกเลย เมื่อเลิกกับภรรยาแล้วพี่ซิณจึงเดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ซึ่งในการเข้ามาหางานทำในครั้งนี้พี่ซิณได้พบกับเพื่อนคนหนึ่งและได้ชวนกันไปทำงานรับจ้างเพาะพันธุ์ต้นยางพาราที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยได้รับเงินค่าจ้างเพาะพันธุ์ต้นยางพาราในราคาต้นละ 2 บาท ทำงานอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นเวลาประมาณ 1 ปีก็เลิกทำเพราะตนต้องการประกอบอาชีพใหม่ ดังนั้นจึงเดินทางมาหางานทำในกรุงเทพฯ และได้สมัครเข้าทำงานเป็นพนักงานบริการของสถานีบริการเติมน้ำมันแห่งหนึ่ง โดยพี่ซิณถูกทางบริษัทส่งตัวไปทำงานในจังหวัดนครสวรรค์ มีรายได้เป็นเงินค่าจ้างเดือนละ 4,500 บาท พี่ซิณทำงานเป็นพนักงานบริการของสถานีบริการเติมน้ำมันเป็นเวลาประมาณ 1 ปีจึงลาออกเพราะรู้สึกเบื่อและต้องการไปประกอบอาชีพอื่น ดังนั้นพี่ซิณจึงได้เดินทางเข้ามาหางานทำใน

กรุงเทพฯ อีกครั้งครั้งนี้พี่ฉิมได้มาสมัครเข้าทำงานเป็นพนักงานฝ่ายผลิตของบริษัทสหกิจ ยูนิเวอร์สแตนดาร์ด จำกัด บริษัทนี้เป็นบริษัทผลิตสินค้าประเภทเครื่องใช้ในครัวเรือนเช่น ถัง กระจกมั่ง ถ้วยและจาน เป็นต้น พี่ฉิมมีรายได้เป็นเงินค่าจ้างเดือนละ 6,000 บาท ในช่วงเวลาที่ พี่ฉิมทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งนี้ได้รู้จักและได้แต่งงานกับพี่สงวนซึ่งเป็นพนักงานในบริษัทเดียวกัน ปัจจุบันพี่ฉิมกับภรรยาคนนี้มีบุตรด้วยกัน 2 คนเป็นหญิงหนึ่งคนและชายหนึ่งคน คนแรกเป็น หญิงชื่อเด็กหญิงพัชรียา อายุ 12 ปี ส่วนคนที่ 2 เป็นชายชื่อเด็กชายอรรถพล บุตรทั้ง 2 คนของ พี่ฉิมอาศัยอยู่กับมารดาของพี่สงวนที่จังหวัดกำแพงเพชร โดยพี่ฉิมและพี่สงวนจะส่งเงินค่าเลี้ยงดูบุตรไปให้เดือนละ 2,000 บาท ถึง 3,000 บาท พี่ฉิมทำงานอยู่ที่บริษัทสหกิจ ยูนิเวอร์สแตนดาร์ด จำกัด เป็นเวลาประมาณ 4 ปี จึงลาออกมาพร้อมกับพี่สงวน ทั้งนี้เพราะพี่ฉิมมีปัญหาขัดแย้งกับ เพื่อนพนักงานด้วยกัน หลังจากลาออกจากงานที่พี่ฉิมและพี่สงวนจึงมาหางานทำในนิคม อุตสาหกรรมนวนคร สาเหตุที่พี่ฉิมและพี่สงวนเลือกมาหางานทำที่นิคมอุตสาหกรรมนวนคร เพราะในอดีตก่อนที่ฉิมจะมาหางานทำในกรุงเทพฯ เคยมีเพื่อนคนหนึ่งของพี่ฉิมซึ่งทำงานเป็น พนักงานโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรม นวนครพร้อมทั้งชักชวนพี่ฉิมให้มาหางานทำที่นี่ด้วยกัน แต่พี่ฉิมได้ปฏิเสธคำชักชวนของเพื่อนคน นั้นเพราะในช่วงเวลานั้นพี่ฉิมต้องการเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นอย่างยิ่งและคิดว่ามาได้มา ทำงานในกรุงเทพฯ นั้นดีกว่าการทำงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ดังนั้นพี่ฉิมรู้จักและทราบข้อมูลเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรมนวนครมาบ้างแล้วก่อนจะตัดสินใจมาหางาน

เมื่อพี่ฉิมเข้ามาหางานทำในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร บริษัทแห่งแรกที่เข้าไปทำงานคือ บริษัทคูโบต้า (ประเทศไทย) จำกัด โดยทางบริษัทรับเข้าทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวฝ่ายผลิตเครื่อง ยนต์ ได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน ๆ ละ 155 บาท ซึ่งในแต่ละเดือนพี่ฉิมจะมีรายได้รวมกับค่าทำงาน ล่วงเวลาเป็นเงินประมาณ 6,500 บาท พี่ฉิมทำงานที่บริษัทแห่งนี้เป็นเวลาประมาณ 3 ปี จึงลา ออกจากบริษัทเพราะทางบริษัทเลิกจ้าง ต่อมาพี่ฉิมจึงไปสมัครเป็นพนักงานของบริษัท ชิงกิว (ประเทศไทย) จำกัด โดยทางบริษัทรับพี่ฉิมเข้าทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวในตำแหน่งพนักงานส่ง ของ ได้รับเงินค่าจ้างให้เป็นรายวัน ๆ ละ 160 บาทและนอกจากพี่ฉิมจะได้รับเงินค่าจ้างรายวัน แล้วพี่ฉิมยังได้รับเงินค่าจ้างพิเศษเมื่อพี่ฉิมต้องออกเดินทางไปส่งสินค้าของบริษัทตามสถานที่ ต่าง ๆ ดังนั้นเมื่อรวมเงินค่าจ้างรายวันกับเงินค่าจ้างพิเศษแล้ว พี่ฉิมจะมีรายได้ประมาณเดือนละ 12,000 บาท ถึง 14,000 บาท พี่ฉิมทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งนี้เป็นเวลาประมาณ 3 ปี ทางบริษัทได้ เลิกจ้างพี่ฉิม ทั้งนี้เพราะในช่วงเวลานั้น(ในปี พ.ศ. 2541)ทางบริษัทได้รับผลกระทบจากภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำทำให้ทางบริษัทต้องลดจำนวนพนักงานและลูกจ้างเพื่อลดค่าใช้จ่ายของทางบริษัท

ทำให้บริษัทจำเป็นต้องเลิกจ้างพนักงานบางส่วนซึ่งพี่ซันก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น เมื่อพี่ซันออกจากงานแล้วจึงหันมาประกอบอาชีพเป็นพ่อค้าขายแร่ขายไส้กรอกอีสานอย่างจนกระทั่งถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 1 ปีแล้ว สำหรับพี่ซันก็ทำงานเป็นพนักงานฝ่ายผลิตของบริษัท หลินชิน จำกัด ซึ่งเป็นโรงงานผลิตกล่องกระดาษตั้งอยู่ในเขตอุตสาหกรรมโครงการ 2 ได้รับเงินค่าจ้างเดือนละ 5,910 บาท

หลังจากออกจาก บริษัทซังกีว (ประเทศไทย) จำกัด พี่ซันต้องว่างงานอยู่ประมาณ 1 เดือน ในระหว่างที่ว่างงานก็มีพ่อค้าขายไส้กรอกอีสานอย่างคนหนึ่งซึ่งรู้จักกับพี่ซัน ได้ชักชวนพี่ซันมาเป็นพ่อค้าขายไส้กรอกอีสานอย่างด้วยกัน พี่ซันจึงตัดสินใจทดลองมาเป็นมีพ่อค้าขายไส้กรอกอีสานอย่าง ในตอนแรกพี่ซันต้องไปเรียนรู้กระบวนการผลิตไส้กรอกอีสานและหัดเตรียมผักเคียงที่ร้านขายหมูหมักสำหรับทำไส้กรอกอีสานก่อนว่ามีขั้นตอนอะไรบ้างโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น พี่ซันมาเรียนและฝึกฝนผลิตไส้กรอกอีสานและเตรียมผักเคียงเป็นเวลา 3 วันจึงสามารถทำได้ด้วยตนเอง เมื่อพี่ซันสามารถผลิตไส้กรอกและเตรียมผักเคียงได้แล้วจึงจะเริ่มออกไปแร่ขายโดยนำไส้กรอกที่ตนเองผลิตออกไปแร่ขายได้

ทุก ๆ วัน พี่ซันจะมาซื้อสินค้าที่ต้องใช้ในการผลิตไส้กรอกอีสาน เช่น หมูหมัก ไส้หมูและผักเคียง เป็นต้น ส่วนสถานที่ อุปกรณ์ต่าง ๆ สำหรับการผลิตไส้กรอกอีสาน เช่น เครื่องยัดไส้หมู ถังและกะละมัง เป็นต้น รวมไปถึงอุปกรณ์ต่าง ๆ สำหรับใช้ในการขาย เช่น รถสามล้อปิ่น เตาย่าง และร่ม เป็นต้น ทางร้านจะบริการให้พี่ซันโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น แต่พี่ซันเป็นลูกค้าของร้านนี้แค่ 4 เดือนเท่านั้น หลังจากนั้นก็ต้องเลิกซื้อสินค้าและใช้บริการต่าง ๆ จากทางร้าน เพราะพี่ซันต้องประสบกับการค้าขายขาดทุน เนื่องจากหมูหมักที่ซื้อจากร้านนี้ เมื่อนำมาทำเป็นไส้กรอกอีสานแล้วจะต้องขายให้หมดภายใน 1 วันไม่สามารถเก็บไว้ขายในวันต่อไปได้ ดังนั้นหากขายไม่หมดก็ต้องทิ้งไส้กรอกอีสานส่วนที่เหลือไป พี่ซันจึงต้องการเปลี่ยนมาใช้หมูหมักที่สามารถเก็บได้หลายวัน จึงได้สอบถามจากเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ทำให้ทราบว่าหากต้องการซื้อหมูหมักที่สามารถเก็บได้หลายวันจะต้องไปซื้อจากร้านค้าที่ตลาดไท

เมื่อพี่ซันเปลี่ยนไปซื้อหมูหมักจากร้านค้าที่ตลาดไทแล้ว ทำให้พี่ซันจำเป็นต้องใช้เงินลงทุนอีกจำนวนหนึ่งสำหรับการลงทุนค้าขายประมาณ 3,000 บาท เพื่อซื้ออุปกรณ์และสิ่งของต่าง ๆ สำหรับใช้ในการผลิตและการแร่ขายไส้กรอก ซึ่งเงินลงทุนในการค้าขายครั้งนี้พี่ซันได้ยืมมาจากน้องสาวของตน

ในปัจจุบันพี่ซันมีต้นทุนการค้าขายสูงขึ้น ดังนี้

หมูหมัก เดิมราคา 36 บาทต่อกิโลกรัม ปัจจุบัน ราคา 40 บาท ต่อกิโลกรัม

ไส้หมู เดิมราคา 25 บาทต่อกิโลกรัม ปัจจุบัน ราคา 40 บาทต่อกิโลกรัม
 ชিং เดิมราคา 2 บาทต่อกิโลกรัม ปัจจุบัน ราคา 10 บาทต่อกิโลกรัม
 ผักกะหล่ำปลี เดิมราคา 2.50 บาทต่อกิโลกรัม ปัจจุบัน ราคา 12.50 บาทต่อกิโลกรัม
 พริกชี้หนูสด เดิมซื้อ 5 บาทสามารถขายได้ 2 วัน แต่ปัจจุบันต้องซื้อ 20 บาทต่อวัน

การเรียนรู้รูปแบบการค้าขายของพี่ซิณเกิดจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยในระยะแรกของการขาย พี่ซิณจะจอดขายหรือเร่ขายไปตามพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ด้วยกันภายในหมู่บ้านไทยธานี พร้อมทั้งสังเกตและถามข้อมูลเกี่ยวกับการค้าขายจากพ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้

การเรียนรู้เส้นทางการเร่ขายของพี่ซิณ ก่อนพี่ซิณจะมาเป็นพ่อค้าขายไส้กรอกอีสาน พี่ซิณทำงานและอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ทำให้รู้เส้นทางในนิคมอุตสาหกรรมเป็นอย่างดี ทำให้พี่ซิณไม่มีปัญหาเรื่องเส้นทางสำหรับการเร่ขายเท่าไรนัก การเร่ขายของพี่ซิณจะเร่ขายเฉพาะในหมู่บ้านไทยธานีเท่านั้นและไม่มีเส้นทางเร่ขายที่แน่นอน การจอดขายที่พี่ซิณมักจะเลือกจอดขายบริเวณที่มีคนนั่งดื่มสุรากันหรือบริเวณที่มีผู้คนเดินผ่านไปมาเป็นจำนวนมาก โดยในแต่ละคืนพี่ซิณจะเร่ขายไส้กรอกอีสานอย่างจนกว่าจะหมด ทั้งนี้ในแต่ละคืนระยะเวลาในการเร่ขายของพี่ซิณจะนานไม่เท่ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาวะอากาศและจำนวนไส้กรอกที่ผลิตในแต่ละวันเพราะถ้าหากคืนใดฝนตกหนักหรือผลิตไส้กรอกอีสานเป็นจำนวนมาก จะทำให้ใช้เวลาในการขายนานในทางกลับกันถ้าหากคืนใดฝนไม่ตกหรือผลิตไส้กรอกไม่มากนักก็จะทำให้ใช้เวลาในการขายไม่นานนัก พี่ซิณบอกว่าบางคืนตนเร่ขายถึงเวลาประมาณ 21.00 น. ก็ขายหมดแล้ว แต่บางคืนต้องเร่ขายถึงเวลา 3.00 น. หรือ 4.00 น. จึงจะขายหมด ดังนั้นถ้าหากคืนใดที่พี่ซิณขายไส้กรอกอีสานไม่หมด พี่ซิณจะนำไส้กรอกอีสานที่เหลือมาเก็บไว้ในตู้เย็นเพื่อจะได้นำกลับมาขายอีกในคืนของวันต่อไป

ในปัจจุบันพี่ซิณขายไส้กรอกอีสานราคาถูกละ 1 บาท ใช้เงินลงทุนในการค้าขายประมาณวันละ 500 บาท ถึง 700 บาท ผลกำไรเมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้ประมาณวันละ 250 บาท ถึง 300 บาท ซึ่งเงินกำไรที่ได้จะใช้หมดไปในแต่ละวันไม่ค่อยมีเหลือเก็บ ในกรณีที่เงินรายได้ไม่พอเพียงกับค่าใช้จ่ายนั้นพี่ซิณจะยืมเงินจากน้องสาวหรือน้องชายมาใช้จ่ายก่อนแล้วจะจ่ายเงินคืนให้ในภายหลัง

ในปัจจุบันพี่ซิณต้องตื่นนอนตั้งแต่เวลาประมาณ 6.00 น. เพื่อไปซื้อหมูหมักและผักเคียง โดยนั่งรถสองแถวจากหมู่บ้านไทยธานีไปลงหน้าเมือง จากนั้นจึงนั่งรถประจำทางไปตลาดไทเพื่อซื้อหมูหมักและผักเคียง ส่วนไส้หมูจะสั่งซื้อจากร้านขายเนื้อหมูในตลาดทิเอพดี หมูหมักที่พี่ซิณซื้อจากร้านค้าในตลาดไทยสามารถเก็บไว้ได้นาน 2 วัน ถึง 3 วันและมีรสชาติถูกปากลูกค้าขายดี

กว่าเดิม เมื่อที่ซิดนีย์กลับมาถึงบ้าน จะนำไส้หมูมาล้างแล้วนำหมูหมักมายัดไส้ไส้หมูจนหมูหมักหมด จากนั้นจึงนำเชือกฟางมามัดไส้กรอกให้เป็นลูกกลม ๆ มีขนาดเท่าเหรียญ 10 บาท เสร็จแล้ว แล้วจึงนำไส้กรอกที่ได้มาตากแดดไว้บนรถสามล้อถีบ เมื่อทำไส้กรอกเสร็จแล้ว ที่ซิดนีย์ก็จะเตรียมผักเคียงชนิดต่าง ๆ ต่อไปดังนี้คือ พริกสดนำมาล้างแล้วนำไปใส่ตะกร้าไว้ ซึ่งอ่อนนำมาปอกเปลือกแล้วหั่นเป็นชิ้นบาง ๆ แล้วนำไปแช่น้ำไว้ในหม้อและผักกะหล่ำปลีนำไปล้างแล้วหั่นออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ แช่น้ำไว้ในกะละมัง การทำไส้กรอกและผักเคียงของที่ซิดนีย์จะเสร็จในเวลาประมาณ 13.00 น. หลังจากนั้นที่ซิดนีย์จะล้างรถสามล้อถีบและก่อไฟสำหรับย่างไส้กรอกอีสาน เมื่อเตรียมสิ่งของเสร็จหมดทุกอย่างแล้ว ก็จะพักผ่อน จนกระทั่งถึงเวลาประมาณ 17.30 น. ที่ซิดนีย์จะนำชิงอ่อนและผักกะหล่ำที่แช่น้ำไว้มาใส่ตะกร้ารวมกับพริกสดแล้วนำขึ้นรถสามล้อถีบ หลังจากนั้นจึงจะออกไปเร่ขาย

การปรับตัวเมื่อมาประกอบอาชีพขายไส้กรอกอีสานย่าง ก่อนที่ซิดนีย์จะมาประกอบอาชีพนี้ที่ซิดนีย์เคยทำงานเป็นพนักงานของบริษัทหรือโรงงานต่าง ๆ หลายแห่ง ซึ่งการทำงานจะทำงานเป็นเวลา มีวันหยุดและมีรายได้ประจำแน่นอน แต่เมื่อที่ซิดนีย์มาเป็นพ่อค้าแล้วทำให้เวลาในการทำงานและรายได้ที่ได้รับไม่แน่นอนเหมือนที่ผ่านมา ที่ซิดนีย์จึงต้องปรับเปลี่ยนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันให้คล้อยตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น การตื่นนอนอาจจะเข้าบ้างหรือสายบ้าง การเข้านอนอาจจะเข้านอนในตอนค่ำบ้างหรือดึกบ้าง สำหรับการใช้จ่ายเงินต้องใช้จ่ายให้พอเพียงกับเงินกำไรที่ได้จากการค้าขายในแต่ละคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่ประเทศไทยประสบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้ลูกค้าของที่ซิดนีย์ลดลงเป็นอย่างมาก ทำให้กำไรจากการค้าขายลดลงไปด้วย ดังนั้นที่ซิดนีย์จึงต้องประหยัดมากขึ้นด้วยการลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นต่าง ๆ

ปัจจุบันที่ซิดนีย์และน้องชายได้เช่าบ้านอยู่ด้วยกันหลังหนึ่งในหมู่บ้านไทยธานี ชอยไทยธานี 11 เป็นบ้านทาวน์เฮาส์ขนาด 20 ตารางวา มี 3 ห้องนอน 2 ห้องน้ำ ซึ่งเช่าในราคาเดือนละ 3,000 บาท โดยที่ซิดนีย์และน้องชายจะแบ่งจ่ายค่าเช่าบ้าน พร้อมทั้งค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้า ฝ่ายละครึ่งหนึ่ง ดังนั้นในแต่ละเดือนที่ซิดนีย์จะต้องจ่ายเงินเป็นค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้า ประมาณเดือนละ 1,600 บาทถึง 1,700 บาท

สินค้าที่บริโภคประจำวัน เช่น อาหารสดและอาหารแห้ง ที่สงวนจะเป็นผู้ซื้อเข้ามาเป็นส่วนใหญ่ คือ เมื่อที่สงวนเลิกงานก่อนจะเข้าบ้านจะซื้อสิ่งของ อาหารสดและกับข้าวที่ตลาดที่เอพดีหรือที่ตลาดไทยธานีก่อนเข้าบ้านทุกครั้ง ยกเว้นข้าวสารที่ไม่ต้องซื้อเพราะที่ซิดนีย์จะนำเอาข้าวสารมาจากจังหวัดกำแพงเพชรหรือขอนแก่น สำหรับสินค้าอุปโภค เช่น ถ้วย จาน ช้อน รวมไปถึงเครื่องใช้ไฟฟ้าชนิดต่าง ๆ ที่ซิดนีย์จะซื้อจากร้านค้าในหมู่บ้านไทยธานี เป็นการซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคทุก

ประเภทรวมทั้งสินค้าจำพวกเครื่องใช้ไฟฟ้าและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ โภชนิณและพีสงวน จะซื้อด้วยเงินสด โดยที่นิณให้เหตุผลว่าถ้าซื้อในระบบเงินผ่อนจะต้องจ่ายค่าสินค้าแพงกว่าราคาปกติมากและอีกประการหนึ่งคือซื้อด้วยเงินสดสบายใจกว่าไม่ต้องกลัวจะถูกยึดสินค้ากลับหากตนไม่มีเงินผ่อนส่ง จะมีบ้างในบางโอกาสที่นิณจะซื้อสินค้าในระบบเงินเชื่อ ซึ่งถ้าเป็นการซื้อสินค้าในระบบนี้ที่นิณจะซื้อสินค้าจากร้านขายของชำข้างบ้านเพราะที่นิณจะรู้จักกับเจ้าของร้านค้า สำหรับสินค้าที่ซื้อจากร้านนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าจำพวกสบู่ ยาสีฟันและผงซักฟอก เป็นต้น ปัจจุบัน ที่นิณมีโทรทัศน์สี 1 เครื่อง ตู้เย็น 1 เครื่อง พัดลม 1 เครื่อง หม้อหุงข้าวไฟฟ้า 1 เครื่อง และเตารีด ไฟฟ้า 1 เครื่อง

ในเวลาว่างของทุก ๆ วันที่นิณจะมานั่งพูดคุยกับเพื่อนบ้านซึ่งเรื่องที่พูดคุยกันจะเป็นเรื่องทั่วไปที่เกิดขึ้นในนิคมอุตสาหกรรมนวนครหรือเรื่องโก้น สำหรับในหนึ่งสัปดาห์ที่นิณจะหยุดขายได้กรอกอีสถานย่างในวันอาทิตย์ โดยที่นิณจะใช้เวลาในวันหยุดอยู่บ้านชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์โดยเฉพาะรายการแข่งขันชกมวยไทยเป็นรายการที่ที่นิณชอบมากและในวันหยุดบางวันที่นิณจะพาโก้นที่ตนเลี้ยงไว้ไปชนที่สนามชนไก่ใกล้บ้าน นอกจากนี้ที่นิณยังชอบที่จะเล่นหวยได้ดินเพื่อเลี้ยงโซอีกด้วย ที่นิณจะซื้อหวยได้ดินประมาณงวดละ 50 บาท ถึง 150 บาทสำหรับในช่วงเทศกาล เช่น เทศกาลปีใหม่และสงกรานต์ ที่นิณจะหยุดขายเช่นกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งวันหยุดช่วงเทศกาลปีใหม่ ที่นิณและพีสงวนจะเดินทางกลับไปเยี่ยมบุตรของตนที่จังหวัดกำแพงเพชร

ด้านสุขภาพอนามัย หากที่นิณเจ็บป่วยจะซื้อยามารับประทานเองและหากรับประทานยาที่ซื้อมาจนหมดแล้วอาการเจ็บป่วยไม่ทุเลาลง ก็จะไปซื้อยามารับประทานอีกจนกว่าจะหายจากอาการเจ็บป่วย สำหรับร้านขายยาที่ที่นิณไปซื้อยามารับประทานเป็นประจำคือ ร้านศูนย์ยา ซึ่งตั้งอยู่ในซอยไทยธานี 9 สาเหตุที่ที่นิณซื้อยามารับประทานเองเพราะการไปพบแพทย์เพื่อรักษาอาการเจ็บป่วยที่คลินิกหรือที่โรงพยาบาลจะต้องจ่ายค่ารักษาเป็นเงินหลายร้อยบาทเมื่อเปรียบเทียบกับการซื้อยามารับประทานเองที่มีค่าใช้จ่ายเพียงไม่กี่สิบบาท แต่หากจำเป็นจริงในกรณีที่เกิดอาการเจ็บป่วยอย่างหนักที่นิณก็จะไปรับการรักษาที่คลินิกหรือที่โรงพยาบาล

ด้านศาสนาและความเชื่อ ที่นิณบอกว่านับตั้งแต่ตนได้มาอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนั้นตนไม่ได้ทำบุญตักบาตรเลยและไม่ได้ไปวัดมานานหลายปีแล้วถึงแม้ว่าจะมีวัดตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับนิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยกัน 2 แห่งคือ วัดคุณหญิงส้มจีนและวัดโพธิ์นัมรัตตาราม

ความสัมพันธ์ระหว่างที่นิณกับบุคคลต่าง ๆ นั้น เริ่มตั้งแต่ความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติคือ ที่นิณและพีสงวน ในปัจจุบันเวลาว่างจากการทำงานที่นิณจะเป็นคนคอยดูแลและทำงานบ้าน เช่น กวาดบ้านและถูบ้านเป็นต้นเพราะที่สงวนต้องออกจากบ้านตั้งแต่เช้าเวลา 7.00 น. ไปทำงาน

จะกลับถึงบ้านเวลาประมาณ 17.00 น. ดังนั้นพี่สงวนจึงไม่ค่อยมีเวลาทำงานบ้านมากนัก โดยปกติหากพี่สงวนกลับมาจากทำงานจะต้องซื้อกับข้าวมาเก็บไว้ในบ้านด้วยทุกครั้งและถ้ามีเวลาว่างก็จะช่วย พี่ชนิดอย่างใส่กรอกอีสานก่อนที่พี่ชนิดจะออกไปเร่ขายด้วย พี่ชนิดกับพี่สงวนจึงไม่ค่อยมีเวลาจะพบและพูดคุยด้วยกันนักเพราะในแต่ละวันต่างฝ่ายก็ต่างต้องรับผิดชอบหน้าที่การงานของตน แต่ถ้าวันใดที่พี่ชนิดหยุดขายและพี่สงวนไม่ไปทำงาน ทั้งสองคนก็จะมานั่งพูดคุยกันและช่วยกันทำงานบ้านและถ้าวันใดที่พี่ชนิดขายของแล้วพี่สงวนไม่ไปทำงานพี่สงวนจะช่วยพี่ชนิดเตรียมสิ่งของต่าง ๆ สำหรับนำออกไปขายเช่นเดียวกัน

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชนิดกับน้องชายและน้องสาว ซึ่งทั้ง 2 คนต่างก็ทำงานและอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยพี่ชนิดกับน้องชายเช่าบ้านอยู่ด้วยกัน ส่วนน้องสาวเช่าบ้านอยู่กับสามี ซึ่งบ้านทั้ง 2 หลังนี้อยู่ในซอยเดียวกัน พี่ชนิดและน้องชายจะได้ติดต่อไปมาหาสู่กับน้องสาวอยู่เป็นประจำมีการช่วยเหลือพึ่งพาท้องถิ่นอยู่เสมอมอ เช่น การยืมเงิน การยืมสิ่งของเครื่องใช้ระหว่างกัน เป็นต้น

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชนิดกับญาติพี่น้องที่จังหวัดขอนแก่นนั้น พี่ชนิดไม่ค่อยมีโอกาสได้กลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตนที่จังหวัดขอนแก่นบ่อยนัก ทั้งนี้เพราะการเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติในแต่ละครั้งจะมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เป็นจำนวนมากซึ่งปัจจุบันพี่ชนิดก็มีรายได้ไม่มากนักและไม่มีใครคอยดูแลบ้านให้ ซึ่งถ้าหากพี่ชนิด น้องชายและน้องสาวเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่จังหวัดขอนแก่นทั้งหมด จะต้องจ้างคนมาอยู่คอยเฝ้าและดูแลบ้านให้ทำให้ไม่ค่อยสบายใจนัก ดังนั้นพี่ชนิดมักจะอยู่เฝ้าบ้านและจะคอยรับฟังเรื่องราวความเป็นอยู่ของญาติพี่น้องจากน้องชายหรือน้องสาวของตน เพราะน้องชายและน้องสาวของตนจะกลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่จังหวัดขอนแก่นบ่อยครั้ง แต่ถ้าพี่ชนิดมีความจำเป็นต้องกลับไปจังหวัดขอนแก่นจริง ๆ จะต้องมีเหตุการณ์ที่สำคัญ เช่น งานบวชหรืองานแต่งงานหรืองานศพของญาติพี่น้องเท่านั้นและด้วยเหตุผลเดียวกันทำให้พี่ชนิดและพี่สงวนไม่ได้กลับไปเยี่ยมบุตรของตนที่จังหวัดกำแพงเพชรบ่อยครั้งนัก ดังนั้นในระหว่างปิดภาคการศึกษา พี่ชนิดจะเดินทางไปรับมารดาของพี่สงวนและบุตรทั้ง 2 คนมาอยู่ด้วยกันที่บ้านเช่าในหมู่บ้านไทยธานี ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันนี้ น้องชายของพี่ชนิดก็จะไปรับมารดาและบุตรของตนจากจังหวัดขอนแก่นมาอยู่ด้วยเช่นกันทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้องดีขึ้น

ถึงแม้ว่าพี่ชนิดและพี่สงวน จะไม่ได้กลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องทั้งทางฝ่ายตนเองหรือทางฝ่ายพี่สงวนที่ต่างจังหวัดบ่อยครั้งนัก แต่ถ้าหากญาติพี่น้องไม่ว่าจะเป็นทางฝ่ายใดก็ตามเกิดมีเรื่องเดือดร้อนและติดต่อขอความช่วยเหลือจากพี่ชนิดหรือพี่สงวน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตามพี่ชนิดและพี่สงวนก็จะให้ความช่วยเหลือเต็มความสามารถของตนที่จะช่วยเหลือได้

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชิดกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกันนั้น อาจกล่าวได้ว่าตั้งแต่พี่ชิดได้เข้ามาทำงานและอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จนกระทั่งมาเป็นพ่อค้าแม่ค้าขายไส้กรอกอีสานอย่าง พี่ชิดได้รู้จักกับคนมากมายทั้งที่เป็นผู้เคยร่วมงานในบริษัทเดียวกัน พ่อค้าแม่ค้าด้วยกันและเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน ซึ่งเพื่อนบ้านละแวกเดียวกันกับพี่ชิดล้วนเป็นผู้ที่มาจากต่างจังหวัดทั้งสิ้น โดยแต่ละคนจะมีอาชีพที่แตกต่างกันไป เช่น พนักงานโรงงาน พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ด้วยกันและเจ้าของร้านขายของชำ เป็นต้น ซึ่งในเวลาว่างหรือในเวลาขณะที่พี่ชิดนั่งทำไส้กรอกอีสานอยู่ภายในบริเวณบ้านก็จะมีเพื่อนบ้านมานั่งคุยด้วยกันบ้างหรือพี่ชิดจะออกไปจับกลุ่มคุยกับเพื่อนบ้านบริเวณหน้าบ้านบ้าง ซึ่งเรื่องที่คุยกันจะเป็นเรื่องทั่วไปที่เกิดขึ้นในนิคมอุตสาหกรรมนวนครและในบางโอกาสพี่ชิดและเพื่อนบ้านอาจจะจับกลุ่มกันชนไก่กันบ้างหรือมานั่งดื่มสุราร่วมกันบ้าง เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชิดกับพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ พี่ชิดจะรู้จักคุ้นหน้าตากับพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่เร่ขายในหมู่บ้านไทยธานีเหมือนกันมีการพูดคุยทักทาย ในบางครั้งพี่ชิดกับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันจะเร่ขายตามกันไป ทั้งนี้เพราะจะได้เป็นเพื่อนคุยกันไปในระหว่างเร่ขายหรือจอดขายด้วยกัน ส่วนเรื่องขัดแย้งกันในหมู่พ่อค้าแม่ค้าด้วยกันจะไม่มีเพราะต่างคนก็ต่างทำการค้าของตนไปและเป็นที่ยอมรับกันคืออยู่แล้วในบรรดาพ่อค้าแม่ค้าว่าบริเวณใดหรือจุดใดมีพ่อค้าแม่ค้าคนไหนบ้างที่มาจอดรถขายอยู่เป็นประจำ ดังนั้นพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันจะหลีกเลี่ยงที่จะมาจอดรถขายในสถานที่ที่มีพ่อค้าแม่ค้ามาจอดขายประจำ อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีพ่อค้าแม่ค้ามาจอดรถขายประจำอยู่ก่อนแล้ว ก็เชื่อว่าพ่อค้าแม่ค้าคนอื่น ๆ จะมาจอดรถขายไม่ได้ แต่โดยปกติแล้วพ่อค้าแม่ค้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อค้าแม่ค้าที่ขายสิ่งของชนิดเดียวกันมักหลีกเลี่ยงที่จะมาจอดรถขายในสถานที่เดียวกันหรือจอดรถขายใกล้กัน

พี่ชิดมีทัศนคติต่ออาชีพเร่ขายไส้กรอกอีสานอย่างไร อาชีพนี้เป็นอาชีพหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้กับตนซึ่งมีอายุมากแล้วและอยู่ในช่วงที่กำลังตกงาน ถึงแม้ว่าจะระยะเวลาในการออกไปเร่ขายและรายได้ที่ได้รับในแต่ละวันจะไม่น่าสนใจก็ตาม แต่ก็ทำให้ตนพอจะมีเงินสำหรับการจับจ่ายใช้สอยในชีวิตประจำวันบ้าง ซึ่งพี่ชิดคิดว่าเป็นการรู้จักทำมาหากินดีกว่าการอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่คิดที่จะประกอบอาชีพหารายได้ นอกจากนี้พี่ชิดได้บอกต่อไปว่าผู้อื่นอาจจะมองว่าอาชีพนี้ไม่มีเกียรติหรือต่ำต้อย แต่พี่ชิดก็รู้สึกเฉย ๆ และกลับคิดว่าคนเหล่านั้นคงไม่มีความกล้าพอที่จะมาประกอบอาชีพเหมือนกับตนทั้ง ๆ ที่เป็นอาชีพที่สุจริตอาชีพหนึ่ง อย่างไรก็ตามพี่ชิดมีความรู้สึกที่อาชีพเร่ขายไส้กรอกอีสานแบบนี้ไม่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตของตนได้ เนื่องจากความไม่แน่นอนของรายได้ ครั้นจะเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นก็ไม่มีเงินทุน จึงจำเป็นต้องประกอบ

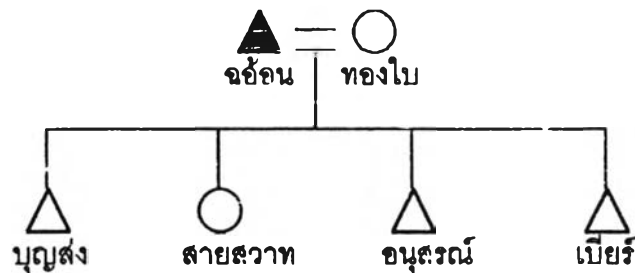
อาชีพนี้ต่อไป แต่หากมีโอกาสที่จะไปประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่คิดว่าสามารถสร้างรายได้มากกว่า หรือเป็นอาชีพที่มีรายได้ประจำแน่นอนกว่าอาชีพนี้ ตนก็จะไปประกอบอาชีพนั้น แต่ในช่วงเวลานี้ก็ต้องประกอบอาชีพนี้ต่อไปก่อน

ในอนาคตที่ซิมคาดหวังว่าไม่ว่าตนจะค้าขายหรือประกอบอาชีพใดก็ตาม จนกระทั่งมีเงินเก็บจำนวนหนึ่ง ตนและพี่สงวนจะกลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดกำแพงเพชรและลงทุนทำฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อและไก่พันธุ์ไข่เพื่อส่งไก่สดและไข่ไก่ขายตามตลาดในตัวเมืองกำแพงเพชร

พี่ซิมมีทัศนคติเกี่ยวกับความยากจนว่า คนยากจนคือคนที่ไม่เงินสำหรับใช้จ่ายซื้อสิ่งของ ไม่มีเงินเก็บออม ไม่มีเงินทุนและไม่มีที่ดินทำกิน สำหรับตนนั้นถือได้ว่าเป็นคนยากจนคนหนึ่ง เช่นกันเพราะมีรายได้จากการค้าขายไม่มากนัก รายได้ในแต่ละวันนั้นเป็นเพียงการมีเงินสำหรับใช้จ่ายบ้างเท่านั้นไม่ค่อยเพียงพอกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของครอบครัว นอกจากนี้อาชีพหาบเร็นเป็นอาชีพของคนหาเช้ากินค่ำ เป็นอาชีพของคนยากจน รูปแบบการทำงานของอาชีพนี้ทำให้ตนต้องทำงานหนักมากขึ้น ทำให้รู้สึกเหน็ดเหนื่อยไม่สะดวกสบายเหมือนทำงานรับจ้างกับบริษัทห้างร้านและนับตั้งแต่ตนไม่ได้ทำงานรับจ้างในบริษัทหรือโรงงานแล้วนั้น ตนและครอบครัวต้องประสบกับความลำบากมากขึ้นโดยเฉพาะด้านการเงิน เพราะการมาประกอบอาชีพนี้พี่ซิมมีเงินรายได้ลดน้อยลงและไม่แน่นอน ทำให้การใช้จ่ายเงินในครอบครัวต้องประหยัดมากขึ้น

พี่ซิมมีทัศนคติเกี่ยวกับเมืองว่า สภาพสังคมในนิคมอุตสาหกรรมนครถือได้ว่ามีสภาพเป็นสังคมเมือง เป็นแหล่งรวมของอาชีพต่าง ๆ เป็นแหล่งรวมของคนมากมาย ซึ่งอาศัยกันอย่างหนาแน่น คนที่เข้ามาอาศัยและประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ มาจากภูมิภาคต่าง ๆ ทุกคนต้องดิ้นรนต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อให้ตนสามารถดำรงอยู่รอดได้ ความสัมพันธ์ของคนในสังคมเป็นลักษณะต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกัน ไม่มีความผูกพันกัน ไม่มีคนรู้จักสนิทสนมกัน จะมีก็เพียงญาติพี่น้องของตนเท่านั้นที่จะคอยช่วยเหลือกันเมื่อมีเรื่องเดือดร้อน นอกจากนี้การเข้ามาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ ต้องมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มากมาย เช่น ค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ค่ารถโดยสาร รวมไปถึงค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ภายในครอบครัวเป็นต้น ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียังมีเงินรายได้ให้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ซึ่งแตกต่างกับสังคมในชนบทคือคนในชนบทล้วนรู้จักสนิทสนมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความรู้สึกอบอุ่นสบายใจ ผู้คนมีความเป็นอยู่แบบเรียบง่ายรวมไปถึงค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นั้นก็ไม่ค่อยเหมือนในเมือง ดังนั้นถ้าหากในชนบทมีอาชีพที่สามารถสร้างรายได้เลี้ยงครอบครัวของตนได้ พี่ซิมต้องการจะกลับไปอยู่อาศัยและประกอบอาชีพในชนบทมากกว่าในเมือง

กรณีศึกษาที่ 2	ลุงเจิม
ชื่อ	นายจ้ออน นุชผักแว่น อายุ 42 ปี
สถานภาพ	สมรส
ภรรยาชื่อ	นางทองใบ นุชผักแว่น อายุ 41 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 4 คนเป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน 1. นายบุญส่ง นุชผักแว่น อายุ 22 ปี 2. นางสาวสายสวาท นุชผักแว่น อายุ 20 ปี 3. นายอนุสรณ์ นุชผักแว่น อายุ 16 ปี 4. เด็กชายเบียร์ นุชผักแว่น อายุ 4 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 9 คน ชาย 5 คน หญิง 4 คน ลุงเจิมเป็นบุตรคนที่ 3
การศึกษา	ประถมศึกษาปีที่ 4
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	พ่อค้าเร่ขายก๋วยเตี๋ยว
ภูมิลำเนา	จังหวัดบุรีรัมย์

แผนภาพครอบครัวลุงเจิม

นายจ้ออน นุชผักแว่นหรือลุงเจิม เกิดที่อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ปิตามารดาของลุงเจิมประกอบอาชีพทำนาโดยมีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง ในวัยเด็กลุงเจิมลำบากมาก เนื่องจากทางบ้านมีฐานะยากจน เมื่อลุงเจิมเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็ต้องออกจากโรงเรียนไม่มีโอกาสที่จะเรียนต่อเพราะขาดทุนทรัพย์ หลังจากที่ลุงเจิมออกจากโรงเรียนแล้วจึงมาทำงานรับจ้างเลี้ยงวัวเลี้ยงควายให้กับผู้อื่นพร้อมทั้งอาศัยอยู่กินอยู่กับบ้านเจ้าของวัวควายที่ตนไปทำงานรับจ้างนั้นด้วย จนกระทั่งอายุ 18 ปีจึงได้แต่งงานกับป้าทองใบ ซึ่งขณะนั้นป้าทองใบมีอายุ 17 ปี เมื่อ

แต่งงานแล้วลุงเจ็มนึงจึงมาทำไร่มันสำปะหลังในที่ดินที่ได้รับจากบิดา ลุงเจ็มนึงและป้าทองใบมีบุตรด้วยกันทั้งหมด 4 คนเป็นชาย 3 คนและหญิง 1 คน บุตรคนแรกเป็นชายชื่อนายบุญส่ง อายุ 22 ปี ทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้าง พักอาศัยอยู่ที่ลาดกระบัง บุตรคนที่สองเป็นหญิงชื่อนางสายสวาท อายุ 20 ปี แต่งงานกับคนในหมู่บ้านและแยกครอบครัวไปอยู่กับสามี บุตรคนที่สามเป็นชายชื่อนายอนุสรณ์ อายุ 16 ปี ทำงานรับจ้างอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครและอาศัยอยู่ด้วยกันกับลุงเจ็มนึง บุตรคนที่ 4 เป็นชาย ชื่อเด็กชายเบียร์ อายุ 4 ปี อาศัยอยู่ด้วยกันกับลุงเจ็มนึง สำหรับน้องเบียร์นั้นลุงเจ็มนึงและป้าทองใบต้องเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิดเพราะเป็นเด็กพิการทางสมองทำให้การเรียนรู้ช้ากว่าเด็กทั่วไป ถึงแม้อายุ 4 ปีแล้วก็ตามน้องเบียร์ก็ยังไม่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

ลุงเจ็มนึงประกอบอาชีพทำไร่มันสำปะหลังอยู่ที่บ้านเกิดโดยมีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง แต่ที่ดินดังกล่าวนี้เป็นที่ดินที่ให้สิทธิแก่ผู้จับจองได้ใช้ประโยชน์เท่านั้นทั้งนี้เพราะทางราชการยังไม่ออกหนังสือโฉนดที่ดินให้บุคคลทั่วไปเป็นเจ้าของที่ดิน การทำไร่มันสำปะหลังของลุงเจ็มนึงไม่ค่อยมีผลกำไร มีแต่ขาดทุนลงเรื่อย ๆ ลุงเจ็มนึงเป็นหนี้ ธ. ก. ส. (ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์) จำนวน 20,000 บาท ลุงเจ็มนึงจะผ่อนชำระหนี้ให้ ธ. ก. ส. ปีละ 1 ครั้ง ถึง 2 ครั้ง ปัจจุบันลุงเจ็มนึงยังมีหนี้ค้างชำระกับ ธ. ก. ส. อีกจำนวน 17,000 บาท เมื่อลุงเจ็มนึงอายุ 35 ปี จึงตัดสินใจเลิกทำไร่มันสำปะหลังแล้วได้ขายสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินให้ผู้อื่นไปโดยลุงเจ็มนึงตั้งใจจะมาหางานทำในกรุงเทพฯ

หลังจากลุงเจ็มนึงขายสิทธิการใช้ประโยชน์ที่ดินของตนเองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงเข้ามาอยู่อาศัยในกรุงเทพฯ ทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้าง ได้รับค่าจ้างวันละ 190 บาท ขณะที่ลุงเจ็มนึงเป็นกรรมกรก่อสร้างนั้นจะไม่มีที่พักอาศัยที่แน่นอน เพราะต้องย้ายที่พักอาศัยไปยังสถานที่ต่าง ๆ ตามที่ตนต้องไปทำงานก่อสร้าง ซึ่งค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่พักอาศัย ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าทางบริษัทผู้รับเหมาจะเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด ลุงเจ็มนึงจะมีค่าใช้จ่ายก็เพียงสินค้าอุปโภคบริโภคส่วนตัวที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น หลังจากทำงานก่อสร้างในกรุงเทพฯ เป็นเวลาประมาณ 5 ปีจึงลาออกและกลับไปอยู่บ้านที่บุรีรัมย์ เพราะในระยะหลังลุงเจ็มนึงมีอาการปวดเมื่อยตามร่างกายและปวดท้องอยู่เสมอจึงไม่สามารถทำงานหนักได้ ต่อมาพี่ชายของลุงเจ็มนึงซึ่งเป็นพ่อค้าเร่ขายกล้วยเตี๋ยวอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครกลับมาเยี่ยมญาติที่น้องและได้พบกับลุงเจ็มนึงซึ่งกำลังว่างงานอยู่จึงชักชวนลุงเจ็มนึงมาเป็นพ่อค้าเร่ขายกล้วยเตี๋ยวในนิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยกัน

เส้นทางสู่อาริพหาบเร่ของลุงเจ็มนึง เริ่มจากพี่ชายซึ่งเป็นพ่อค้าเร่ขายกล้วยเตี๋ยวอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครอยู่ก่อนหน้า ได้ชักชวนและให้ยืมเงินลงทุนค้าขายแก่ลุงเจ็มนึงเป็นจำนวน 7,000 บาท ลุงเจ็มนึงจึงตัดสินใจเดินทางมายังนิคมอุตสาหกรรมพร้อมกับพี่ชายและอาศัยอยู่กับพี่ชายเพื่อเรียนรู้ในการประกอบอาชีพเร่ขายกล้วยเตี๋ยวต่อไป ในระยะแรกที่ขายจะเป็นผู้สอนลุงเจ็มนึงให้

ทราบว่า การประกอบอาหารต้องใช้สิ่งของอะไรบ้าง จะต้องซื้อจากร้านค้าร้านใด หลังจากนั้นจึงสอนและให้ฝึกการเตรียมสิ่งของต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น วิธีการประกอบอาหาร การปรุงรสชาติของอาหารและการออกไปเร่ขายในนิคมอุตสาหกรรมต่อไป

ลุงเจิมได้เรียนรู้การประกอบอาหารและการปรุงแต่งรสชาติ จากพี่ชายเพียง 1 วันเท่านั้น ในเช้าวันถัดไปลุงเจิมก็เริ่มออกไปเร่ขายด้วยตนเองทันที ซึ่งในช่วงเวลา 2 เดือนแรกของการเร่ขาย กว๋ยเตี้ยวนั้น ลุงเจิมยังไม่ชำนาญในการประกอบอาหารและการปรุงแต่งรสชาติของอาหารเท่าไรนัก ในบางครั้งลืมนใส่ถั่วงอกหรือผักบุ้งบ้าง ลืมใส่เครื่องปรุงรสบ้าง ทำให้ลูกค้าต้องทักท้วง ลุงเจิมก็จะใส่เพิ่มสิ่งที่ขาดไปให้แก่เขาพร้อมกับบอกรับลูกค้าว่า “ตนเองเป็น พ่อค้าใหม่ หากขาดตกบกพร่องอย่างไรต้องขอโทษด้วย” ปัจจุบันลุงเจิมมาเป็นพ่อค้าเร่ขายกว๋ยเตี้ยวเป็นเวลาประมาณ 2 ปีแล้ว ลุงเจิมมีความชำนาญในการประกอบอาหารได้อย่างรวดเร็วและสามารถปรุงแต่งรสชาติของอาหารได้ตามความต้องการของลูกค้าได้

การซื้อสินค้าต่าง ๆ ที่ต้องใช้ในการประกอบอาชีพเร่ขายกว๋ยเตี้ยว ได้แก่ อาหารสด (เช่น เนื้อหมูสด เนื้อไก่สด ลูกชิ้น ถั่วงอกและผักบุ้ง เป็นต้น) เครื่องปรุงแต่งรส (เช่น น้ำปลา น้ำตาล พริกป่น น้ำส้มสายชูและพริกไทย เป็นต้น) รวมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการประกอบอาหารและการเร่ขาย เช่น รถสามล้อถีบ ถ้วย ช้อนและตะเกียบ เป็นต้น พี่ชายของลุงเจิมจะเป็นผู้แนะนำว่า จะต้องซื้อจากร้านใดและจะต้องทำอะไรบ้าง โดยอาหารสดและเครื่องปรุงรสต่าง ๆ พี่ชายแนะนำให้ลุงเจิมไปซื้อที่ร้านวิไลมาเกิดตั้ง ซึ่งการซื้อขายระหว่างลุงเจิมกับทางร้านจะใช้ระบบเงินเชื่อ โดยในตอนเช้าของทุก ๆ วันลุงเจิมจะมารับอาหารสดชนิดต่าง ๆ ที่ได้สั่งไว้กับทางร้าน ในตอนเย็นหลังจากขายกว๋ยเตี้ยวเสร็จแล้วลุงเจิมจึงจะมาส่งอาหารสดที่ต้องการใช้ในวันพรุ่งนี้พร้อมกับจ่ายเงินค่าอาหารสดที่ตนได้รับไปเมื่อเช้านี้ด้วย แต่ต่อมาทางร้านวิไลมาเกิดตั้งได้เลิกขายอาหารสด ทำให้ลุงเจิมต้องหาแหล่งซื้ออาหารสดใหม่ ซึ่งในปัจจุบันลุงเจิมจะซื้ออาหารสดจากร้านค้าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อไก่สดและผักชนิดต่าง ๆ ลุงเจิมจะไปซื้อที่ตลาด ทีเอฟดี
2. เนื้อหมูสดจะสั่งจากร้านขายเนื้อหมูหน้าเมือง
3. เส้นกว๋ยเตี้ยวและลูกชิ้นจะซื้อจากร้านเจ๊กุง ในตลาดไทยธานี

สำหรับเครื่องปรุงแต่งรสลุงเจิมก็ยังคงซื้อจากทางร้านเหมือนเช่นเคย ส่วนอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการประกอบอาหารและการเร่ขาย ลุงเจิมได้ซื้อต่อมาจากพ่อค้าขายกว๋ยเตี้ยวคนหนึ่งซึ่งเลิกขายไปแล้ว สำหรับถ้วย ช้อนและตะเกียบ ลุงเจิมจะซื้อจากตลาดนัดทีเอฟดี

นอกจากสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว แก๊สหุงต้ม น้ำดื่มและน้ำแข็งสำหรับแช่น้ำให้ลูกค้า ต้มก็เป็นสิ่งที่จะต้องใช้ในการค้าขายก๋วยเตี๋ยว โดยแก๊สหุงต้มลูกเจ็มนำจากร้านในซอยไทยธานี 9 น้ำดื่มจะซื้อจากรถเร่ขายในหมู่บ้านไทยธานีและน้ำแข็งจะสั่งจากร้าน ส. น้ำทิพย์ โดยทางร้านจะ มาส่งน้ำแข็งให้ถึงที่พักทุกวันในตอนเช้า โดยการซื้อไม่ว่าจะเป็นอาหารสด แก๊สหุงต้ม น้ำดื่มและ น้ำแข็งเมื่อลูกเจ็มนำได้รับของแล้วต้องจ่ายเงินทันที ยกเว้นการซื้อเนื้อหมูเท่านั้นที่ลูกเจ็มนำจะซื้อด้วย เงินเชื่อ โดยในทุกวันนี้พ่อค้าจะมาส่งเนื้อหมูให้ลูกเจ็มนำในตอนเช้าและจะมาเก็บเงินค่าเนื้อหมูในตอน เย็นหลังจากลูกเจ็มนำกลับมาจากการขายก๋วยเตี๋ยวเสร็จพร้อมทั้งรับใบสั่งซื้อเนื้อหมูสดที่ต้องการใช้ใน เช้าวันถัดไปด้วย

การเร่ขายและการจอดขายก๋วยเตี๋ยวตามสถานที่ต่าง ๆ นั้น ในระยะแรกลูกเจ็มนำจะออกเร่ ขายไปพร้อม ๆ กับพี่ชายของตนเอง ทั้งนี้เพราะลูกเจ็มนำยังไม่ทราบเส้นทางการเดินทางในนิคม อุตสาหกรรมนวนครและยังไม่ทราบระเบียบในการเร่ขายและจอดขายของพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ใน นิคมอุตสาหกรรมนวนครว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง ดังนั้นในช่วงเวลานี้ลูกเจ็มนำจะเร่ขายตาม พี่ชาย โดยพี่ชายของลูกเจ็มนำจะเป็นผู้แนะนำเส้นทาง สถานที่และระเบียบต่าง ๆ ในการค้าหาบเร่ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ซึ่งลูกเจ็มนำจะไปพร้อมกับพี่ชายเป็นเวลาประมาณ 1 สัปดาห์จึงแยก มาเร่ขายก๋วยเตี๋ยวตามลำพัง

การเร่ขายของลูกเจ็มนำนั้น ลูกเจ็มนำจะไปขายหน้าโรงงานในเขตอุตสาหกรรมโครงการ 3 และ เร่ขายในหมู่บ้านไทยธานีเท่านั้น การเร่ขายจะเร่ขายไปจนกว่าจะขายก๋วยเตี๋ยวหมด ปรกติลูกเจ็มนำ จะขายหมดในเวลาประมาณ 14.00 น. แต่ถ้าหากวันใดที่ลูกเจ็มนำขายไม่ตีกกล่าวคือเมื่อถึงเวลา 14.00 น. แล้วยังขายไม่หมด ลูกเจ็มนำก็จะเร่ขายต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะหมดจึงจะกลับบ้าน

ในวันหนึ่ง ๆ ที่ลูกเจ็มนำออกไปจอดขายบริเวณหน้าโรงงานและเร่ขายไปตามซอยในหมู่บ้าน ไทยธานีนั้นราคาของก๋วยเตี๋ยวจะแตกต่างกัน โดยการขายบริเวณหน้าโรงงานลูกเจ็มนำจะขายใน ราคาถ้วยละ 10 บาท ส่วนการเร่ขายตามไปซอยในหมู่บ้านไทยธานี จะขายในราคาถ้วยละ 15 บาท พิเศษ 20 บาท ลูกเจ็มนำบอกว่าสาเหตุที่ต้องขายในราคาที่แตกต่างกันเพราะการจอดขายหน้า โรงงานอุตสาหกรรม ลูกค้าจะเป็นผู้เข้ามาซื้อก๋วยเตี๋ยวที่จอดขายด้วยตนเอง ไม่ต้องออกแรงซื้รด สามล้อไปตามสถานที่ต่าง ๆ ประกอบกับจำนวนพ่อค้าขายก๋วยเตี๋ยวในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร นั้นมีจำนวนมากซึ่งแต่ละคนจะขายในราคาถ้วยละ 10 บาท ถึง 12 บาท ดังนั้นตนเองจึงต้องขาย ในราคาถ้วยละ 10 บาท ส่วนการเร่ขายไปตามซอยต่าง ๆ ในหมู่บ้านไทยธานี ลูกเจ็มนำบอกว่าตน ต้องเหนื่อยจากการซื้รดสามล้อ เร่ขายไปตามซอยต่าง ๆ และเป็นการบริการถึงบ้านของลูกค้า ดังนั้นจึงคิดราคาแพงกว่า อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าราคาขายจะแตกต่างกัน แต่ปริมาณของก๋วยเตี๋ยว

ก็จะมากขึ้นน้อยแตกต่างกันไปตามราคาของกล้วยเดี่ยวด้วย สำหรับเงินลงทุนในการขายกล้วยเดี่ยวของลุงเจ็มนั้นในแต่ละวัน ประมาณ 700 บาท ถึง 800 บาท กำไรที่ได้จากการค้าขายในแต่ละวัน เมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้ประมาณ 400 บาท ถึง 500 บาท เงินกำไรที่ได้นั้นไม่ค่อยเพียงพอกับค่าใช้จ่ายนัก เพราะนอกจากภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัวในแต่ละเดือนแล้ว ลุงเจ็มนั้นยังมีภาระในการชำระหนี้กับธ.ก.ส. เป็นเงินจำนวน 17,700 บาทอีกด้วย ซึ่งถ้าหากเป็นไปได้นั้นลุงเจ็มนั้นต้องการกำไรจากการค้าขายประมาณวันละ 600 บาท ซึ่งลุงเจ็มนั้นคิดว่าน่าจะพอเพียงกับภาระค่าใช้จ่ายของตนทั้งหมด อย่างไรก็ตามหากลุงเจ็มนั้นขาดเงินทองและมีความจำเป็นต้องใช้เงินจริง ๆ ลุงเจ็มนั้นจะไปขอยืมเงินจากพี่ชายของตนมาก่อนแล้วจะชดเชยคืนให้ในภายหลัง

การประกอบอาชีพการขายกล้วยเดี่ยวของลุงเจ็มนั้นในแต่ละวัน ลุงเจ็มนั้นจะตื่นนอนตั้งแต่เวลาประมาณ 4.00 น. ไปซื้อเนื้อไก่สดและผักต่างๆ ที่ตลาดที่เอฟดีและไปรับเส้นกล้วยเดี่ยวและลูกชิ้นที่ส่งไว้ที่ร้านเจ็ญงในตลาดไทยธานี พอถึงเวลา 5.00 น. พอค้าขายเนื้อหมูและร้านส. น้ำทิพย์จะมาส่งเนื้อหมูสดและน้ำแข็ง เมื่อได้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นครบแล้วจึงเริ่มจัดเตรียมอาหารสดโดยลุงเจ็มนั้นจะมีหน้าที่จัดเส้นกล้วยเดี่ยวและลูกชิ้นเข้าใส่ตู้กระจกบนรถสามล้อถีบ ต้มเนื้อไก่และเนื้อหมู ต้มน้ำสำหรับลวกเส้นกล้วยเดี่ยวและต้มน้ำแกงสำหรับใส่ในกล้วยเดี่ยว ส่วนป่าทองใบจะล้างล้างผักและผักสดต่าง ๆ ใส่ถุง นำกล้วย ข้าวต้ม ตะเกียบไปไว้ที่รถสามล้อถีบและเติมเครื่องปรุงใส่ขวดโหล จนกระทั่งเวลาประมาณ 6.30 น. จึงจะจัดเตรียมสิ่งต่างเสร็จเรียบร้อย หลังจากนั้นเวลาประมาณ 7.00 น. ลุงเจ็มนั้นจึงออกไปเร่ขาย โดยสถานที่แห่งแรกที่ลุงเจ็มนั้นไปขายคือ บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท คาร์ตันออปติคัล (สยาม) จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ในเขตอุตสาหกรรมโครงการ 3 จนกระทั่งเวลา 8.30 น. จึงมาเร่ขายกล้วยเดี่ยวในหมู่บ้านไทยธานีตามซอยต่าง ๆ ต่อมาในเวลาประมาณ 11.00 น. ลุงเจ็มนั้นจึงจะกลับบ้านเพื่อเปลี่ยนน้ำต้มที่ใช้ลวกเส้นกล้วยเดี่ยว เติมน้ำแกง ล้างถ้วยชามและตะเกียบ เสร็จแล้วลุงเจ็มนั้นก็จะพักรับประทานอาหารและจะออกไปเร่ขายอีกในเวลาประมาณ 12.00 น. จนถึงเวลาประมาณ 14.00 น. จึงจะกลับบ้าน แต่ก่อนจะกลับมาถึงบ้านลุงเจ็มนั้นจะไปล้างเส้นกล้วยเดี่ยวและลูกชิ้นที่ร้านเจ็ญงและไปเลาเครื่องปรุงรสที่ร้านวิไลมาเกิดตั้ง เมื่อมาถึงบ้านลุงเจ็มนั้นจะจัดการเก็บล้างเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ส่วนป่าทองใบจะจัดการเก็บล้าง ด้วย ชาม และตะเกียบ ในเวลาประมาณ 18.00 น. พอค้าขายเนื้อหมูจะมารับใบสั่งซื้อ เวลาประมาณ 20.00 น. ลุงเจ็มนั้นจึงจะเข้านอน

การปรับตัวเมื่อลุงเจ็มนั้นมาประกอบอาชีพการขายกล้วยเดี่ยว ลุงเจ็มนั้นเปลี่ยนอาชีพจากเดิมที่เป็นกรรมกรก่อสร้างมาเป็นพ่อค้าเร่ขายกล้วยเดี่ยว ลุงเจ็มนั้นต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิต คือ จากเดิมเมื่อครั้งที่เป็นกรรมกรก่อสร้างนั้น ลุงเจ็มนั้นจะตื่นนอนในเวลาประมาณ 6.00 น. แล้วเริ่ม

ทำงานตั้งแต่เวลา 7.30 น. จนกระทั่งเลิกงานในเวลา 17.00 น. และถ้าหากลุงเจ็มต้องทำงานล่วงเวลาก็จะทำงานต่อไปจนกระทั่งถึงเวลาประมาณ 20.00 น. ซึ่งในแต่ละวันลุงเจ็มจะได้เงินค่าจ้างที่แน่นอนวันละ 190 บาท สำหรับที่พักอาศัย น้ำประปาและไฟฟ้า ทางบริษัทผู้รับเหมาจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด ดังนั้นในระหว่างที่ลุงเจ็มทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้างทำให้มีเงินเหลือเก็บและมีเงินส่งกลับไปให้ทางบ้านบ้าง เมื่อลุงเจ็มลาออกจากบริษัทลุงเจ็มมีเงินเหลือเก็บจำนวน 70,000 บาท แต่เมื่อมาเป็นพ่อค้าเร่ขายก๋วยเตี๋ยว ลุงเจ็มบอกว่าตนต้องตื่นตั้งแต่เวลา 4.00 น. เพื่อเตรียมสิ่งของต่าง ๆ เพื่อออกเร่ขาย จนเวลา 7.00 น. จึงออกเร่ขาย จนกว่าจะขายก๋วยเตี๋ยวหมดจึงจะกลับเข้าบ้านและนับตั้งแต่ประเทศไทยได้ประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้กำไรที่ได้จากการค้าขายลดลงไปจากเดิมได้กำไรประมาณวันละ 500 บาท ถึง 650 บาท ลดลงเหลือวันละ 400 บาท ถึง 500 บาทเท่านั้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าเงินรายได้จากการขายก๋วยเตี๋ยวจะมากกว่ารายได้จากการเป็นกรรมกรก่อสร้าง แต่ก็ไม่ค่อยจะเพียงพอกับค่าใช้จ่ายของครอบครัว ทั้งนี้เพราะการที่ลุงเจ็มมาประกอบอาชีพขายก๋วยเตี๋ยวนั้นลุงเจ็มต้องรับภาระในการเลี้ยงดูภรรยาและบุตรชายรวมไปถึงค่าเช่าห้องพัก ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าทั้งหมด ส่วนการทำงานกรรมกรก่อสร้างลุงเจ็มไม่มีภาระที่จะต้องจ่ายค่าเช่าห้องพัก ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้า ดังนั้นลุงเจ็มจึงต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดและในแต่ละวันต้องพยายามขายก๋วยเตี๋ยวให้ได้กำไรมากที่สุด

ปัจจุบันลุงเจ็มและครอบครัวได้เช่าห้องอาศัยอยู่ในหมู่บ้านไทยธานีในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ซึ่งเป็นห้องที่เกิดจากการสร้างต่อเติมบ้านทาวเฮาส์หลังหนึ่งในซอยไทยธานี 13 เป็นอาคาร 2 ชั้นกันเป็นห้องขนาดประมาณ 20 ตารางเมตรจำนวน 6 ห้อง ห้องน้ำและส่วนสร้างแยกออกมาอยู่ข้าง ๆ ห้องเช่า สำหรับผู้เช่าได้ใช้ร่วมกัน ลุงเจ็มต้องเสียค่าเช่าห้องเดือนละ 1,200 บาท ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าหน่วยละ 10 บาท ดังนั้นลุงเจ็มจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าเช่าห้อง ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าประมาณเดือนละ 1,600 บาท

สินค้าอุปโภคและบริโภคต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ลุงเจ็มบอกว่าซื้อจากร้านค้าทั่วไปในหมู่บ้านไทยธานี โดยสะดวกซื้อร้านใดก็จะซื้อจากร้านนั้น ๆ ไปร้านค้าซื้อประจำแน่นอน สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้าลุงเจ็มได้ซื้อไว้สมัยที่ตนทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้างอยู่แล้วและเมื่อได้มาอาศัยอยู่ที่นี้จึงนำมาใช้ที่นี่ด้วย ในห้องเช่าของลุงเจ็มมีเครื่องใช้ไฟฟ้านี้คือ พัดลม 1 เครื่อง โทรทัศน์สี 1 เครื่อง หม้อหุงข้าวไฟฟ้า 1 เครื่องและเตารีดไฟฟ้า 1 เครื่อง สิ่งของต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นลุงเจ็มจะซื้อด้วยเงินสดทั้งหมดยกเว้นโทรทัศน์ที่ซื้อด้วยเงินผ่อน

ทุกวันจันทร์ถึงวันเสาร์ หลังจากกลับมาจากการเร่ขายก๋วยเตี๋ยวแล้ว ลุงเจ็มจะมานั่งบริเวณเพิงที่สร้างไว้ข้าง ๆ ห้องเช่า มานั่งคุยกับเพื่อนบ้าน ซึ่งเรื่องที่พูดคุยกันจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป

ที่เกิดขึ้นประจำวันในนิคมอุตสาหกรรมและเรื่องการค้าขายเป็นต้น ลุงเจ็มนจะหยุดขายในวันอาทิตย์และใช้เวลาว่างในวันหยุดขายนั่งคุยกับเพื่อนบ้าน ชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์หรือออกไปทอดแหหาปลากับเพื่อนบ้านตามสถานที่ต่าง ๆ นอกจากนี้ลุงเจ็มนยังนิยมซื้อหวยโดยเฉพาะ หวยใต้ดินซึ่ง ลุงเจ็มนจะซื้อหวยใต้ดินทุกงวด ๆ ละประมาณ 100 บาท ถึง 200 บาท สาเหตุที่ลุงเจ็มนชอบซื้อหวยก็เพราะมีความหวังว่าตนเองจะถูกหวยได้เงินมาใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น

ลุงเจ็มนเป็นคนที่มีสุขภาพที่ไม่ค่อยแข็งแรงนักมักจะปวดท้องอยู่เป็นประจำ ซึ่งลุงเจ็มนเข้าใจว่าตนเองเป็นโรคลม เมื่อเกิดอาการปวดท้องหรือเจ็บป่วยก็จะไปซื้อยาจากร้านศูนย์ยา(ตั้งอยู่ในซอยไทยธานี 9)มารับประทานเป็นประจำ แต่ถ้าเป็นการเจ็บป่วยที่มีอาการหนักก็จะไปพบแพทย์ที่คลินิกคลองหลวงการแพทย์ บริเวณปากซอยไทยธานี 46

สำหรับเรื่องศาสนาและความเชื่อ ในอดีตลุงเจ็มนทำไร่มันสำปะหลังอยู่ที่บ้านเกิดที่จังหวัดบุรีรัมย์ ลุงเจ็มนจะมีโอกาสทำบุญตักบาตรบ้างโดยเฉพาะในวันพระและวันสำคัญทางศาสนา แต่เมื่อลุงเจ็มนเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ จนกระทั่งในปัจจุบันมาเป็นพ่อค้าเร่ขายก๋วยเตี๋ยวในนิคมอุตสาหกรรม ลุงเจ็มนไม่ได้ตักบาตรเลย แต่จะมีการทำบุญบ้างโดยการให้เงินไปกับของผ้าป่าหรือของเรียไรเงินทำบุญที่เพื่อนบ้านหรือคนที่รู้จักกันนำมาให้เท่านั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงเจ็มนกับบุคคลต่าง ๆ นั้น เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ คือ ลุงเจ็มนกับป้าทองใบ ทุก ๆ วันป้าทองใบเป็นผู้ช่วยลุงเจ็มนจัดเตรียมสิ่งของต่าง ๆ ก่อนออกไปเร่ขายจนกระทั่งลุงเจ็มนกลับมาจากการขายก๋วยเตี๋ยวลุงเจ็มนและป้าทองใบจะช่วยกันเก็บล้างอุปกรณ์ต่าง ๆ จนเย็น เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย ป้าทองใบและลุงเจ็มนก็จะมานั่งดูโทรทัศน์หรือมานั่งจับกลุ่มคุยกับเพื่อนบ้านที่เพิ่งข้างห้องเช่า

ญาติพี่น้องของลุงเจ็มนในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร นอกจากภรรยาและบุตรชายทั้ง 2 คนแล้วลุงเจ็มนยังมีพี่ชายซึ่งเป็นผู้ชักชวนและเป็นผู้ช่วยเหลือทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือด้านเงินทุน การสอนให้รู้จักการผลิต การซื้อสิ่งของต่าง ๆ เพื่อการผลิตและการออกเร่ขายเป็นต้น จนกระทั่งปัจจุบัน หากวันใดที่ลุงเจ็มนมีเรื่องเดือดร้อน ลุงเจ็มนก็จะไปขอความช่วยเหลือจากพี่ชาย ลุงเจ็มนและพี่ชายจะติดต่อไปมาหาสู่กันเสมอและหากวันใดที่ลุงเจ็มนจะกลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ก็จะมาบอกพี่ชายว่าตนจะกลับบ้านมีอะไรจะฝากไปบ้านไหม ในทำนองเดียวกันหากพี่ชายของลุงเจ็มนกลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องก็จะมาบอกลุงเจ็มนเช่นเดียวกัน เมื่อลุงเจ็มนหรือพี่ชายกลับมาจากบ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์ต่างฝ่ายก็จะมาบอกข่าวทางบ้านและนำของฝากมาให้กัน

ในปัจจุบันลุงเจ็มนไม่ค่อยได้ติดต่อหรือเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่จังหวัดบุรีรัมย์เท่าไรนักทั้งนี้เพราะเงินกำไรที่ได้จากการค้าขายของลุงเจ็มนน้อยลง ทั้งนี้เพราะการเดินทางกลับ

ไปเยี่ยมญาติพี่น้องในแต่ละครั้งจำเป็นต้องใช้เงินหลายพันบาท ดังนั้นหากไม่มีเรื่องสำคัญจริง ๆ ลุงเจ็มน่าจะไม่เดินทางกลับไปบ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์

สำหรับเพื่อนบ้านที่เช่าห้องอยู่ในสถานที่เดียวกันล้วนเป็นคนต่างจังหวัดเหมือนกันซึ่งมาจากจังหวัดในภาคอีสานบ้างและมาจากจังหวัดในภาคเหนือบ้าง เพื่อนบ้านเหล่านี้จะมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เช่น สามารถยืมสิ่งของใช้กันและมีการแบ่งปันอาหารรับประทานกัน เป็นต้น ในยามว่างก็จะมานั่งรวมกลุ่มคุยกันที่เพิงข้างห้องเช่า ส่วนเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ละแวกเดียวกันนั้นลุงเจ็มน่าจะรู้จักคุ้นหน้าคุ้นตากันแต่ไม่ถึงกับสนิทสนมกันจะมีการทักทายพูดคุยระหว่างกันบ้างเล็กน้อยเท่านั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงเจ็มน่ากับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ลุงเจ็มน่าบอกว่าโดยนิสัยส่วนตัวแล้วเป็นคนพูดน้อย ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใครมากนัก ประกอบกับการขายกล้วยเดี่ยวของเจ็มน่าในแต่ละวันทำให้ไม่ค่อยมีเวลาได้พูดคุยกับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ดังนั้นตนเองจึงไม่รู้จักสนิทสนมแต่จะรู้จักแค่ผิวเผินคุ้นหน้ากันเท่านั้น ส่วนเรื่องความขัดแย้งระหว่างลุงเจ็มน่ากับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันนั้นไม่ค่อยจะเกิดขึ้นเพราะต่างคนก็ต่างก็ต่างขาย อาจจะมีเรื่องขัดแย้งกันบ้างแต่ก็ไม่รุนแรงนักและถึงแม้ว่าลุงเจ็มน่าจะมีปัญหาขัดแย้งกับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันลุงเจ็มน่าก็จะหลีกเลี่ยงที่จะพบเจอกับพ่อค้าแม่ค้าคนนั้นเสีย

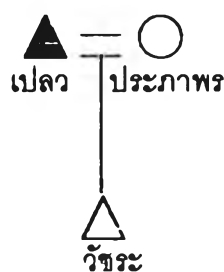
ลุงเจ็มน่ามีทัศนคติต่ออาชีพเร่ขายกล้วยเดี่ยวว่า อาชีพนี้เป็นอาชีพหนึ่งที่ทำให้ลุงเจ็มน่าสามารถหารายได้เลี้ยงดูครอบครัวได้ทั้งที่มีอายุมาก ร่างกายไม่แข็งแรง มีเงินทุนน้อยและจบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น ปัจจุบันลุงเจ็มน่ายังมีหนี้สินกับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ที่จังหวัดบุรีรัมย์และมีการะที่ต้องเลี้ยงดูภรรยาและบุตรอีก 1 คน ครั้นจะกลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์นั้นลุงเจ็มน่าก็ไม่รู้ว่าจะประกอบอาชีพอะไรที่ทำให้ตนมีเงินรายได้ไปจ่ายหนี้และเลี้ยงดูครอบครัวให้อยู่รอดได้ ทำให้ลุงเจ็มน่ามีความรู้สึกว่าเป็นผู้ด้อยโอกาสในสังคม มีทางเลือกในการประกอบอาชีพน้อย ไม่มีความมั่นคงในชีวิต ดังนั้นลุงเจ็มน่าจึงได้มาประกอบอาชีพเป็นพ่อค้าขายกล้วยเดี่ยวอย่างจำใจตามคำชักชวนและการให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้านจากพี่ชาย อย่างไรก็ตามเมื่อลุงเจ็มน่ามาประกอบอาชีพนี้แล้ว ความรู้สึกที่ตนเองไม่มีความมั่นคงในชีวิตก็ยังไม่หมดไปและยังคงมีอยู่ ซึ่งถ้าหากตนมีโอกาสไปประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่คิดว่าดีกว่าอาชีพเร่ขายกล้วยเดี่ยว ตนก็จะเลิกขายและจะไปประกอบอาชีพนั้นโดยทันที อย่างไรก็ตามลุงเจ็มน่าคิดว่าอาชีพพ่อค้าเร่ขายกล้วยเดี่ยวในนิคมอุตสาหกรรมนวนครก็มีส่วนช่วยให้พนักงานโรงงานและผู้ที่อยู่อาศัยในนิคมอุตสาหกรรมสามารถซื้อกล้วยเดี่ยวรับประทานได้ในราคาถูก ในอนาคตลุงเจ็มน่าบอกว่าตนยังคงเป็นพ่อค้าเร่ขายกล้วยเดี่ยวในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนี้ต่อไป จนกว่าจะมีโอกาสไปประกอบอาชีพอื่น ๆ

ที่คิดน่าจะว่าดีกว่าอาชีพนี้ หรือจนกว่าร่างกายจะไม่สามารถทำอาชีพนี้ต่อไปได้ หรือผลกำไรที่ได้รับน้อยกว่าที่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน หรือการค้าขายประสบภาวะขาดทุน ซึ่งถ้าหากเกิดเหตุการณ์ใด เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นกับตนก็จะเลิกขาย และเมื่อเลิกขายกัวยเดียวแล้วตนเองก็จะกลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์ แต่ก็ไม่ว่าเมื่อกลับไปอยู่บ้านแล้วตนจะประกอบอาชีพอะไรต่อไป

ลุงเจ็มีมีทัศนคติเกี่ยวกับความยากจนว่า สำหรับตนถือได้ว่าเป็นคนยากจนคนหนึ่งทั้งนี้ เพราะไม่มีที่ดินทำกิน ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง จะต้องเช่าที่ดินทำกินและเช่าบ้านอยู่อาศัยเรื่อยมา รายได้จากกาประกอบอาชีพเร่ขายกัวยเดียวในแต่ละวันไม่ค่อยจะเพียงพอกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของครอบครัว ลุงเจ็มีจึงไม่มีเงินเหลือเก็บสำรองไว้ใช้จ่ายในอนาคต แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็ต้องประกอบอาชีพนี้ต่อไป ดังนั้นหากในกรณีที่มีเรื่องเดือดร้อนจำเป็นต้องใช้เงินอย่างเร่งด่วน ลุงเจ็มีจะไปกู้ยืมเงินจากญาติพี่น้องของตนอยู่เสมอ สำหรับคนร่ำรวยนั้น ลุงเจ็มีบอกว่า จะต้องเป็นคนมีที่ดินทำกิน มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง มีรถยนต์ขับ มีอาชีพที่มั่นคงและสามารถสร้างรายได้เป็นจำนวนมาก ๆ และมีเงินใช้จ่ายอย่างสุขสบาย

ลุงเจ็มีมีทัศนคติต่อสังคมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครว่า ที่นี้มีผู้คนมากมายแต่เมื่อตนเข้ามาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพอยู่ที่นี้ กลับไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับใคร ไม่มีเวลาว่างไปพูดคุยกับใคร ต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ ญาติพี่น้องของตนที่มาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพที่นี้ต่างก็แยกย้ายกันออกไปไม่ได้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน ทุกคนล้วนต้องต่อสู้แข่งขันกันในทุก ๆ ด้าน แม้ว่าจะเป็นญาติพี่น้องกันหากประกอบอาชีพเดียวกันก็ต้องแข่งขันกัน ทั้งนี้เพราะเป็นคนยากจนเหมือนกัน ลุงเจ็มีก็เช่นเดียวกันเมื่อเข้ามาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพที่นี้แล้วต้องการจะหาสิ่งใดก็ตาม ลุงเจ็มีต้องดิ้นรนช่วยเหลือตนเองให้มากที่สุดเพราะการจะไปขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นนั้นเป็นไปได้ยาก ยกเว้นจะเป็นญาติพี่น้องกันเท่านั้นที่จะช่วยเหลือกัน จากสิ่งดังกล่าวข้างต้นทำให้ลุงเจ็มีมีความรู้สึกโดดเดี่ยว มีความรู้สึกเบื่อกับสภาพสังคมแบบนี้ยากจะกลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์ แต่ที่จำต้องอดทนอยู่ต่อไปเพราะกลับไปอยู่บ้านก็ไม่รู้จะประกอบอาชีพอะไรเลี้ยงครอบครัววันเสียแต่หากกลับไปแล้วมีอาชีพที่สามารถสร้างรายได้เลี้ยงครอบครัวได้ไม่อดอยาก ลุงเจ็มีก็จะเลือกกลับไปบ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์เพราะผู้คนที่นั่นล้วนรู้จักสนิทสนมกัน พูดคุยทักทายเมื่อพบเจอกัน มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่เอาเปรียบกัน แต่ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาสภาพสังคมเริ่มเปลี่ยนแปลงไปบ้าง กล่าวคือการช่วยเหลือระหว่างเพื่อนบ้านด้วยกันโดยไม่รับสิ่งตอบแทนนั้นลดน้อยลงไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งการช่วยเหลือกันในการดำเนินา การไถนาและการเก็บเกี่ยวข้าว ในปัจจุบันหากใครต้องการแรงงานมาดำเนินาหรือไถนาหรือเก็บเกี่ยวข้าวจะต้องจ้างคนงานมาทำแทนการขอความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน

กรณีศึกษาที่ 3	น้ำเปลว
ชื่อ	นายเปลว แสงกระจ่าง อายุ 47 ปี
สถานภาพ	สมรส
ภรรยาชื่อ	นางประภาพร แสงกระจ่าง อายุ 36 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 1 คนเป็นชายชื่อ เด็กชายวัชร แสงกระจ่าง อายุ 12 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 10 คนเป็นชาย 7 คน หญิง 3 คน น้ำเปลวเป็นบุตรคนที่ 4
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 3
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	พ่อค้าเร่ขายน้ำชากาแฟ
ภูมิลำเนา	จังหวัดสุพรรณบุรี

แผนภาพครอบครัวน้ำเปลว

นายเปลว แสงกระจ่างหรือน้ำเปลว เกิดที่อำเภอบางปลาร้า จังหวัดสุพรรณบุรี บิดามารดาประกอบอาชีพทำนาโดยมีที่ดินเป็นของตนเอง น้ำเปลวได้ศึกษาเล่าเรียนจนกระทั่งถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แต่ก็ไม่ได้เรียนจบการศึกษา เพราะน้ำเปลวได้ตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนเสียก่อนด้วยความสมัครใจของตนเอง ทั้งนี้เป็นเพราะในขณะเป็นนักเรียนอยู่นั้นน้ำเปลวได้หัดเล่นดนตรีและเป็นนักดนตรีเล่นดนตรีประเภทเครื่องเป่าให้กับทางโรงเรียน ในเวลาว่างน้ำเปลวก็จะรับจ้างเล่นดนตรีตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อหารายได้พิเศษโดยเงินรายได้ที่ได้รับในแต่ละครั้งนั้นเป็นจำนวนเงินค่อนข้างสูง จึงทำให้น้ำเปลวตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนและมาประกอบอาชีพเล่นดนตรีรับจ้างต่อไป หลังจากนั้นน้ำเปลวออกจากโรงเรียนแล้วจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ และได้มาอาศัยอยู่ที่สนามเป้าเป็นเวลาประมาณ 7 เดือนโดยมาเรียนและฝึกฝนเล่นดนตรีกับนายทหารสังกัดกองดุริยางค์ผู้หนึ่งซึ่งเป็นคนที่น้ำเปลวรู้จักสนิทสนมเป็นอย่างดี จนกระทั่งมีความรู้ความชำนาญด้าน

ดนตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่ามากขึ้น หลังจากนั้นน้ำเปลวจึงได้มาสมัคร เป็นนักดนตรีเล่นอยู่กับวงดนตรีลูกทุ่งต่าง ๆ สลับกับการเป็นนักดนตรีรับจ้างเล่นดนตรีตามสถาน บันเทิงทั่ว ๆ ไป โดยได้รับค่าจ้างประมาณวันละ 250 บาท ถึง 300 บาท

เมื่อน้ำเปลวมีอายุได้ 33 ปีจึงได้แต่งงานกับประภาพรหรือน้ำพรและมีบุตรชายด้วยกัน หนึ่งคนคือ เด็กชายวัชร แสงกระจ่าง ปัจจุบันอายุ 12 ปีอาศัยอยู่กับมารดาของน้ำเปลวที่จังหวัด สุพรรณบุรี หลังจากนั้นน้ำเปลวแต่งงานมีครอบครัวแล้วจึงได้ตัดสินใจเลิกเป็นนักดนตรีรับจ้างทั้งนี้ เพราะเมื่อมาเป็นนักดนตรีแล้วน้ำเปลวและน้ำพรต้องเร่งร้อนไปเล่นดนตรีกับวงดนตรีลูกทุ่งหรือเล่น ตามสถานบันเทิงหรือร้านอาหารต่าง ๆ ในต่างจังหวัด การทำงานที่ไม่มีหลักแหล่งที่แน่นอน ทำให้ น้ำเปลวตัดสินใจเลิกเป็นนักดนตรีในที่สุดและเริ่มมองหาอาชีพอื่นแทน

หลังจากน้ำเปลวเลิกเล่นดนตรีแล้วจึงเดินทางมาอาศัยอยู่ที่บ้านของน้ำพรที่จังหวัด กำแพงเพชรประกอบอาชีพทำนาในที่ดินของตนเองซึ่งน้ำเปลวได้ซื้อไว้เมื่อสมัยที่ตนยังเป็น นักดนตรีอยู่เป็นจำนวน 20 ไร่ โดยน้ำเปลวทำนาในที่ดินของตนเพียง 10 ไร่ ส่วนอีก 10 ไร่ น้ำเปลว ให้ญาติของตนเป็นคนทำ แต่น้ำเปลวทำนาได้เพียง 1 ปีก็ต้องเลิกไปเพราะทำแล้วขาดทุน หลังจาก เลิกทำนาแล้วน้ำเปลวได้ขายที่ดินเป็นจำนวน 10 ไร่ให้กับผู้อื่นที่เหลืออีก 10 ไร่ได้ให้ญาติของตน ทำนาต่อไป หลังจากนั้นน้ำเปลวจึงย้ายครอบครัวของตนมาอยู่อาศัยที่จังหวัดสุพรรณบุรีและให้ บุตรชายอาศัยอยู่กับมารดาของตนตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ในระหว่างนี้น้ำเปลวยังคงว่างงานและ ยังไม่รู้ว่าตนจะประกอบอาชีพอะไรดี จึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ มาช่วยญาติขายอาหารที่สี่ลม ใน ช่วงเวลานี้เองทำให้น้ำเปลวได้เรียนรู้การค้าขายอาหารและได้ฝึกชงชากาแฟ ในขณะที่น้ำเปลวมา ช่วยญาติขายอาหารที่สี่ลมอยู่นั้น น้ำเปลวก็ไปสมัครงานเป็นบริกรของโรงแรมแห่งหนึ่งโดยทาง โรงแรมได้ส่งน้ำเปลวไปทำงานที่พทยา น้ำเปลวทำงานเป็นบริกรของโรงแรมแห่งนี้แค่ 5 เดือนจึงลา ออกเพราะเงินเดือนที่ได้รับไม่พอเพียงกับค่าใช้จ่ายของครอบครัว หลังจากลาออกจากรางานแล้ว น้ำเปลวจึงได้ชักชวนน้ำพรมาขายอาหารอีสานด้วยกัน โดยไปตั้งแผงขายอยู่บริเวณท่าหน้าจังหวัด นนทบุรี น้ำเปลวและน้ำพรค้าขายอาหารอีสานมาได้ 5 เดือนก็ต้องเลิกขายเพราะมีการรื้อถอนบริเวณ ท่าหน้าเพื่อสร้างท่าใหม่ ทำให้การค้าขายไม่ค่อยดีนัก

เมื่อเลิกขายอาหารอีสานแล้วน้ำเปลวและน้ำพรจึงเดินทางกลับบ้านที่จังหวัดสุพรรณบุรี แต่อยู่ไปไม่นานก็มีญาติของน้ำเปลวคนหนึ่งซึ่งเป็นพ่อค้าเร่ขายข้าวราดแกงอยู่ในนิคม อุตสาหกรรมนวนครเดินทางกลับมาเยี่ยมญาติพี่น้องและได้พบกับน้ำเปลวซึ่งก็กำลังว่างงานอยู่ จึงได้ชักชวนน้ำเปลวมาเป็นพ่อค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยกัน หลังจากได้รับคำชักชวน จากญาติแล้วน้ำเปลวจึงปรึกษากับน้ำพรว่าจะไปขายของที่นิคมอุตสาหกรรมนวนครกันดีหรือไม่

และถ้าหากจะไปขายกันจริง ๆ แล้ว จะขายอะไรกันดี จนในที่สุดน้ำเปลวและน้ำพรจึงตัดสินใจมาขายน้ำชากาแฟและน้ำอัดลมเพราะน้ำเปลวเคยมีประสบการณ์ในการชงชากาแฟขายเมื่อครั้งที่ตนไปช่วยญาติขายอาหารที่สี่ลมและก่อนที่น้ำเปลวจะเดินทางมาค้าขายที่นิคมอุตสาหกรรมนวนคร น้ำเปลวได้กู้ยืมเงินจากนายทุนในหมู่บ้านเป็นจำนวนเงิน 20,000 บาททั้งนี้เพื่อใช้เป็นเงินทุนในการค้าขายและเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการเดินทาง

การเรียนรู้ในการค้าขายและการชงน้ำชากาแฟนั้น น้ำเปลวเรียนรู้เมื่อครั้งที่ตนไปช่วยญาติขายอาหารที่สี่ลม โดยเฉพาะการชงชากาแฟนั้นน้ำเปลวจะสังเกตและถามวิธีการการชงพร้อมทั้งหัดชงด้วยตนเองซึ่งน้ำเปลวฝึกอยู่ประมาณ 2 วันถึง 3 วันก็สามารถชงน้ำชากาแฟได้อย่างคล่องแคล่ว เมื่อน้ำเปลวได้มาขายน้ำชากาแฟในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร น้ำเปลวจึงได้นำเอาวิธีการค้าขายและการชงกาแฟมาใช้ที่นี่ สำหรับรสชาติของน้ำชากาแฟนั้นน้ำเปลวบอกว่าตนจะเป็นผู้ชงและผู้ทดลองดื่มด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะโดยส่วนตัวแล้วน้ำเปลวเป็นผู้ที่ชอบดื่มน้ำชากาแฟอยู่แล้วและดื่มมานานตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนแล้ว ทำให้ทราบว่าจะต้องชงชากาแฟอย่างไรให้มีรสชาติถูกปากคนทั่วไป

สำหรับสินค้าสำหรับการเร่ขายน้ำชากาแฟนั้น ในระยะแรกญาติของน้ำเปลวจะเป็นผู้แนะนำให้ น้ำเปลวว่าจะต้องไปซื้อสิ่งของและอุปกรณ์ต่าง ๆ จากร้านค้าใด ซึ่งส่วนใหญ่ น้ำเปลวจะไปซื้อที่ร้านวิไลมาเกิดตั้งหรือร้านนวนครจรัลศักดิ์เพราะร้านเหล่านี้จะขายสินค้าต่าง ๆ มากมาย แต่ในปัจจุบันน้ำเปลวจะซื้อสิ่งของต่าง ๆ ที่ต้องใช้ในการค้าขายดังต่อไปนี้

1. ผงชากาแฟ และโถวัดติน น้ำเปลวจะซื้อจากร้านค้าทั่วไปไม่มีร้านค้าประจำแน่นอนคนน้ำเปลวสะดวกที่จะซื้อหรืออยู่ใกล้ร้านค้าใดก็จะซื้อร้านค้านั้น ทั้งนี้เพราะราคาของสิ่งของเหล่านี้ในแต่ละร้านจะแตกต่างกันไม่มากนัก
2. นมและขนมปัง น้ำเปลวจะสั่งจากร้านขายขนมปังบริเวณปากซอยไทยธานี 14 เป็นประจำ
3. น้ำแข็งและน้ำอัดลม น้ำเปลวจะสั่งจากร้านส. น้ำทิพย์ โดยมีคนจากทางร้านมารับใบสั่งซื้อในเวลาประมาณ 4.30 น. ต่อมาในเวลาประมาณ 5.00 น. ทางร้านจะนำน้ำแข็งและน้ำอัดลมมาส่งให้ถึงห้องพักพร้อมทั้งเก็บเงินด้วย
4. แก๊สหุงต้มจะซื้อจากร้านค้าทั่วไปไม่มีร้านค้าประจำแน่นอน

การซื้อขายสินค้าต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น น้ำเปลวจะซื้อด้วยเงินสดเสมอ

สำหรับการเร่ขายนั้น ก่อนจะออกเร่ขายน้ำเปลวจะปั่นจักรยานเพื่อสำรวจเส้นทางการเดินทางภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนครก่อนเป็นเวลา 3 วัน จนทราบเส้นทางว่าจะไปสถานที่ไหน

อย่างไรบ้าง ครั้นเมื่อออกมาเร่ขายในระยะแรกน้ำเปลวและน้ำพรจะออกเร่ขายตามญาติของตนไป ในขณะที่เดียวกันญาติจะเป็นผู้ให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับการค้าขายในนิคมอุตสาหกรรม กล่าวคือพ่อค้าแม่ค้าทุกคนในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนี้สามารถขายสินค้าชนิดต่าง ๆ และจอตขายในสถานที่ตามที่บริษัท นวนคร จำกัดได้กำหนดไว้ ซึ่งเป็นที่ทราบในหมู่พ่อค้าแม่ค้าว่าในสถานที่ใดบ้างที่สามารถเข้าไปตั้งแผงหรือจอตรถขายได้ สำหรับในสถานที่ที่มีพ่อค้าแม่ค้ามาจอตขายเป็นประจำอยู่ น้ำเปลวอาจจะไปจอตขายในสถานที่นั้นด้วยเช่นกัน แต่เมื่อพ่อค้าแม่ค้าที่มาขายประจำมาถึงก็ต้องเลื่อนรถเข็นของตนออกไป ซึ่งอาจจะเลื่อนไปจอตขายถัดกันไปหรืออาจจะจอตขายใกล้กันก็ได้ พ่อค้าแม่ค้าด้วยกันจะไม่มีเรื่องขัดแย้งกันทั้งนี้เพราะต่างคนก็ต่างขายทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลูกค้าว่าจะเลือกซื้อสินค้าจากใคร พ่อค้าแม่ค้าคนที่ขายได้ดีก็จะจอตขายในสถานที่นั้นต่อไปและจะขายเป็นประจำในที่สุด ส่วนพ่อค้าแม่ค้าที่ขายไม่ดีก็ต้องออกไปหาสถานที่จอตขายใหม่เมื่อน้ำเปลวทราบการปฏิบัติในการเร่ขายและทราบเส้นทางเป็นอย่างดีแล้วจึงแยกออกมาเร่ขายตามลำพังโดยน้ำเปลวจะเป็นคนเข็นรถและคนชงน้ำชากาแฟ ส่วนน้ำพรจะเป็นคนช่วยขาย

ในปัจจุบัน น้ำเปลวจะขายน้ำชากาแฟในราคาแตกต่างกันคือสำหรับพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม น้ำชากาแฟประเภทร้อนในราคาแก้วละ 7 บาท ใส่น้ำตาล 7 บาท น้ำชากาแฟประเภทเย็นราคาแก้วละ 7 บาท ใส่น้ำตาล 7 บาท และน้ำอัดลมราคาแก้วละ 9 บาท สำหรับคนทั่วไป น้ำชากาแฟประเภทร้อนในราคาแก้วละ 7 บาท ใส่น้ำตาล 7 บาท น้ำชากาแฟประเภทเย็นราคาแก้วละ 8 บาท ใส่น้ำตาล 8 บาท และน้ำอัดลมราคาแก้วละ 9 บาท การค้าขายในแต่ละวันนั้นจะต้องใช้เงินลงทุนซื้อของประมาณวันละ 600 บาท ถึง 700 บาท เมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้กำไรประมาณวันละ 300 บาท ถึง 400 บาท ซึ่งเงินกำไรที่ได้รับถ้าหากใช้จ่ายอย่างประหยัดก็พอเพียงต่อค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของครอบครัวและมีเงินเหลือเก็บบ้างเล็กน้อยซึ่งเงินจำนวนนี้น้ำเปลวจะเก็บไว้กับตัวเอง

น้ำเปลวจะตื่นนอนตั้งแต่เวลาประมาณ 2.30 น. เพื่อจัดสิ่งของต่าง ๆ ขึ้นรถเข็น ต้มน้ำร้อนและชงน้ำชากาแฟใส่กาน้ำและใส่น้ำตาลเตรียมไว้สำหรับขาย ต่อมาในเวลาประมาณ 4.00 น. น้ำพรจึงตื่นมาช่วยน้ำเปลว จนกระทั่งเวลาประมาณ 5.00 น. เมื่อน้ำเปลวได้รับน้ำแข็งและน้ำอัดลมจึงจะออกไปเร่ขาย โดยการเร่ขายในปัจจุบันน้ำเปลวจะเร่ขายเฉพาะในเขตอุตสาหกรรม โครงการ 3 เท่านั้น คือ

เวลาประมาณ 5.30 น. ถึง 9.00 น. จะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท เจวีซี แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด

เวลาประมาณ 9.10 น. ถึง 11.00 น. จะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท มัตสุชิตะ อิเล็กทริก เวิร์คส (ประเทศไทย) จำกัด

เวลาประมาณ 11.10 น. ถึง 12.00 น. จะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัทสยาม โอกาโมโต้ จำกัด

เวลาประมาณ 12.10 น. ถึง 13.00 น. จะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท ไทยไฟม จำกัด

หลังจากนั้นน้ำเปลวจึงจะเข็นรถกลับห้องพัก ซึ่งในระหว่างทางน้ำเปลวอาจจะซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคต่าง ๆ หรือซื้อสิ่งของต่าง ๆ สำหรับค้าขาย เมื่อกลับไปถึงห้องพักน้ำเปลวและน้ำพร จะล้างอุปกรณ์ต่าง ๆ และนำเข้าไปไว้ในห้องพัก หลังจากนั้นน้ำพรจะทำงานบ้านเช่น หุงข้าว กวาดห้องและถูห้องเป็นต้น ส่วนน้ำเปลวจะอาบน้ำพักผ่อนหรือนอน ต่อมาในเวลาประมาณ 17.30 น. น้ำเปลวจะตื่นนอนมารับประทานอาหารเย็นจนกระทั่งถึงเวลาประมาณ 20.00 น. จึงเข้านอน

การปรับตัวเมื่อน้ำเปลวมาประกอบอาชีพเร่ขายน้ำชากาแฟ โดยในอดีตน้ำเปลวเป็นนักดนตรี น้ำเปลวจะเป็นคนนอนตื่นสาย ชอบเล่นการพนัน ชอบไปเที่ยวตามสถานบันเทิงต่าง ๆ และใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย แต่เมื่อน้ำเปลวมาเป็นพ่อค้าเร่ขายน้ำชากาแฟในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ทำให้น้ำเปลวต้องปรับตัวในการดำเนินชีวิตเสียใหม่ โดยน้ำเปลวต้องตื่นนอนตั้งแต่เวลาประมาณ 2.30 น. เพื่อเตรียมสิ่งของออกไปเร่ขายและออกไปเร่ขายจนกระทั่งเวลาประมาณ 13.30 น. จึงกลับเข้าห้องพัก เล่นการพนัน เล่นเที่ยวเตร่และต้องใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่ประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเป็นต้นมา รายได้จากการค้าขายของน้ำเปลวลดลงไป ยิ่งทำให้การใช้จ่ายเงินต้องประหยัดมากขึ้นเพื่อให้รายได้เพียงพอกับรายจ่ายของครอบครัว

ปัจจุบันน้ำเปลวเช่าห้องพักในอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งหรือที่น้ำเปลวและผู้อาศัยในละแวกนั้นเรียกว่า หอเขียว ตั้งอยู่ในหมู่บ้านไทยธานี ซอยไทยธานี 35 โดยน้ำเปลวจะต้องจ่ายค่าเช่าห้องเดือนละ 1,200 บาท ค่าน้ำประปาหน่วยละ 10 บาท และค่าไฟฟ้าหน่วยละ 5 บาท ซึ่งในแต่ละเดือนน้ำเปลวจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าเช่าห้อง ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าประมาณเดือนละ 1,500 บาท

สินค้าอุปโภคและบริโภคในชีวิตประจำวัน น้ำเปลวจะซื้อจากร้านค้าทั่วไปในหมู่บ้านไทยธานี การซื้อจะซื้อด้วยเงินสดและไม่มีร้านค้าประจำแน่นอน ยกเว้นน้ำดื่มจะซื้อจากร้านขายของชำในอพาร์ทเมนต์เท่านั้น สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ นั้น

น้ำเปลวมีโทรทัศน์ 1 เครื่อง เตารีดไฟฟ้า 1 เครื่อง พัดลม 1 เครื่อง กะทะไฟฟ้า 1 เครื่อง และหม้อหุงข้าวไฟฟ้า 1 เครื่อง โดยโทรทัศน์และเตารีดไฟฟ้า น้ำเปลวซื้อสมัยเป็นนักดนตรี ส่วนพัดลม กะทะไฟฟ้าและหม้อหุงข้าวไฟฟ้า น้ำเปลวซื้อจากร้านค้าในหมู่บ้านไทยธานี เช่นเดียวกันสำหรับสิ่งของเหล่านี้ น้ำเปลวจะซื้อด้วยเงินสดเสมอ โดยน้ำเปลวให้เหตุผลว่าการซื้อสินค้าใด ๆ ก็ตาม หากเป็นการซื้อในระบบเงินผ่อนผู้ซื้อจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าสินค้ามากกว่าการซื้อในระบบเงินสด ดังนั้นหากตนมีเงินไม่พอที่จะซื้อสินค้าด้วยเงินสดก็จะเก็บออมเงินจนกว่าจะมีจำนวนเงินครบตามราคาสินค้าก่อนจึงจะไปซื้อ

โดยปกติ ทุกวันที่น้ำเปลวมาเช่าขายน้ำซากาแฟในระหว่างที่น้ำเปลวไปจอดขายในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งแล้วไม่มีลูกค้ามาอุดหนุนนั้น น้ำเปลวจะใช้เวลาว่างอ่านหนังสือพิมพ์ เมื่อถึงเวลาประมาณ 14.00 น. จึงจะเลิกขายและกลับห้องพัก เมื่อกลับมาถึงห้องพักและจัดเก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ เรียบร้อยแล้ว น้ำเปลวจะอาบน้ำแล้วนอนหรือพักผ่อนด้วยการชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายการกีฬาและข่าวประจำวัน แต่ถ้าวันใดเป็นวันหยุดในสัปดาห์แรกของเดือน หลังจากน้ำเปลวกลับมาจากเช่าขายน้ำแล้วจะรีบเข้านอนทันทีเพราะในเวลากลางคืนภายในห้องพักจะมีเสียงดังมากทำให้นอนไม่ค่อยหลับดังนั้นจึงจำเป็นต้องนอนกลางวันเป็นการชดเชย

ในหนึ่งสัปดาห์น้ำเปลวจะหยุดขายน้ำ 1 วันคือ วันอาทิตย์ โดยจะใช้เวลาในช่วงวันหยุดช่วยน้ำพรทำงานบ้านต่าง ๆ เช่น ซักผ้าและล้างจาน เป็นต้น หรือใช้เวลาว่างชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์หรือนอน แต่ในวันหยุดบางสัปดาห์น้ำเปลวและน้ำพรจะกลับไปเยี่ยมมบุตรชายและญาติพี่น้องที่จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งถ้าหากสัปดาห์ไหนน้ำเปลวจะกลับไปเยี่ยมบุตรชายและญาติพี่น้องที่จังหวัดสุพรรณบุรีน้ำเปลวก็จะออกเดินทางตั้งแต่ช่วงบ่ายหลังจากเลิกขายน้ำในวันเสาร์และจะเดินทางกลับมายังนิคมอุตสาหกรรมนวนครในเย็นวันอาทิตย์และนอกจากน้ำเปลวจะหยุดขายน้ำในวันอาทิตย์แล้วน้ำเปลวจะหยุดขายในช่วงเทศกาลวันสงกรานต์อีกด้วยโดยช่วงเทศกาลสงกรานต์ น้ำเปลวและน้ำพรจะเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้องฝ่ายน้ำเปลวที่จังหวัดสุพรรณบุรีบ้าง หรือจะเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้องของน้ำพรที่จังหวัดกำแพงเพชรบ้างสลับกันไป

ด้านสุขภาพอนามัย น้ำเปลวจะมีอาการปวดเมื่อยตามร่างกายและปวดหลังอยู่เป็นประจำ ซึ่งน้ำเปลวคิดว่าอาจเกิดมาจากการทำงานผิดปกติของไต เพราะว่าตนเคยเป็นโรคเกี่ยวกับไตมาก่อนและเคยรับการรักษาไปแล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันน้ำเปลวก็ยังไม่ได้ไปตรวจเช็คร่างกายให้แน่ชัดว่าเป็นตนเองเป็นโรคอะไร น้ำเปลวบอกว่าหากมีเวลาว่างและมีเงินเมื่อใดก็จะไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลสักครั้ง โดยปกติเมื่อน้ำเปลวมีอาการเจ็บป่วยและมีอาการไม่รุนแรงนักก็จะ

ไปซื้อยาจากร้านขายยาที่มีอยู่ทั่วไปในหมู่บ้านไทยธานี แต่ถ้ามีอาการเจ็บป่วยที่มีอาการรุนแรงก็จะไปพบแพทย์ที่คลินิกหรือโรงพยาบาล

ด้านศาสนาและความเชื่อ โดยนิสัยส่วนตัวน้ำเปลวแล้วจะเป็นคนชอบทำบุญ ซึ่งสมัยก่อนที่น้ำเปลวมาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านไทยธานีจะมีพระสงฆ์และชี มาเรียไรเงินทำบุญอยู่เสมอ ๆ แต่ในช่วงเวลา 4 ปีถึง 5 ปีที่ผ่านมามีข่าวเกี่ยวกับพระสงฆ์และแม่ชีที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมบ้างหรือมีพระสงฆ์และแม่ชีปลอมบ้าง จนกระทั่งวันหนึ่งมีแม่ชีรูปหนึ่งมาให้ของสำหรับทำบุญกับน้ำเปลว แล้วน้ำเปลวขอดูบัตรประจำตัวแม่ชีว่าสังกัดวัดใดที่ไหนแม่ชีรูปนั้นถึงกับเดินหนีน้ำเปลวไปเลย ซึ่งน้ำเปลวสันนิษฐานว่าอาจจะจะเป็นแม่ชีปลอมก็ได้ หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นแล้วน้ำเปลวจึงไม่ทำบุญกับพระสงฆ์และแม่ชีที่มาให้ของเรียไรเงินอีกเลย หากต้องการทำบุญก็จะกลับไปทำบุญที่วัดที่บ้านเกิดในจังหวัดสุพรรณบุรีเท่านั้น

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างน้ำเปลวกับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ น้ำเปลวมีญาติที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทั้งหมด 2 คน คือ คนหนึ่งเป็นบุตรของป้าซึ่งเป็นผู้ที่ชักชวนน้ำเปลวมาค้าขายที่นี่ ปัจจุบันเปิดร้านขายข้าวแกงอยู่ในหมู่บ้านไทยธานีและอีกคนหนึ่งเป็นหลานชายของน้ำเปลว ปัจจุบันทำงานเป็นพนักงานของบริษัทแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร น้ำเปลวเล่าว่า ตนไม่ค่อยได้ติดต่อกับญาติทั้ง 2 คนนี้เท่าไรนักนาน ๆ น้ำเปลวจึงจะไปเยี่ยมพวกเขาสักครั้งหรือพวกเขาอาจจะมาเยี่ยมตนสักครั้ง นอกจากนี้เวลาเดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านที่จังหวัดสุพรรณบุรีต่างฝ่ายต่างกลับกันไปไม่ได้เดินทางกลับไปด้วยกัน ซึ่งในบางครั้ง น้ำเปลวไม่ทราบด้วยซ้ำไปว่าญาติของตนได้เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านแต่จะมาทราบก็ต่อเมื่อทั้งสองฝ่ายมาพบกันที่จังหวัดสุพรรณบุรีแล้ว

น้ำเปลวจะเดินทางกลับไปบ้านเกิดที่จังหวัดสุพรรณบุรีพร้อมกับน้ำพรอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้งเพื่อไปเยี่ยมบุตรชายกับญาติพี่น้องของตน โดยการกลับไปบ้านในแต่ละครั้งน้ำเปลวก็จะนำเงินไปให้กับมารดาของตนเป็นเงินประมาณ 1,500 บาท ถึง 2,000 บาท เพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของบุตรชาย สำหรับในช่วงปิดภาคการศึกษาของบุตรชาย น้ำเปลวและน้ำพรจะไปรับบุตรชายมาอยู่ด้วยกันที่ห้องเช่าในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เมื่อถึงเวลาเปิดภาคการศึกษาจึงจะส่งบุตรชายกลับไปอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี น้ำเปลวบอกว่าตนเลี้ยงบุตรชายคนนี้ก็ไม่ได้หวังพึ่งพาอะไรจากเขาในอนาคต ต้องการแค่เพียงเลี้ยงดูเขาให้ดีที่สุด ให้มีการศึกษาสูง ๆ เมื่อเขาโตขึ้นจะได้เลี้ยงดูตนเองได้ไม่เป็นภาระของผู้อื่น นอกจากน้ำเปลวกับน้ำพรจะเดินทางไปเยี่ยมญาติฝ่ายน้ำเปลวที่จังหวัดสุพรรณบุรีแล้ว ในเทศกาลสงกรานต์บางปีน้ำเปลวและน้ำพรจะเดินทางไปเยี่ยมญาติฝ่ายน้ำพรที่จังหวัดกำแพงเพชรบ้าง

ในกรณีที่น้ำเปลวมีความเดือดร้อนด้านเงินทองขึ้นมา น้ำเปลวก็จะขอความช่วยเหลือกู้ยืมเงินจากญาติพี่น้องฝ่ายตนเองบ้างหรือจากพี่น้องฝ่ายน้ำพรบ้างแล้วจะคืนเงินให้ในภายหลัง ซึ่งในปัจจุบันน้ำเปลวยังคงมีหนี้ค่างที่สาวของตนอยู่จำนวน 200,000 บาท โดยน้ำเปลวจะผ่อนจ่ายให้เป็นรายเดือนซึ่งจำนวนเงินที่ผ่อนจะไม่แน่นอนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงินกำไรที่ได้จากการค้าขายของน้ำเปลวว่าจะได้มากน้อยเพียงใด หากเดือนใดได้กำไรมากก็จะจ่ายให้มากแต่ถ้าเดือนใดได้กำไรน้อยก็จะจ่ายให้น้อยหรืออาจจะไม่จ่ายเลย

ความสัมพันธ์ระหว่างน้ำเปลวกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน นับตั้งแต่ น้ำเปลวมาอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนั้น น้ำเปลวรู้จักกับเจ้าของร้านขายของเช่าที่เปิดร้านขายอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่น้ำเปลวเช่าอยู่เท่านั้น ซึ่งในเวลาว่างน้ำเปลวและน้ำพรก็จะมานั่งคุยกับเจ้าของร้านขายของเช่าถึงเรื่องราวต่าง ๆ ทั่วไปที่เกิดขึ้นในนิคมอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังมีการให้สิ่งของระหว่างกันและมีการให้ยืมสิ่งของระหว่างกันบ้าง ส่วนบุคคลอื่น ๆ น้ำเปลวและน้ำพรจะรู้จักแค่คุ้นหน้าคุ้นตาเท่านั้น ไม่ค่อยจะพูดคุยทักทายกันเท่าไรนัก ซึ่งในความเป็นจริงแล้วน้ำเปลวและน้ำพรต้องการจะทำความรู้จักกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกันทุก ๆ คน แต่ที่เป็นเช่นนี้เพราะน้ำเปลวเคยมีประสบการณ์ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวน้ำเปลวโดยตรง กล่าวคือในอดีตน้ำเปลวเคยรู้จักผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งทำงานเป็นพนักงานโรงงานของบริษัทแห่งหนึ่งและพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์เดียวกัน ผู้หญิงคนนี้ก็กำลังตั้งครรภ์จนถึงวันที่เธอจะคลอดบุตร แต่เธอไม่มีเงินไปทำคลอดที่โรงพยาบาล เมื่อน้ำเปลวเห็นเป็นเช่นนั้นจึงเกิดความสงสารและได้ให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้หญิงคนนั้นไปทำคลอดบุตร แต่หลังจากที่เธอคลอดบุตรและกลับมาที่ห้องพักก็ได้มาขอยืมเงินจากน้ำเปลวอีก 300 บาทแล้วบอกว่าจะนำมาคืนให้ภายหลัง ต่อมาไม่นานเธอก็ย้ายออกจากอพาร์ทเมนต์ไปโดยไม่ได้นำเงินมาคืนน้ำเปลวเลย นอกจากประสบการณ์ดังกล่าวข้างต้นแล้วน้ำเปลวยังได้ทราบถึงเรื่องการโกงค่าเช่าห้องในรูปแบบต่าง ๆ ของผู้ที่เช่าห้องอาศัยในอพาร์ทเมนต์เดียวกันบ้างหรือการมั่วสุมของผู้เช่าบ้าง ดังนั้นจากสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้น้ำเปลวไม่ต้องการที่จะทำความรู้จักหรือพูดคุยกับผู้เช่าห้องใน อพาร์ทเมนต์เดียวกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างน้ำเปลวกับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน เนื่องจากน้ำเปลวเป็นพ่อค้าขายน้ำชากาแฟในนิคมอุตสาหกรรมนครมากกว่า 6 ปี มีเส้นทางเร่ขายและสถานที่จอดขายประจำแน่นอน จึงทำให้น้ำเปลวเป็นที่รู้จักของบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ขายในสถานที่เดียวกันและที่ขายอยู่ในบริเวณเดียวกัน ซึ่งเมื่อถึงเวลาที่ต้องมาจอดขายอยู่ใกล้กัน ในระหว่างจอดขายก็จะมีการพูดคุยกัน มีการแลกเงินกันระหว่างพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันเพื่อใช้ทอนเงินและมีการยืมหนังสือพิมพ์อ่านกัน

เป็นต้น เมื่อขายเสร็จต่างคนก็ต่างแยกย้ายก็ไปขายในสถานที่อื่น ๆ ต่อไป ซึ่งพ่อค้าแม่ค้าที่นี้ส่วนใหญ่จะรู้จักกันแต่ไม่สนิทสนมกันเท่าไรนักและไม่ถึงกับมีเรื่องขัดแย้งด้วยเช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างน้ำเปลวกับบุคคลอื่น ๆ เช่น พนักงานโรงงาน พนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานขับรถของโรงงานรวมถึงร้านค้าทั่วไป เป็นต้น ส่วนใหญ่จะเป็นความสัมพันธ์เชิงธุรกิจคือเป็นการซื้อขายสินค้าระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย จะมีบ้างก็เพียงพนักงานรักษาความปลอดภัยและพนักงานขับรถของบริษัท มัตสึชิตะ อิเลคทริก เวิร์คส (ประเทศไทย) จำกัด ที่น้ำเปลวได้รู้จักและพูดคุย ทั้งนี้เพราะในระหว่างเวลา 9.00 น. ถึง 11.00 น. ในขณะที่น้ำเปลวมาจอดขายหน้าบริเวณโรงงานแห่งนี้จะมีเวลาว่างมาพูดคุยด้วยกัน

น้ำเปลวมีทัศนคติต่ออาชีพเร่ขายน้ำชากาแฟว่า เป็นอาชีพที่ทำให้คนยากจนหรือผู้ที่มีการศึกษาไม่สูงนักหรือผู้ที่ตกงาน มีงานทำสามารถสร้างรายได้เลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ โดยส่วนตัวแล้วน้ำเปลวคิดว่า อาชีพหาบเร่แผงลอยนั้นดีกว่าอาชีพทำนาถึงแม้ว่าในปัจจุบันรายได้จากการค้าขายของตนจะลดลงก็ตาม ทั้งนี้เพราะการทำนาทำให้ตนมีแต่จะยากจนลง หนี้สินเพิ่มขึ้น ส่วนอาชีพหาบเร่แผงลอยถึงแม้ว่าจะไม่ทำให้ร่ำรวยขึ้นแต่ก็ไม่ถึงกับทำให้อดอยากไม่มีจะกิน กล่าวคือเงินรายได้ในแต่ละวันยังเพียงพอต่อค่าใช้จ่ายของครอบครัว ลักษณะการทำงานก็ไม่ถึงกับลำบากจนไม่สามารถทำได้ แต่บางคนอาจจะคิดว่า ลักษณะงานของอาชีพนี้คงลำบาก เงินรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายของครอบครัวจึงไม่คิดจะมาประกอบอาชีพนี้

นอกจากนี้พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการซื้ออาหารรับประทานของพนักงานโรงงานนอกเหนือจากร้านค้าขายอาหารในโรงอาหารของโรงงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประการแรกน้ำเปลวเคยพูดคุยกับพนักงานโรงงานคนหนึ่งเกี่ยวกับอาหารที่ขายอยู่ในโรงอาหารของโรงงาน โดยพนักงานผู้นั้นบอกน้ำเปลวว่า อาหารที่มีขายอยู่ในโรงอาหารอาหารจะมีตัวเลือกน้อยกว่าอาหารที่พ่อค้าแม่ค้านำมาขายอยู่บริเวณหน้าโรงงาน และเมื่อเปรียบเทียบกันด้านราคาแล้ว ถึงแม้ว่าอาหารที่ขายอยู่ในโรงอาหารจะมีราคาถูกกว่า แต่ถ้าเปรียบเทียบกันด้านรสชาติและคุณภาพของอาหารแล้ว อาหารที่พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่มาขายจะมีรสชาติและคุณภาพที่ดีกว่า ประการที่สองพนักงานบางคนเดินทางมาถึงโรงงานในช่วงเวลาที่ใกล้กับเวลาทำงาน ทำให้มีเวลาน้อยในการรับประทานอาหารเช้า ดังนั้นเพื่อความสะดวกรวดเร็วจึงเลือกซื้ออาหารจากพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยมารับประทาน

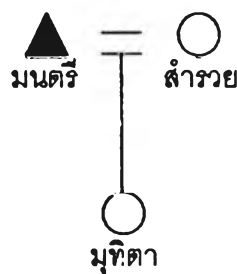
ในอนาคตน้ำเปลวยังคงเป็นพ่อค้าเร่ขายน้ำชากาแฟในนิคมอุตสาหกรรมนวนครต่อไปจนกว่าทางบริษัท นวนคร จำกัด จะไม่อนุญาตให้พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่มาเร่ขายและถ้าหากมีเงินทุนสักจำนวนหนึ่งก็จะเลิกขายและไปร่วมลงทุนกับน้องเรยของน้ำพรเย็บเสื้อส่งขาย ทั้งนี้เพราะน้ำเปลว

คิดว่า อาชีพค้าขายเป็นอาชีพที่ดีที่สุดสำหรับตน ที่สามารถทำให้ตนมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นได้ และหากให้ตนไปประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น ทำงานรับจ้างรับเงินเดือนหรือทำนา คงจะไม่ทำแล้ว

น้ำเปลวมีทัศนคติต่อความยากจนว่า ตนเองนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นคนยากจนคนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะ รายได้จากการค้าขายของตนเป็นแค่เพียงการมีเงินใช้จ่ายในแต่ละวันเท่านั้น อาจจะมีเงินเหลือเก็บบ้างแต่ก็ไม่ถึงกับมากนัก ซึ่งเข่าทำนองที่ว่า หาเช้ากินค่ำ ตนจึงมีความรู้สึกไม่มีความมั่นคงในชีวิตเท่าไรนัก ดังนั้นความยากจนจึงเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ต้องการและพยายามหลีกเลี่ยงอยู่เสมอ คนร่ำรวยในทัศนะของน้ำเปลวจะต้องเป็นคนมีเงินใช้จ่ายอย่างสบาย ไม่เดือดร้อนเรื่องเงินทอง มีทรัพย์สินจำนวนมาก มีเงินเก็บออมมากกว่า 3 ล้านบาท

น้ำเปลวมีทัศนคติต่อสังคมเมืองว่า เป็นแหล่งรวมของผู้คนมากมาย คนเหล่านี้จะไม่รู้จักสนิทสนมกัน ต่างตนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับซึ่งบางคนถึงแม้บ้านจะอยู่ติดกันหรือห้องจะอยู่ติดกันยังไม่รู้จักกับเพื่อนบ้านหรือเพื่อนข้างห้องเลย ดังนั้นการเข้ามาอยู่อาศัยและเข้ามาประกอบอาชีพในเมืองจะต้องต่อสู้แข่งขันกันในทุก ๆ ด้านและคอยระมัดระวังตนเองอยู่เสมอ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครก็มีลักษณะเหมือนกับสังคมเมืองแต่จะมีข้อแตกต่างกันบ้างคือ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้น น้ำเปลวยังได้รู้จักกับเพื่อนบ้านและพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยด้วยกันบ้าง และมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันบ้างในบางโอกาส สำหรับในสังคมชนบทแล้ว น้ำเปลวมีทัศนคติว่า เป็นสังคมที่มีผู้คนไม่มาก คนเหล่านี้ไม่ต้องดิ้นรนแข่งขันกันอย่างหนักเหมือนคนในเมือง คนส่วนใหญ่จะรู้จักสนิทสนมกันและหากใครมีเรื่องเดือดร้อนแล้ว คนในสังคมจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างเต็มความสามารถ ดังนั้นโดยส่วนตัวแล้วน้ำเปลวต้องการจะกลับไปอยู่อาศัยในชนบทมากกว่าในเมือง แต่การที่ตนต้องมาอาศัยอยู่ในเมืองเพราะถ้าหากกลับไปชนบทแล้วก็ไม่ทราบว่าจะประกอบอาชีพอะไรที่สามารถสร้างรายได้เลี้ยงดูครอบครัวได้และไม่ทำให้ตนเป็นหนี้ผู้อื่น

กรณีศึกษาที่ 4	พืมนตรี
ชื่อ	นายมนตรี บัวผิว อายุ 31 ปี
สถานภาพ	สมรส
ภรรยาชื่อ	นางลำรวย บัวผิว อายุ 27 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 1 คนเป็นหญิงชื่อเด็กหญิงมูทิตา บัวผิว อายุ 8 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 5 คน เป็นชาย 2 หญิง 3 คน พืมนตรีเป็นบุตรคนที่ 4
การศึกษา	ประถมศึกษาปีที่ 6
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	พ่อค้าเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น
ภูมิลำเนา	จังหวัดนครสวรรค์

แผนภาพครอบครัวพืมนตรี

พืมนตรีเป็นคนจังหวัดนครสวรรค์โดยกำเนิด บิดามารดาประกอบอาชีพทำนา โดยมีที่ดินทำนาเป็นของตนเอง ปัจจุบันพืมนตรีได้สมรสแล้วกับพี่ลำรวย เป็นพนักงานทำความสะอาดอยู่ในโรงงานของบริษัท T.P.W. DIE CASTING INDUSTRIES LTD. ได้รับเงินเดือน ๆ ละ 7,000 บาท พืมนตรีและพี่ลำรวยมีบุตรด้วยกัน 1 คน เป็นหญิงชื่อ เด็กหญิงมูทิตา บัวผิว อายุ 8 ปี อาศัยอยู่กับมารดาของพี่ลำรวยที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีพืมนตรีและพี่ลำรวยจะส่งเงินค่าเลี้ยงดูบุตรไปให้เดือนละ 1,500 บาท

ด้านการศึกษาพืมนตรีเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนห้วยวารีใต้ สมัยเรียนพืมนตรีนี้นิสัยรักการเรียนและต้องการเรียนจบการศึกษาในระดับสูง ๆ แต่เมื่อพืมนตรีเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วจำต้องลาออกจากโรงเรียนไม่สามารถเรียนต่อได้เพราะทางบ้านมีฐานะยากจน เมื่อพืมนตรีลาออกจากโรงเรียนแล้วจึงมาช่วยบิดามารดาของตนทำนาหาเลี้ยงครอบครัว

ต่อไป จนกระทั่งพี่มนตรีมีอายุได้ 23 ปีจึงเดินทางเข้ามาทำงานทำในกรุงเทพฯ ได้มาสมัครงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทแห่งหนึ่ง ได้รับเงินเดือน ๆ ละ 4,500 บาท ในระหว่างทำงานให้กับบริษัทแห่งนี้อยู่ พี่มนตรีได้ประสบอุบัติเหตุถูกรถยนต์ชน ทำให้ต้องพักรักษาตัวอยู่เป็นเวลาประมาณ 5 เดือน และจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้พี่มนตรีต้องลาออกจากบริษัท หลังจากที่ทำงานให้กับบริษัทแห่งนี้ได้ประมาณ 1 ปี

เมื่อพี่มนตรีรักษาตัวจนหายเป็นปกติแล้ว จึงเดินทางกลับมาอยู่บ้านเกิดที่จังหวัดนครสวรรค์ประกอบอาชีพทำนาโดยเช่าที่ดินนายทุน พี่มนตรีทำนาเป็นเวลาประมาณ 1 ปีก็ต้องเลิกไปเพราะขาดทุน หลังจากเลิกทำนาแล้วพี่ชายของพี่มนตรีซึ่งขณะนั้นประกอบอาชีพที่รถจักรยานยนต์รับจ้างอยู่ในกรุงเทพฯ ได้ชักชวนพี่มนตรีมาประกอบอาชีพด้วยกัน พี่มนตรีจึงตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้ตามคำชักชวนของพี่ชาย โดยมาพักอาศัยอยู่กับน้ำชายของตนซึ่งเช่าบ้านอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ดังนั้นพี่มนตรีต้องตื่นนอนตั้งแต่เวลาประมาณ 4.00 น. และขับรถ จักรยานยนต์ไปที่คิวรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพฯ จนกระทั่งเวลาประมาณ 20.00 น. จึงเดินทางกลับมาที่บ้านพัก พี่มนตรีมีรายได้จากการขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างประมาณวันละ 300 บาทถึง 400 บาท พี่มนตรีประกอบอาชีพนี้ได้ประมาณ 1 ปี ก็เลิกแล้วหันมาประกอบอาชีพขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น เพราะคิดว่าตนเองขี่จักรยานยนต์ทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปกลับจากบ้านพักในนิคมอุตสาหกรรมนวนครกับคิวรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพฯ รวมไปถึงการขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพฯ นั้นอาจจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับตนสักวันหนึ่งและสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ขณะที่พี่มนตรีประกอบอาชีพที่จักรยานยนต์รับจ้างอยู่และได้พักอาศัยอยู่กับน้ำซึ่งเป็นพ่อค้าขายไอศกรีมอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พี่มนตรีคิดว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพหนึ่งที่น่าสนใจและสร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการได้ดีพอควร พี่มนตรีจึงได้ทดลองเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น ปรากฏว่าการค้าขายของพี่มนตรีเป็นไปด้วยดีทำให้พี่มนตรีประกอบอาชีพนี้มาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

เมื่อพี่มนตรีตัดสินใจมาประกอบอาชีพเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นอย่างจริงจังแล้ว จึงเริ่มเรียนรู้และฝึกหัดผลิตไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นกับน้ำของตน ซึ่งพี่มนตรีใช้เวลาเรียนรู้และฝึกหัดประมาณ 3 วันก็สามารถผลิตได้ด้วยตนเอง พี่มนตรีอาศัยอยู่กับน้ำคนนี้ได้ประมาณ 1 ปี ในที่สุดก็ต้องแยกไปเช่าที่อยู่อาศัยเพียงลำพังเพราะน้ำได้ซื้อที่ดินและสร้างบ้านไว้ที่อำเภอประจักษ์ศิลปาคม จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเมื่อสร้างบ้านเสร็จแล้วจึงย้ายครอบครัวเข้าไปอยู่อาศัยในบ้านของตน ทำให้พี่มนตรีต้องหาเช่าที่พักอาศัยใหม่รวมทั้งต้องซื้ออุปกรณ์ในการผลิตและขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นใหม่เป็นของตนเองด้วย เพราะในระยะเวลา 1 ปีที่พี่มนตรีได้อาศัย

อยู่กับน้ำ พี่มนตรีจะยืมอุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ของน้ำของตนทั้งหมด ดังนั้น พี่มนตรีจึงได้นำเงินเก็บมาลงทุนค้าขายเป็นจำนวนประมาณ 20,000 บาท สำหรับซื้อรถพ่วงและ สิ่งของต่าง ๆ ที่ใช้ในการผลิต เช่น น้ำตาล แป้งมันและน้ำกะทิ เป็นต้น

การซื้อสินค้าต่าง ๆ สำหรับการเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น น้ำของตนจะเป็นผู้แนะนำว่าจะต้องซื้อจากร้านใดบ้าง ซึ่งในปัจจุบันพี่มนตรีจะซื้อสิ่งของจากร้านค้าต่าง ๆ ดังนี้

1. แป้งมันสำปะหลัง น้ำตาล นมชั้นหวาน สารเคมีสำหรับแต่งกลิ่นวนิลา ถั่วเขียว ข้าวเหนียวจะซื้อจากร้านขายของชำ ร้านประจำในนิคมอุตสาหกรรม
2. เกลือ จะสั่งซื้อจากร้านค้าในกรุงเทพฯ เพราะร้านค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนครไม่มีขาย พี่มนตรีจะสั่งซื้อเกลือทางโทรศัพท์ แล้วทางร้านจะจัดส่งมาให้ถึงบ้านพัก การสั่งซื้อพี่มนตรีจะสั่งซื้อ 3 เดือนต่อ 1 ครั้ง ครั้งละ 40 ถึง 50 กระสอบ (กระสอบละ 40 กิโลกรัม)
3. น้ำกะทิจะซื้อจากร้านค้าแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่บริเวณปากซอยไทยธานี 13 โดยในตอนเช้าของทุก ๆ วันทางร้านจะมาส่งน้ำกะทิให้ที่บ้าน ในตอนเย็นหลังจากที่มนตรีขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นเสร็จแล้วพี่มนตรีจะไปส่งน้ำกะทิที่ตักต้องการใช้ในวันพรุ่งนี้ พร้อมทั้งจ่ายเงินค่าน้ำกะทิที่ตนรับไปจากทางร้านไปเมื่อเช้านี้ด้วย
4. ขนมปัง จะซื้อจากร้านขายขนมปังซึ่งตั้งอยู่บริเวณปากซอยไทยธานี 24 โดยในตอนเช้าของทุก ๆ วันพี่มนตรีจะไปรับขนมปังจากทางร้าน ในตอนเย็นหลังจากที่มนตรีขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นเสร็จแล้วพี่มนตรีจะไปส่งขนมที่ต้องการใช้ในวันพรุ่งนี้ พร้อมทั้งจ่ายเงินค่าน้ำกะทิที่ตนรับไปจากทางร้านไปเมื่อเช้านี้ด้วย
5. แก้วและช้อนพลาสติกจะไปซื้อจากร้านค้าในตลาดไทยในช่วงเวลาว่างหรือวันหยุดขาย
6. น้ำแข็งจะสั่งซื้อจากร้าน ส.สิริพาณิชย์ โดยในตอนเช้าก่อนที่พี่มนตรีจะออกไป เร่ขาย จะเขียนใบสั่งซื้อน้ำแข็งที่ตักต้องการใช้ในวันถัดไปพร้อมทั้งแนบเงินค่าน้ำแข็งที่ทางร้านมาส่งให้ตนเมื่อเช้านี้ไว้ โดยพี่มนตรีจะเก็บใบสั่งซื้อและเงินค่าน้ำแข็งไว้ในถังน้ำแข็งหน้าบ้าน จนกระทั่งเวลา 9.00 น. ทางร้านจึงจะมาเก็บใบสั่งซื้อและเงินค่าน้ำแข็ง

การเร่ขาย ในระยะแรกพี่มนตรีจะนั่งรถพ่วงเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นไปกับน้ำของตน เพื่อเรียนรู้รูปแบบการค้าขาย เส้นทางการเร่ขายและการระเบียบปฏิบัติในการเป็นพ่อค้าหาบเร่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พี่มนตรีนั่งรถพ่วงมาขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นกับน้ำเป็นเวลา 3 วัน ก็สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ต่อมาพี่มนตรีจึงสามารถออกเร่ขายด้วยตนเอง

การร่ำขายนั้นพืมนตร์จะร่ำขายไปตามสถานที่ต่าง ๆ ภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ซึ่งถ้าหากไปจอตขายในบริเวณใดบริเวณหนึ่งแล้วขายดีก็จะมีมาขายเป็นประจำแต่ถ้าหากขายไม่ดีก็จะย้ายไปจอตขายในบริเวณอื่น ๆ ต่อไป

ในปัจจุบันพืมนตร์จะร่ำขายและมีสถานที่จอตขายประจำอยู่เฉพาะในเขตอุตสาหกรรมโครงการ 1 เท่านั้น สำหรับราคาขายนั้น พืมนตร์จะขายไอศกรีมในราคาดังนี้ คือ แก้วเล็กราคา 6 บาท แก้วใหญ่ราคา 10 บาท และนมมั้ง 6 บาท ส่วนน้ำมะพร้าวปั่นจะขายในราคาแก้วละ 6 บาท พืมนตร์จะให้เงินลงทุนสำหรับการค้าขายประมาณวันละ 600 บาท ถึง 700 บาท ผลกำไรเมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้ประมาณวันละ 200 บาท ถึง 500 บาท ซึ่งเงินกำไรทั้งหมดจะนำไปเป็นค่าใช้จ่ายของครอบครัว ส่วนเงินเดือนของพืมนตร์ในแต่ละเดือนจะเก็บไว้เป็นเงินออมของครอบครัวโดยจะฝากธนาคารไว้

การประกอบการร่ำขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นของพืมนตร์ในแต่ละวัน พืมนตร์ต้องตื่นนอนตั้งแต่เวลา 4.30 น. เริ่มต้นด้วยการนั่งข้าวเหนียวและถ้วยทอง(ถ้วยเขียวเลาะเปลือกออกแล้ว) เก็บใส่ภาชนะ ต่อมาในเวลาประมาณ 5.00 น. ทางร้านค้าจะมาส่งน้ำกะทิและน้ำแข็งให้กับพืมนตร์ เมื่อพืมนตร์ได้รับน้ำกะทิและน้ำแข็งแล้วจึงเริ่มปั่นน้ำไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น เสร็จแล้วจึงนำมาใส่ถัง หลังจากนั้นพืมนตร์จะใส่น้ำแข็งและเกลือในช่องใส่น้ำแข็งของถังไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น รอจนกระทั่งน้ำไอศกรีมและน้ำมะพร้าวแข็งตัว เวลาประมาณ 9.30 น. พืมนตร์จึงจะออกไปร่ำขายตามสถานที่ต่าง ๆ สถานที่แห่งแรกที่พืมนตร์ไปจอตขาย คือ บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท สแนกโก้ไทย จำกัด ต่อมา 12.00 น. พืมนตร์จึงไปจอตขายบริเวณหน้าโรงงานของบริษัท สยาม อุตสาหกรรมยิปซั่ม จำกัด ในเวลา 16.30 น. พืมนตร์ไปจอตขายบริเวณหน้าโรงงานของบริษัท ผลิตภัณฑ์วิศวะไทย จำกัด และในเวลา 16.45 น. พืมนตร์ไปจอตขายบริเวณหน้าโรงงานของบริษัท โลโก้ไฮส อินดรัสทรีส์ (กรุงเทพ) จำกัด หลังจากขายในสถานที่แห่งนี้แล้วพืมนตร์จะไปส่งน้ำกะทิและซื้อสิ่งของต่าง ๆ สำหรับการผลิตไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นที่จะขายในเช้าวันถัดไป เสร็จแล้วจึงกลับบ้าน

หลังจากไปส่งน้ำกะทิและซื้อสิ่งของต่าง ๆ แล้วเมื่อกลับมาถึงบ้านพืมนตร์จะจัดการแช่ถ้วยเขียวและข้าวเหนียวไว้สำหรับหนึ่ง และจะเคี้ยวน้ำเชื่อมไว้สำหรับปั่นน้ำไอศกรีมและน้ำมะพร้าว ในตอนเช้าจนกระทั่งเวลาประมาณ 19.00 น. จึงจัดเตรียมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยเมื่อถึงเวลาประมาณ 20.00 น. พืมนตร์จึงเข้านอน

ในอดีตก่อนที่พืมนตร์จะมาประกอบอาชีพร่ำขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นนั้น พืมนตร์ได้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มากมาย ซึ่งในช่วงเวลานั้นโดยปกติหากพืมนตร์มีเวลารว่างจากการทำงาน

ที่มนตรีจะพักผ่อนหรือทำธุระส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่ ภาระการทำงานบ้านจะเป็นของพี่สาวรายเพียงผู้เดียวแต่เมื่อที่มนตรีได้มาประกอบอาชีพนี้แล้วนั้น หากวันใดที่มนตรีกลับมาถึงบ้านและมีเวลาว่างจากการทำงานของตน พี่มนตรีจะช่วยพี่สาวรายทำงานบ้านเพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่ของพี่สาวรายบ้าง เช่น ทำกับข้าว กวาดบ้านและถูบ้าน เป็นต้น นอกจากนี้การมาเป็นพ่อค้าเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น ทำให้ที่มนตรีเป็นคนตรงต่อเวลา มีความซื่อสัตย์และความกระตือรือร้นในการประกอบอาชีพและพัฒนาปรับปรุงคุณภาพของไอศกรีมอยู่เสมอ เพื่อแข่งขันกับบรรดาพ่อค้าแม่ค้าขายไอศกรีมที่มีอยู่มากมายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร นอกจากนี้ที่มนตรีต้องแข่งขันกับเวลาเพราะการไปจอดขายในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งจะต้องไปจอดขายให้ตรงกับเวลาพักหรือเวลาเลิกงานหรือเวลาเปลี่ยนกะการทำงานโรงงาน เพราะถ้าหากที่มนตรีไม่ตรงต่อเวลาและมาจอดขายไม่ทันเวลา นั้นหมายถึงรายได้จากการค้าขายของตนจะลดลงไปทันที

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา รายได้จากการค้าขายของพี่มนตรีลดลงไป ซึ่งจากเดิมที่มนตรีจะมีรายได้จากการค้าขายประมาณวันละ 600 บาทถึง 1,200 บาท แต่ในปัจจุบันพี่มนตรีมีรายได้จากการค้าขายลดลงไปเหลือประมาณวันละ 200 บาทถึง 500 บาทเท่านั้น ทำให้ครอบครัวของพี่มนตรีต้องใช้จ่ายประหยัดขึ้นกว่าเดิม อย่างไรก็ตามแม้รายได้ของพี่มนตรีจะลดลงไปแต่ก็ยังพอเพียงกับค่าใช้จ่ายของครอบครัว

ในปัจจุบันที่มนตรี พี่สาวราย พี่สาวของพี่มนตรี เพื่อนพี่สาวของพี่มนตรีและน้องสาวได้เช่าบ้านอยู่ด้วยกัน(พี่สาวของพี่มนตรีและเพื่อนทำงานเป็นพนักงานโรงงานของบริษัท T.P.H. DIE CASTING INDUSTRIES LTD. ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ส่วนน้องสาวของพี่มนตรีทำงานเป็นพนักงานของบริษัท SEAGATE (THAILAND) LTD. ซึ่งโรงงานแห่งนี้ตั้งอยู่ในอำเภอวังลี้ จังหวัดปทุมธานี ในขณะที่เดียวกันก็กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) สำหรับบ้านเช่าเป็นบ้านทาวน์เฮาส์หลังหนึ่งในหมู่บ้านนวนคร 2 ขนาด 20 ตารางวา มี 2 ห้องนอน 2 ห้องน้ำ เช่าในราคาเดือนละ 4,000 บาท โดยผู้ที่ร่วมกันเช่าบ้านทุกคนจะเฉลี่ยจ่ายเงินเป็นค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าเท่ากันหมดทุกคน ดังนั้นในแต่ละเดือนที่มนตรีและพี่สาวรายจะต้องจ่ายเงินค่าเช่าบ้านรวมทั้งค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าประมาณเดือนละ 2,000 บาท

สินค้าอุปโภคบริโภคในชีวิตประจำวัน พี่มนตรีจะซื้อจากร้านค้าทั่วไปในหมู่บ้านนวนครวิลล่า การซื้อจะซื้อด้วยเงินสดและไม่มีร้านค้าประจำแน่นอน สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือสิ่งอำนวยความสะดวกภายในครัวเรือนต่าง ๆ ในปัจจุบัน พี่มนตรีมีโทรทัศน์สี 1 เครื่อง ชุดเครื่องเสียงสเตอริโอ 1 เครื่อง ตู้เย็น 1 เครื่อง พัดลม 1 เครื่อง เตารีด 1 เครื่อง หม้อหุงข้าวไฟฟ้า 1 เครื่อง และรถจักรยานยนต์ 2 คัน โดยสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นเหล่านี้ พี่มนตรีจะซื้อจากร้านค้า

ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครและจะซื้อด้วยเงินสดเสมอ ยกเว้นรถจักรยานยนต์เท่านั้นที่พี่มนตรีซื้อในระบบเงินผ่อน

โดยปกติพี่มนตรีจะออกเร่ขายไอศกรีมตั้งแต่เวลา 9.00 น. จนกระทั่งเวลาประมาณ 17.00 น. จึงจะเลิกขาย ในระหว่างที่พี่มนตรีไปจอดขายในสถานที่ต่าง ๆ นั้นหากไม่มีลูกค้ามาอุดหนุน พี่มนตรีจะใช้เวลาว่างอ่านหนังสือพิมพ์หรือเล่นหมากรุกกระดานกับเพื่อนพ่อค้าที่มาจอดขายอยู่ในสถานที่เดียวกัน จนกระทั่งเวลา 18.00 น. พี่มนตรีจึงจะกลับถึงบ้าน เมื่อกลับมาถึงบ้านพี่มนตรีจะจัดเก็บล้างอุปกรณ์และเตรียมสิ่งของต่าง ๆ สำหรับการผลิตไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นในเช้าวันรุ่งขึ้นต่อไปหากมีเวลาว่างก็จะทำงานบ้าน เช่น กวาดบ้าน ถูบ้านและทำกับข้าวเป็นต้น เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้วพี่มนตรีจึงจะอาบน้ำเข้านอนหรือพักผ่อนด้วยการชมรายการต่าง ๆ ทาง โทรทัศน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายการข่าวประจำวันและรายการสารคดีต่าง ๆ ในหนึ่งสัปดาห์ พี่มนตรีจะหยุดขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่น 1 วันคือวันอาทิตย์ โดยจะใช้เวลาในวันหยุดพักผ่อนชมรายการทางโทรทัศน์หรือฟังเพลง และในวันหยุดบางสัปดาห์ที่มนตรีและพี่สาวจะเดินทางไปเยี่ยมบุตรสาวที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งจะไปในตอนเช้าและกลับในตอนเย็นโดยการเดินทางอาจจะเป็นการนั่งรถโดยสารประจำทางหรือรถจักรยานยนต์ของตนเองไป นอกจากนี้พี่มนตรีจะหยุดขายในวันอาทิตย์แล้วพี่มนตรีจะหยุดขายในช่วงเทศกาลวันปีใหม่และวันสงกรานต์อีกด้วย โดยในวันหยุดในช่วงเทศกาลนั้นพี่มนตรีและพี่สาวจะเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้องทั้งที่จังหวัดกำแพงเพชรและที่จังหวัดนครสวรรค์

นอกจากนี้พี่มนตรียังเล่นหวยได้ดินบ้างโดยพี่มนตรีจะซื้อหวยได้ดินในแต่ละงวดเป็นเงินประมาณ 100 บาท ถึง 200 บาท

โดยปกติเวลาพี่มนตรีเจ็บป่วยหากไม่จำเป็นจริง ๆ แล้วพี่มนตรีจะไม่ซื้อยามารับประทานด้วยตนเอง แต่จะเลือกไปพบแพทย์เพื่อรักษาอาการเจ็บป่วยที่คลินิกที่มนตรีบอกว่าสาเหตุที่พี่มนตรีเลือกที่จะไปพบแพทย์แทนการซื้อยามารับประทานด้วยตนเองเพราะคิดว่าการได้รับการรักษาจากแพทย์เป็นการได้รับการรักษาและได้รับยามารับประทานได้อย่างถูกต้อง แต่ถ้าไปซื้อยามารับประทานด้วยตนเอง ยาที่ซื้อมาอาจไม่มีสรรพคุณรักษาอาการเจ็บป่วยของตนก็เป็นได้ ถึงแม้ว่าการไปพบแพทย์เพื่อรักษาอาการเจ็บป่วยที่คลินิกจะมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าการซื้อยามารับประทานด้วยตนเองก็ตาม

สำหรับเรื่องศาสนาและความเชื่อ ในอดีตสมัยพี่มนตรียังอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ ช่วยบิดามารดาทำนานั้น พี่มนตรีมีโอกาสได้ทำบุญตักบาตรบ้างแต่ก็ไม่บ่อยครั้งนัก เมื่อพี่มนตรีได้เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ จนกระทั่งปัจจุบันมาเป็นพ่อค้าเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นก็ไม่มีโอกาส

ทำบุญตักบาตรเลย อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าในปัจจุบันพืมนตรีจะไม่ได้ทำบุญตักบาตร แต่ก็มี การสวดมนต์ก่อนเข้านอนและก่อนออกไปเร่ขายทุก ๆ วัน ทั้งนี้ก็เพื่อให้จิตใจมีความสงบ สำหรับด้าน ความเชื่อทางไสยศาสตร์นั้นพืมนตรีบอกว่าตนไม่มีความเชื่อในเรื่องนี้แต่จะยึดถือในเรื่องของการ ปฏิบัติของแต่ละบุคคลว่า “คนทำดีต้องได้ดี คนทำชั่วต้องได้ชั่ว”

ความสัมพันธ์ระหว่างพืมนตรีกับบุคคลต่าง ๆ นั้น เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ คือพืมนตรีและพี่สาวรวย หากพืมนตรีมีเวลารว่างจากการทำงานก็จะคอยดูแลทำงานบ้าน เช่น ทำกับข้าว กวาดบ้านและถูบ้านเป็นต้น ทั้งนี้เพราะพี่สาวรวยต้องออกจากบ้านไปทำงานตั้งแต่เช้า จนกระทั่งเย็นและในบางวันอาจจะกลับมาถึงบ้านในตอนค่ำ ทำให้ไม่มีเวลาทำงานบ้านได้อย่าง เต็มที่ พืมนตรีจึงต้องช่วยเหลือพี่สาวรวยทำงานบ้านบ้างเพื่อให้พี่สาวรวยเมื่อกลับมาถึงบ้านแล้วจะ ได้มีเวลารว่างพักผ่อนได้เต็มที่ โดยปกติพืมนตรีและพี่สาวรวยจะมีเวลาพบเจอและพูดคุยกันเฉพาะ ในช่วงเวลาเย็นและกลางคืนหรือในวันหยุดงานเท่านั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างพืมนตรีกับพี่สาวและน้องสาวที่อาศัยอยู่ด้วยกัน โดยปกติพืมนตรี กับพี่สาวและน้องสาว จะไม่มีเวลามาพูดคุยและทำกิจกรรมร่วมกันเท่าไรนักเพราะต่างฝ่ายต่างก็ ทำงานและไม่มีเวลารว่างมากนัก ยกเว้นในวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันที่ทุกคนหยุดทำงานจึงจะมีโอกาส มาทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันเช่น มานั่งชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ด้วยกัน มานั่งรวมกลุ่มพูด คุยกันและรับประทานอาหารร่วมกันเป็นต้น นอกจากนี้ต่างฝ่ายก็จะมีกรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน กล่าวคือหากมีคนใดคนหนึ่งมีเรื่องเดือดร้อนเช่น ขาดสนด้านเงินทองหรือสิ่งของเครื่องใช้บางอย่าง ก็จะช่วยเหลือด้วยการให้ยืมเงินหรือให้ยืมสิ่งของเครื่องใช้ระหว่างกันเป็นต้น การเดินทางกลับไป เยี่ยมญาติที่น้องที่จังหวัดนครสวรรค์ พืมนตรีบอกว่า พี่สาว น้องสาวรวมทั้งตนจะไม่ค่อยมีโอกาส เดินทางกลับไปบ้านที่จังหวัดนครสวรรค์ด้วยกันแต่จะเป็นลักษณะของต่างคนต่างไปมากกว่า โดย ปกติหากพี่สาวหรือน้องสาวหรือตนจะเดินทางกลับบ้านก็จะบอกให้คนใดคนหนึ่งได้รับรู้และเมื่อ กลับมาจะก็นำข่าวคราวจากทางบ้านมาเล่าสู่กันฟัง

พืมนตรีและพี่สาวรวยจะเดินทางกลับไปบ้านที่จังหวัดกำแพงเพชรอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อกลับไปเยี่ยมบุตรสาวและญาติที่น้องพร้อมทั้งนำเงินมาให้มารดาของพี่สาวรวยเป็นค่า เลี้ยงดูบุตรสาว พืมนตรีบอกว่าตนจะพยายามเลี้ยงดูบุตรสาวของตนให้ดีที่สุด ส่งให้เรียนจบการ ศึกษาในระดับสูง ๆ ทั้งนี้เมื่อจบการศึกษาแล้วจะได้งานทำที่ดี ๆ มีรายได้สูง ๆ ไม่ต้องลำบาก เหมือนกับตน สำหรับในช่วงเวลาปิดภาคการศึกษาของบุตรสาว พืมนตรีและพี่สาวรวยจะไปรับบุตร สาวมาอยู่ด้วยกันที่บ้านในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เมื่อถึงเวลาเปิดภาคการศึกษาพืมนตรีและพี่ สาวรวยจึงจะส่งบุตรสาวกลับไปอยู่ที่จังหวัดกำแพงเพชรตามเดิม สำหรับช่วงที่มีวันหยุดติดต่อกัน

หลายวันหรือในวันหยุดช่วงเทศกาล หากพี่มนตรีและพี่ลำรวยจะเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้องฝ่ายพี่ลำรวยที่จังหวัดกำแพงเพชรแล้วทั้ง 2 คนก็จะถือโอกาสไปเยี่ยมญาติพี่น้องของพี่มนตรีที่จังหวัดนครสวรรค์ด้วยเพราะการเดินทางไปกลับระหว่างกรุงเทพฯ กับจังหวัดกำแพงเพชรจะต้องผ่านจังหวัดนครสวรรค์

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่มนตรีกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน พี่มนตรีบอกว่านับตั้งแต่ตนมาอยู่อาศัยในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ยังไม่มีเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกันที่รู้จักสนิทสนมกันเป็นพิเศษ ส่วนมากจะรู้จักคุ้นหน้าคุ้นตากันเท่านั้น ต่างคนต่างอยู่อาศัยไม่ยุ่งเกี่ยวกับ

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่มนตรีกับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน เนื่องจากพี่มนตรีเป็นพ่อค้าเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเป็นเวลา 4 ปีแล้วมีเส้นทางเร่ขายและสถานที่จอดขายแน่นอน ทำให้พี่มนตรีเป็นที่รู้จักของบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ขายอยู่ในสถานที่เดียวกัน ในระหว่างจอดขายจะมีการพูดคุยกัน มีการแลกเงินกันเพื่อใช้ทอนเงิน มีการยืมหนังสือพิมพ์อ่านกันและมีการเล่นหมากรุกกระดานด้วยกัน เมื่อขายเสร็จต่างคนก็แยกย้ายไปขายในสถานที่อื่น ๆ ต่อไป พ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้ส่วนใหญ่จะรู้จักกันแต่ไม่ถึงกับสนิทกันมากนัก

โดยส่วนตัวแล้วพี่มนตรีมีนิสัยขยันอดทนและทำงานได้ทุกประเภทที่ทำให้ตนมีรายได้สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาจนกระทั่งปัจจุบันมาประกอบอาชีพเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นนั้น พี่มนตรีได้ผ่านการงานและประกอบอาชีพต่าง ๆ มากมาย เช่น พนักงานรักษาความปลอดภัย คนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างและชาวนา พี่มนตรีบอกว่าทุกอาชีพที่ผ่านมาแม้กระทั่งอาชีพที่ตนทำอยู่ในปัจจุบันล้วนแต่ไม่มีความมั่นคง อย่างไรก็ตามพี่มนตรีก็มีความภาคภูมิใจในอาชีพที่ตนทำอยู่ในปัจจุบันนี้และคิดว่าเป็นอาชีพที่ดีที่สุดเท่าที่ตนเคยทำมา เพราะเป็นอาชีพอิสระอาชีพหนึ่งที่ดีที่สุดเท่าที่ตนเคยทำมาและถือได้ว่าเป็นกิจการของตนเอง ถึงแม้กำไรที่ได้จากการค้าขายในช่วง 2 ถึง 3 ปีที่ผ่านมาจะลดลงแต่ก็ยังพอเพียงกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในครอบครัว ซึ่งถ้าหากเงินกำไรที่ได้รับจากการค้าขายในแต่ละวันไม่ลดลงไปกว่านี้ พี่มนตรีก็จะทำการค้าต่อไป พร้อมทั้งปลูกฝังจิตสำนึกของไอศกรีมให้ดีขึ้นอยู่เสมอ แต่ถ้ากำไรที่ได้จากการค้าขายลดลงหรือประสบกับการขาดทุน พี่มนตรีจะเลิกค้าขายและจะกลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดนครสวรรค์

พี่มนตรีมีทัศนคติต่อความยากจนว่า คนทั่วไปมักจะให้ความสำคัญกับวัตถุโดยใช้วัตถุเป็นตัวกำหนดความร่ำรวยหรือความยากจนของแต่ละคน แต่โดยส่วนตัวแล้วพี่มนตรีไม่ได้ให้ความสำคัญกับวัตถุมากนักกลับให้ความสำคัญกับการกระทำของแต่ละคนมากกว่า ทั้งนี้พี่มนตรีได้ให้เหตุผลว่าหากผู้ใดเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับวัตถุและยึดติดกับวัตถุแล้ว คนเหล่านั้นจะมีความต้องการวัตถุ

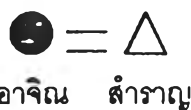
อย่างไม่มีวันจบสิ้นและจะทำให้ชีวิตของเขาอยู่อย่างไม่มีความสุข นอกจากนี้พี่มนตรียังบอกต่อไปว่าตนนั้นไม่ถึงกับเป็นคนยากจน ทั้งนี้เพราะตนมีอาชีพสามารถสร้างรายได้เพียงพอสำหรับเลี้ยงดูครอบครัวได้อย่างมีความสุข และตนพอจะมีเงินเหลือเก็บบ้าง

ในอนาคต หากพี่มนตรีเลิกประกอบอาชีพเร่ขายไอศกรีมและน้ำมะพร้าวปั่นแล้ว ตนและครอบครัวจะกลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดนครสวรรค์และจะประกอบอาชีพทำสวนผลไม้ในที่ดินของตนเองซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 10 ไร่

พี่มนตรีมีทัศนคติต่อสังคมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครว่าเป็นสังคมเมือง เป็นสถานที่รวมของผู้คนมากมายซึ่งมาจากภูมิภาคต่าง ๆ จุดมุ่งหมายก็เพื่อมาทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมหรือมาประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น ค้าขายหรือทำงานรับจ้างอื่น ๆ ผู้คนในนิคมอุตสาหกรรมไม่รู้จักสนิทสนมกันถึงแม้ว่าบ้านจะอยู่ใกล้กันก็ไม่ยุ่งเกี่ยวซึ่งกันและกัน คนที่รู้จักก็มีเพียงกลุ่มพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ด้วยกัน ร้านค้าที่ติดต่อซื้อขายกันและบรรดาญาติพี่น้องที่มาอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมเท่านั้น

สำหรับสังคมในชนบทโดยเฉพาะที่บ้านของพี่มนตรีที่จังหวัดนครสวรรค์ คนในหมู่บ้านมีไม่มากนักไม่เหมือนในเมือง คนในหมู่บ้านจะรู้จักสนิทสนมกัน มีความจริงใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น การช่วยเหลือกันในงานแต่งงานของเพื่อนบ้าน การช่วยเหลือกันในงานบวชรวมไปถึงงานทำบุญต่าง ๆ ในหมู่บ้าน จะมีบางสิ่งเปลี่ยนแปลงไปคือการช่วยเหลือระหว่างกันโดยไม่ได้รับสิ่งตอบแทนลดน้อยลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการช่วยเหลือกันในการเก็บเกี่ยวข้าวหรือที่เรียกกันว่า การเอาแรงกัน ดังนั้นในปัจจุบันหากเจ้าของนาคนใดขาดแรงงานต้องการคนมาเก็บเกี่ยวข้าวเจ้าของที่นาคนนั้นจำเป็นต้องจ้างคนงานมาเก็บเกี่ยวข้าวแทนการเอาแรงกันเหมือนในอดีต แต่สำหรับพี่มนตรีแล้ว ถ้าหากให้เลือกว่าระหว่างการได้อยู่อาศัยในเมืองกับในชนบท พี่มนตรีจะเลือกอยู่อาศัยในชนบท

กรณีศึกษาที่ 5	พี่แดง
ชื่อ	นางสาวอาจिन ชัยชำนาญ อายุ 30 ปี
สถานภาพ	อาศัยอยู่ด้วยกันกับนายสำราญ นวลผล แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 7 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 5 คน พี่แดงเป็นบุตรคนที่ 7
การศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 3
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	แม่ค้าเร่ขายไก่ทอด
ภูมิลำเนา	จังหวัดนครศรีธรรมราช

แผนภาพครอบครัวพี่แดง

นางสาวอาจिन ชัยชำนาญ หรือพี่แดง เกิดที่อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช บิดามารดาประกอบอาชีพทำสวนยางพาราและทำไร่อากาศโดยมีที่ดินเป็นของตนเอง เมื่อเรียนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว พี่แดงจึงออกจากโรงเรียนมาช่วยพ่อแม่ทำสวนยางพาราและไร่อากาศ จนกระทั่งพี่แดงมีอายุได้ 18 ปี จึงเดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ซึ่งในระยะแรกที่แดงได้มาพักอาศัยอยู่กับพี่สาวของตนในอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งในเขตบางกะปิ และได้สมัครงานตามสถานที่ต่าง ๆ ในที่สุดก็สามารถสมัครงานได้เป็นพนักงานเก็บเงินในห้างสรรพสินค้าดีเอ็มบี มีรายได้เป็นเงินค่าจ้างวันละ 120 บาท พี่แดงทำงานอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้เป็นเวลาประมาณ 1 ปี จึงลาออกเพราะตนต้องการกลับไปอยู่บ้านและทำงานที่จังหวัดนครศรีธรรมราช หลังจากลาออกจากงานแล้วพี่แดงจึงกลับไปบ้านและประกอบอาชีพเลี้ยงหมูขาย โดยมีพี่สาวเป็นผู้ลงทุนให้ พี่แดงประกอบอาชีพเลี้ยงหมูขายได้ประมาณ 2 ปีจึงได้เลิกเลี้ยงเนื่องจากการค้าขายขาดทุน เมื่อเลิกเลี้ยงหมูขายแล้วพี่แดงจึงตัดสินใจเดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ โดยพี่แดงสมัครงานเป็นพนักงานขายเสื้อผ้าสำเร็จรูปในห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์ สาขารามคำแหง มีรายได้เป็นเงินค่าจ้างเดือนละ 7,000 บาท พี่แดงทำงานเป็นพนักงานขายเสื้อผ้าสำเร็จรูปเป็นเวลาประมาณ 3 ปี จึงลาออกแล้ว มาสมัครเป็นพนักงานขายลูกชิ้นได้กรอกให้กับบริษัทแห่งหนึ่ง โดยรูปแบบการทำงานที่แดงคือพี่แดงจะต้องตระเวนขายสินค้าไปตามห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ ไม่ได้

เป็นการขายอยู่ประจำในห้างสรรพสินค้า พี่แดงมีรายได้เป็นเงินค่าจ้างรวมกับเงินเปอร์เซ็นต์ที่ได้จากยอดขายทั้งหมดประมาณเดือนละ 8,000 บาทถึง 9,000 บาท ในช่วงเวลานี้เองพี่แดงได้รู้จักสนิทสนมกับนายสำราญ นวลผลหรือพี่ราญ ทั้งนี้เพราะพี่แดงได้มีโอกาสไปขายสินค้าที่ห้างสรรพสินค้าดีเอ็มเบอรี่ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าที่พี่ราญได้ทำงานเป็นพนักงานขายประจำอยู่ คนทั้งสองจึงมีโอกาสติดต่อกันเรื่อยมาในที่สุดพี่แดงจึงได้ขอปรับเปลี่ยนตำแหน่งกับทางบริษัทจากพนักงานที่จะต้องตระเวนขายตามห้างสรรพสินค้า มาเป็นพนักงานขายประจำอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าดีเอ็มเบอรี่ พี่แดงทำงานเป็นพนักงานขายให้กับบริษัทแห่งนี้นานประมาณ 1 ปี จึงลาออกและได้ลาออกมาพร้อมกับพี่ราญ หลังจากที่พี่แดงและพี่ราญลาออกจากงานแล้ว ทั้งสองคนจึงไปอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านของพี่ราญที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ในช่วงเวลาที่อาศัยอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์นั้น พี่แดงได้ทำงานเป็นพนักงานเก็บเงินในห้างสรรพสินค้าท็อปแลนด์ มีรายได้เป็นเงินค่าจ้างวันละ 135 บาท ส่วนพี่ราญประกอบอาชีพทำนา

พี่แดงและพี่ราญได้มาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ประมาณ 1 ปี หลังจากนั้นจึงได้ตัดสินใจเดินทางมายังนิคมอุตสาหกรรมนวนครเพื่อมาประกอบอาชีพค้าขาย เพราะพี่แดงและพี่ราญสังเกตเห็นเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกันนั้นเมื่อมาเป็นพ่อค้าแม่ค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนครแล้วทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของพวกเขาดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดซึ่งพวกตนก็ต้องการจะเป็นเหมือนพวกเขาบ้าง ซึ่งถ้าหากนับตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบันพี่แดงและพี่ราญได้ประกอบอาชีพเร่ขายไก่ทอดเป็นเวลา 3 ปีแล้ว

การลงทุนค้าขาย พี่แดงได้นำเงินเก็บออมของตนและเงินที่ได้จากการขายข้าวเปลือกของพี่ราญเป็นจำนวน 35,000 บาทเป็นเงินทุนสำหรับการค้าขาย ซึ่งในระยะแรกของการค้าขาย พี่แดงและพี่ราญได้ประกอบอาชีพเร่ขายข้าวโพดต้ม โดยจะเร่ขายไปตามบริเวณหน้าโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ทั่วไป แต่ขายได้ประมาณ 1 เดือนพี่แดงได้มารู้จักกับพ่อค้าขายข้าวเหนียวไก่ทอดคนหนึ่ง ซึ่งเขากำลังจะเลิกค้าขายเพื่อที่จะกลับไปอยู่บ้านที่ต่างจังหวัด พ่อค้าคนดังกล่าวจึงเสนอขายอุปกรณ์สำหรับการเร่ขายข้าวเหนียวไก่ทอด พร้อมทั้งดูตรรกการทำไก่ทอดและสถานที่จอดขายของเขาให้กับพี่แดงและพี่ราญในราคา 30,000 บาท พี่แดงและพี่ราญจึงได้ตกลงรับซื้อไว้ ทั้งนี้เพราะ

1. พี่แดงและพี่ราญกำลังจะเลิกประกอบอาชีพเร่ขายข้าวโพดต้มอยู่แล้วเพราะขายได้น้อย ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย
2. พี่แดงและพี่ราญคิดว่าการตัดสินใจซื้อในครั้งนี้เป็นทางเลือกหนึ่งในการประกอบอาชีพเร่ขายไก่ทอดเพราะนอกจากจะได้อุปกรณ์สำหรับการเร่ขายแล้ว ที่สำคัญคือตน

จะได้เรียนรู้สูตรการทำไก่ทอดพร้อมทั้งมีสถานที่จอดขายประจำให้อีกด้วย ทำให้พี่แดงและพี่ราญไม่ต้องเสียเวลามากในการเรียนรู้วิธีการทำไก่ทอด เมื่อถึงเวลาออกไปเร่ขายจริงก็มีบริเวณจอดขายประจำของตนเองแน่นอน

นอกจากพี่แดงและพี่ราญได้เรียนรู้การทำไก่ทอดด้วยการซื้อสูตรการทำไก่ทอดแล้ว พี่แดงและพี่ราญยังได้เรียนรู้การทำไก่ทอดเพิ่มเติมจากพ่อค้าแม่ค้าขายไก่ทอดซึ่งเช่าบ้านอยู่ติดกัน กล่าวคือ ในเวลาว่างพี่แดงและพี่ราญจะไปที่บ้านของเขาเพื่อช่วยเหลือเพื่อนบ้านลับไก่บ้าง ทอดไก่บ้าง และจะคอยซักถามเกี่ยวกับสูตรการปรุงแต่งรสชาติ การค้าขายไก่ทอด พร้อมทั้งฝึกฝนทอดไก่ไปด้วยในตัว

สำหรับการซื้อสินค้าต่าง ๆ สำหรับการประกอบอาชีพเร่ขายไก่ทอดนั้น พี่แดงได้สอบถามจากพ่อค้าแม่ค้าขายไก่ทอดที่อาศัยอยู่บ้านติดกัน ว่าตนจะต้องซื้อสิ่งของอะไร จากร้านไหนบ้าง ปัจจุบันพี่แดงจะซื้อสินค้าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. อาหารสด เช่น เนื้อไก่สด พริกสดและผักชี เป็นต้น พี่แดงจะซื้อจากตลาดที่เอฟดี โดยการซื้อขายเนื้อไก่ระหว่างพี่แดงกับทางร้านค้าที่ขายเนื้อไก่สดนั้น จะเป็นระบบเงินเชื่อ โดยในตอนเช้าพี่แดงจะไปรับเนื้อไก่ที่ส่งไว้จากทางร้าน ในตอนเย็นหลังจากขายไก่ทอดเสร็จแล้วพี่แดงจะมาส่งเนื้อไก่ที่ตนต้องการใช้ในวันพรุ่งนี้พร้อมกับจ่ายเงินค่าเนื้อไก่ที่ตนมารับไปเมื่อเช้านี้ ส่วนผักสดต่าง ๆ พี่แดงจะซื้อด้วยเงินสด
2. อาหารแห้งและเครื่องปรุงรส เช่น ข้าวเหนียว น้ำตาล เกลือ และแป้งหมี่ เป็นต้น พี่แดงจะซื้อจากร้านอนัญญา ซึ่งการซื้อขายระหว่างพี่แดงกับทางร้านจะใช้ระบบเงินเชื่อ โดยในตอนเย็นของทุก ๆ วันพี่แดงจะมารับอาหารแห้งและเครื่องปรุงรสที่ต้องใช้ในวันพรุ่งนี้จากทางร้าน พร้อมทั้งจ่ายเงินค่าอาหารแห้งและเครื่องปรุงรสที่รับไปในตอนเย็นของเมื่อวาน
3. อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการขายไก่ทอด เช่น รถพ่วงและร่มกันแดด พี่แดงได้ซื้อต่อจากพ่อค้าขายไก่ทอดคนหนึ่งซึ่งเลิกขายไปแล้ว
4. อุปกรณ์อื่น ๆ เช่น แก๊สหุงต้ม กะทะและถาด เป็นต้น พี่แดงจะซื้อจากร้านทั่วไปในหมู่บ้านไทยธานี

การเร่ขายและการจอดขายตามสถานที่ต่าง ๆ นั้น ในระยะแรกที่พี่แดงและพี่ราญมาเป็นพ่อค้าแม่ค้าเร่ขายข้าวโพดต้มนั้น พี่แดงและพี่ราญยังไม่ทราบเส้นทางและระเบียบการทำการค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ดังนั้นในช่วงเวลานี้พี่แดงและพี่ราญจะเร่ขายตามพ่อค้าแม่ค้าที่ขายอยู่ก่อนหน้านี้พร้อมกับซักถามเกี่ยวกับระเบียบต่าง ๆ ที่ต้องปฏิบัติในการค้าขายในนิคม

อุตสาหกรรมนวนครนี้ด้วย จนเวลาผ่านไปประมาณ 3 วัน ถึง 4 วันที่แดงและพีรญาภิทรภพเส้น ทางภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนครและระเบียบการค้าขายเป็นอย่างดี ต่อมาที่แดงและพีรญาได้ เปลี่ยนมาขายไก่ทอดโดยที่แดงและพีรญาได้ซื้อรถพ่วงพร้อมจุดจอดขายไก่ทอดจากพ่อค้าขายไก่ทอดคนหนึ่ง ทำให้ที่แดงและพีรญาที่มีจุดจอดขายประจำในทันที ไม่จำเป็นต้องหาจุดจอดขาย เหมือนกับ พ่อค้าแม่ค้าใหม่รายอื่น ๆ หลังจากที่ที่แดงและพีรญามาประกอบอาชีพเร่ขายไก่ทอดได้ ประมาณ 1 เดือนนั้น ปรากฏว่าการค้าขายเป็นไปด้วยดี ที่แดงและพีรญาจึงตัดสินใจซื้อรถพ่วงอีก 1 คันเพื่อจะได้แยกกันไปขายและจะได้มีรายได้เพิ่มมากขึ้น พร้อมกันนั้นที่รญาก็ได้ชักชวนพีรญา ซึ่งเป็นน้องสาวมาช่วยตนและที่แดงขายไก่ทอดอีกคน ปัจจุบันที่แดงจะเร่ขายอยู่ในเขต อุตสาหกรรม โครงการ 2 และ 3 ส่วนที่รญาจะเร่ขายในเขตอุตสาหกรรม โครงการ 1

ที่แดงขายไก่ทอดในราคาดังต่อไปนี้ คือ ปีกไก่ราคาชิ้นละ 7 บาท น่อง สะโพก และหน้าอก ราคาชิ้นละ 10 บาท ข้าวเหนียวราคาห่อละ 3 บาทแต่ถ้าซื้อ 2 ห่อราคา 5 บาท เงินลงทุนสำหรับการซื้อของทั้งของที่แดงและพีรญารวมกันประมาณวันละ 3,000 บาท โดยกำไรที่ได้จากการค้าขายของทั้งสองคนประมาณวันละ 1,000 บาทถึง 1,400 บาท เงินกำไรที่ได้ที่แดงจะแบ่งให้กับพีรญา วันละ 150 บาทถึง 200 บาท ส่วนที่เหลือที่แดงจะเก็บไว้ใช้จ่ายสำหรับตนและพีรญา อีกส่วนหนึ่งจะนำไปฝากธนาคาร

การประกอบการเร่ขายไก่ทอดของที่แดงในแต่ละวัน เริ่มตั้งแต่เวลา 3.00 น. พีรญาจะตื่นนอนมาล้างข้าวเหนียวและใส่ห่อไว้สำหรับให้ที่แดงและพีรญานำออกไปขาย ต่อมาในเวลา 4.00 น. ที่แดงและพีรญาจึงตื่นขึ้นมาทำเครื่องปรุงสำหรับหมักไก่เสร็จแล้วจะสับไก่หมักเครื่องปรุงไว้จนกระทั่งเวลา 5.30 น. จึงจะเสร็จ ในเวลา 6.00 น. ที่แดงและพีรญาจึงจะออกไปเร่ขาย การเร่ขายที่แดงจะเร่ขายในสถานที่ต่าง ๆ ต่อไปนี้

เวลาประมาณ 6.00 น. ถึง 7.00 น. ที่แดงจะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท ออกคิด ไดมอนด์โพลีซิงเจอร์คส์ จำกัด

เวลาประมาณ 7.10 น. ถึง 8.30 น. ที่แดงจะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท เจวีซี แมนูแฟคเจอร์ (ประเทศไทย) จำกัด ขายเสร็จแล้วจึงกลับบ้าน

เวลาประมาณ 11.00 น. ถึง 13.00 น. ที่แดงจะออกเร่ขายอีกครั้ง โดยจะจอดขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัทสยามธานีทรี ฟิตติ้งส์ จำกัด ขายเสร็จจึงกลับบ้านอีก

เวลาประมาณ 15.30 น. ถึง 16.30 น. ที่แดงจะออกเร่ขายโดยจะจอดขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท พูลีสี่ (ประเทศไทย) จำกัด

เวลาประมาณ 17.00 น. ถึง 17.30 น. ที่แดงจะจอดขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท ดีเอชเอ สยามวาลา จำกัด

เวลาประมาณ 17.35 น. ถึง 18.00 น. ที่แดงจะจอดขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท เจวีซี แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด

หลังจากนั้นที่แดงจึงจะกลับเข้าบ้าน โดยก่อนกลับที่แดงจะแวะไปที่ร้านค้าต่าง ๆ เพื่อสั่ง และจ่ายเงินค่าสิ่งของต่าง ๆ เมื่อกลับมาถึงบ้านที่แดงจึงจะทำน้ำจิ้มไก่และใส่ถุงไว้ จนกระทั่งเวลา ประมาณ 20.00 น. จึงจะเข้านอน

การปรับตัวเมื่อที่แดงมาประกอบอาชีพขายไก่ทอด ในอดีตที่แดงได้ประกอบอาชีพต่าง ๆ มาหลากหลายอาชีพด้วยกัน เช่น พนักงานขายในห้างสรรพสินค้า ชาวสวนและเกษตรกรเลี้ยงหมู เป็นต้น ซึ่งทุกอาชีพที่ผ่านมาทำให้ที่แดงต้องปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตไปด้วยทุกครั้งเพื่อให้เหมาะกับ สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ในทำนองเดียวกันเมื่อที่แดงมาประกอบอาชีพขายไก่ทอด ทำให้ที่แดงจะต้อง ตื่นนอนเวลาประมาณ 4.00 น. และเข้านอนเวลาประมาณ 20.00 น. ซึ่งที่แดงคิดว่าตนจะต้องขยัน และทำงานหนักขึ้น แต่ก็ไม่ถึงกับทำไม่ไหวและที่สำคัญที่สุดต้องมีความรับผิดชอบสูงขึ้น เพราะ อาชีพนี้เป็นอาชีพส่วนตัว ในส่วนของรายได้นั้นเมื่อที่แดงมาประกอบอาชีพนี้ทำให้ที่แดงมีรายได้ เพิ่มขึ้น และไม่มีเรื่องเดือดร้อนด้านเงินทองถึงแม้ว่าที่แดงจะมีรายได้สูงขึ้นก็ยังรู้จักใช้จ่ายเงิน อย่างประหยัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่ประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเป็นผลให้ โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ต้องลดจำนวนพนักงานลง ซึ่งจากจำนวนพนักงานที่ลดน้อยลงทำให้ ลูกค้าของที่แดงลดลง ที่แดงจึงต้องลดจำนวนเนื้อไก่ลงจากเดิมที่เคยสั่งเนื้อไก่สดสำหรับการขาย ไก่ทอดประมาณวันละ 70 ถึง 80 กิโลกรัม เหลือเพียงวันละ 60 กิโลกรัมเท่านั้น

ในปัจจุบันที่แดงได้เช่าบ้านอยู่ด้วยกันกับญาติ ๆ ของตนรวมทั้งหมด 7 คนด้วยกันคือ พี่ราญ พี่ธนา พี่สมักร พี่เทิก พี่ทวน พี่วุฒิ และน้องอ๋อง ลักษณะบ้านเช่าเป็นทาวน์เฮาส์ขนาด 20 ตารางวา มี 2 ห้องนอน 2 ห้องน้ำ อยู่ในหมู่บ้านไทยธานี ซอยไทยธานี 13 เช่าในราคาเดือนละ 4,000 บาท โดยทุกคนจะแบ่งจ่ายค่าเช่าบ้าน พร้อมทั้งค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าเท่ากันทุกคน ดังนั้นในแต่ละเดือนที่แดงและญาติจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้า คนละประมาณ 700 บาท

การซื้อสินค้าอุปโภคและบริโภค โดยเฉพาะสินค้าที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น สมู ยาสีฟันและผงซักฟอก เป็นต้น ที่แดงและญาติ ๆ ทุกคนที่เช่าบ้านอาศัยอยู่ด้วยกันจะต้องจ่ายเงิน คนละ 100 บาทเป็นเงินส่วนกลางสำหรับซื้อสินค้าต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งจะไปซื้อจากร้านนวนคร

ซักรักดีบ้างหรือร้านเล็กกะยักรับบ้าง ประมาณเดือนละ 1 ถึง 2 ครั้ง สำหรับอาหารสดหรือกับข้าว ต่างคนก็ต่างซื้อเข้ามารับประทานกันเองหรือบางครั้งอาจจะซื้อเข้ามารับประทานร่วมกันก็ได้

สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่ในปัจจุบัน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเล่นวิดีโอเทป พัดลม ที่แดงได้ซื้อจากร้านค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยเงินสด สาเหตุที่ที่แดงซื้อสินค้าต่าง ๆ ด้วยเงินสดนั้นเป็นเพราะโดยนิสัยส่วนตัวแล้วที่แดงไม่ต้องการเป็นหนี้ใคร สำหรับโทรทัศน์และเครื่องเล่นวิดีโอเทปของที่แดงนั้น ที่แดงจะจัดวางไว้บริเวณชั้นหนึ่งของบ้านโดยให้ญาติ ๆ ทุกคนที่อาศัยอยู่ด้วยกันสามารถใช้ร่วมกัน

ในเวลาว่างจากการทำงานของทุก ๆ วัน ที่แดงจะพักผ่อนด้วยการเล่นไพ่กับญาติ ๆ ที่พักอยู่ด้วยกัน หรือนอนฟังเพลง หรือชมรายการบันเทิงต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งละครและเกมโชว์เป็นรายการที่ที่แดงชอบมาก สำหรับในหนึ่งสัปดาห์ที่แดงจะหยุดขายในวันอาทิตย์และวันเสาร์ โดยในวันเสาร์ที่แดงจะออกเร่ขายและหยุดขายสลับกันไปทุก ๆ สัปดาห์ วันหยุดบางวันที่แดงอาจจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปเยี่ยมญาติที่น้องของตนหรือไปเดินเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ และนอกจากนี้ที่แดงจะหยุดขายในช่วงวันเทศกาลเช่นกันคือ ช่วงเทศกาลวันปีใหม่และสงกรานต์ โดยในช่วงเทศกาลปีใหม่ที่แดงจะเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่น้องที่จังหวัดนครศรีธรรมราชหรือที่จังหวัดเพชรบูรณ์ และทุก ๆ ครั้งที่ที่แดงกลับไปเยี่ยมญาติที่ต่างจังหวัด ก็ถือโอกาสนี้ทำบุญตักบาตรไปด้วย ทั้งนี้ที่แดงได้ให้เหตุผลว่าตนประกอบอาชีพขายไก่ทอดซึ่งถือเป็นการมาสัตว์ตัดชีวิต ดังนั้นหากมีโอกาสและมีเวลาว่าง ที่แดงก็จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรของตน

การซื้อหวยได้คืน ที่แดงจะซื้อหวยได้คืนบ้างแต่ก็ไม่บ่อยนักโดยในแต่ละเดือนที่แดงจะซื้อหวยได้คืนประมาณ 50 บาท ถึง 100 บาท

ด้านสุขภาพอนามัย หากที่แดงเจ็บป่วยและมีอาการไม่รุนแรงมากนัก ก็จะซื้อยามารับประทานด้วยตนเอง สำหรับร้านขายยาที่ที่แดงไปซื้อยามารับประทานเป็นประจำนั้นมีอยู่ 2 ร้านด้วยกันคือ ร้านศรทอง ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมถนนนวนคร 20 และร้านศนย์ยา ซึ่งตั้งอยู่ในซอยไทยธานี 9 และในกรณีที่ที่แดงเกิดเจ็บป่วยและมีอาการรุนแรงหรือยาที่ซื้อมารับประทานเองไม่ช่วยรักษาอาการให้ทุเลาลงก็จะไปพบแพทย์ที่คลินิก สำหรับคลินิกที่ที่แดงใช้บริการอยู่เป็นประจำ คือนวนครโพลีคลินิก ซึ่งตั้งอยู่บริเวณปากทางเข้าซอยไทยธานี 3

ด้านศาสนาและความเชื่อ โดยปกตินับตั้งแต่ที่แดงมาประกอบอาชีพเป็นแม่ค้าเร่ขายไก่ทอดในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ที่แดงไม่มีโอกาสได้ทำบุญตักบาตรหรือไปทำบุญที่วัด แต่มีครั้งหนึ่งที่ที่แดงได้เดินทางร่วมกับพ่อค้าแม่ค้าที่ค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ไปทำบุญที่วัดทุแคว

จังหวัดสระบุรี ซึ่งหากมีโอกาสเช่นนี้อีกพี่แดงก็จะร่วมทำบุญด้วยเช่นกัน นอกจากนี้พี่แดงยังมีความเชื่อเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 หรือพระพุทธเจ้าหลวงว่า หากตนกราบไหว้บูชาแล้ว พระพุทธเจ้าหลวงจะช่วยคุ้มครองให้ตนมีความสุขและช่วยให้การค้าขายดี พี่แดงจึงได้ซื้อพระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวงมาวางไว้บนหัวเตียงนอน โดยในทุก ๆ วันอังคาร พี่แดงจะซื้อพวงมาลัยมาคล้องที่พระบรมฉายาลักษณ์และที่รถพ่วงที่ใช้เร่ขายไก่ทอด พร้อมทั้งนำผลไม้ต่าง ๆ มาเช่นไหว้ด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่แดงกับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ เมื่อพี่แดงเข้ามาประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พี่แดงได้เช่าบ้านอยู่อาศัยร่วมกับญาติหลายคนด้วยกัน ซึ่งทุกคนล้วนเป็นญาติทางฝ่ายพี่ราญ โดยญาติแต่ละคนจะมีการช่วยเหลือกัน แบ่งปันอาหารและสิ่งของให้กันและกัน หากใครมีเรื่องเดือดร้อนก็จะช่วยเหลือกันอย่างสุดความสามารถ ในยามว่างบรรดาญาติพี่น้องจะมานั่งจับกลุ่มกันที่บริเวณห้องโถงของบ้าน เพื่อดูโทรทัศน์ บางครั้งก็นั่งพูดคุยกันหรือนั่งเล่นไพ่ด้วยกัน

ในวันหยุด หากพี่แดงมีเวลาว่างหรือไม่มีธุระสำคัญที่จะต้องทำ พี่แดงจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปเยี่ยมพี่สาวของตนประมาณเดือนละ 1 ครั้ง ในทำนองเดียวกันหากพี่สาวของพี่แดงมีเวลาว่างก็จะเดินทางมาเยี่ยมพี่แดงด้วยเช่นกัน สำหรับญาติพี่น้องที่จังหวัดนครศรีธรรมราช นั้น พี่แดงไม่มีโอกาสไปเยี่ยมบ่อยครั้งนักแต่จะส่งเงินไปให้บิดาของตนไว้ใช้จ่ายในครอบครัวอยู่เสมอ โดยปกติพี่แดงมักจะเดินทางกลับไปเยี่ยมบิดาและญาติพี่น้องของตนในช่วงเทศกาลทำบุญเดือนสิบของทุก ๆ ปี นอกจากนี้ญาติพี่น้องของพี่แดงก็จะเดินทางมาเยี่ยมพี่แดงที่นิคมอุตสาหกรรม นวนครด้วยเช่นกัน โดยจะเดินทางมาเยี่ยมปีละประมาณ 2 ถึง 3 ครั้ง

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพี่แดงกับญาติพี่น้องทางฝ่ายพี่ราญที่จังหวัดเพชรบูรณ์นั้น พี่แดงและพี่ราญจะส่งเงินไปให้และในช่วงเทศกาลวันปีใหม่หรือวันสงกรานต์ สำหรับในช่วงเวลาปิดภาคการศึกษา หลาน ๆ ของพี่แดงและพี่ราญที่จังหวัดเพชรบูรณ์จะมาอยู่อาศัยกับพี่แดงและพี่ราญที่นิคมอุตสาหกรรมและจะคอยช่วยเหลือพี่แดงและพี่ราญทำงาน เช่น ช่วยดูแลงานบ้าน ช่วยทำน้ำจิ้มไก่และช่วยเอาข้าวเหนียวใส่ถุง เป็นต้น ในวันหยุดพี่แดงและพี่ราญก็จะพาหลานทุกคนไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า สวนสนุกและสวนสัตว์ เป็นต้น

ความสัมพันธ์พี่แดงและเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกัน โดยนิสัยส่วนตัวแล้วพี่แดงเป็นคนมีอัธยาศัยดี ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดคุยกับทุก ๆ คน ทำให้เป็นที่รู้จักของเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยที่อาศัยอยู่ใกล้กัน สำหรับเพื่อนบ้านที่พี่แดงสนิทสนมเป็นพิเศษคือเพื่อนบ้านที่เช่าอาศัยอยู่ติดกัน ทั้งนี้เป็นเพราะเพื่อนบ้านดังกล่าวเป็นคนมี

น้ำใจไมตรีและเป็นคนปักษ์ใต้เหมือนกัน ดังนั้นเวลาพบเจอกันก็จะพูดคุยทักทายกันเป็นภาษาท้องถิ่น มีการแบ่งปันสิ่งกันให้ระหว่างกันและกันเป็นประจำ กล่าวคือ ถ้าพี่แดงกลับมาจากกาไปเยี่ยมญาติที่น้องที่ต่างจังหวัด ก็มักจะมีของฝากมาให้เพื่อนบ้านคนนี้ด้วยเสมอ เช่น กะปิ สะตอ และไตปลา เป็นต้น สำหรับเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ ที่แดงจะรู้จักแต่ไม่สนิทสนมกันเท่าใดนัก ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะแบบต่างคนต่างอยู่ จะมีบ้างในบางโอกาสที่มีการพูดคุยทักทายกัน มีการแบ่งปันสิ่งของให้กันบ้างและมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันบ้าง เช่น ในบางวันที่พี่แดงขายไก่ทอดไม่หมด พี่แดงก็จะนำไก่ทอดมาแจกจ่ายให้กับเพื่อนบ้านใกล้เคียงได้รับประทานกันหรือในบางครั้งหากเพื่อนบ้านที่รู้จักกันมีเรื่องเดือดร้อนด้านเงินทองและมาขอยืมเงินจากพี่แดง ถ้าหากเป็นจำนวนเงินไม่มากนัก พี่แดงก็จะให้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยเลย

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่แดงกับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน เนื่องจากพี่แดงเป็นแม่ค้าเร่ขายไก่ทอดในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมาเป็นเวลา 3 ปีแล้ว พี่แดงจึงเป็นที่รู้จักในหมู่พ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน แต่ก็ไม่สนิทสนมกันเท่าใดนัก จะมีการพูดคุยทักทายกันบ้าง มีการแลกเปลี่ยนเงินกันบ้าง อุดหนุนซื้อสินค้าของกันและกันบ้าง

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่แดงกับบุคคลอื่น ๆ เช่น พนักงานโรงงาน เจ้าหน้าที่นครและร้านค้าอนุญาต ซึ่งเป็นร้านที่พี่แดงไปซื้อสินค้าเป็นประจำ โดยปกติแล้วจะเป็นความสัมพันธ์ในเชิงธุรกิจ ต่างคนต่างก็ไม่รู้จักกัน อย่างไรก็ตามในบางครั้งพี่แดงอาจจะพูดคุยกับบุคคลและร้านค้าข้างต้นนั้นบ้าง ซึ่งเรื่องที่พูดคุยกันมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประกอบอาชีพของแต่ละฝ่ายหรือเรื่องที่เกิดขึ้นทั่ว ๆ ไปในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เป็นต้น

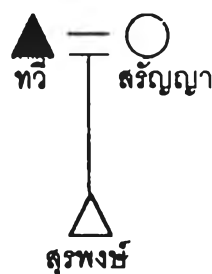
พี่แดงมีทัศนคติต่ออาชีพเร่ขายไก่ทอดว่า เป็นอาชีพที่ทำให้คนซึ่งมีเงินทุนน้อยได้มีโอกาสลงทุนค้าขาย สร้างรายได้เลี้ยงตนเอง ไม่ต้องเป็นภาระของผู้อื่น บางคนอาจมองว่าผู้ที่ประกอบอาชีพนี้มีการแต่งตัวไม่สวยงาม ดูไม่มีเกียรติ และยังต้องทำงานหนัก ตากแดดตากฝน ซึ่งพี่แดงไม่เคยใส่ใจหากมีคนมองตนว่าเป็นเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะปัจจุบันพี่แดงมีความพึงพอใจในอาชีพของตน พี่แดงคิดว่าอาชีพเร่ขายไก่ทอดนี้เป็นอาชีพที่ดีกว่าอาชีพอื่นที่ตนเคยทำมา กล่าวคือ เป็นอาชีพอิสระส่วนตัว จะขายหรือหยุดขายเมื่อใดก็ได้ ทำให้ตนมีรายได้เพิ่มขึ้นและยังสามารถซื้ออาหารอร่อย ๆ และมีราคาแพงมารับประทานได้ หากต้องการซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ ก็สามารถซื้อใส่ได้ พนักงานที่ทำงานรับจ้างกินเงินเดือนบางคน การแต่งตัวอาจดูสวยงาม สุภาพเรียบร้อย ภูมิเกียรติ แต่อาจจะมียาได้น้อยกว่าตนด้วยซ้ำไป ในอนาคตถ้าการค้าขายของพี่แดงเป็นไปได้ด้วยดี มีกำไรเพิ่มมากขึ้น พี่แดงจะขยายกิจการการค้าของตน โดยการเช่าสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับทำการค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เปิดแผงขายข้าวเหนียวไก่ทอดแล้วให้พี่ธนาเป็นผู้ดูแล ส่วนพี่แดง

และพี่ราญจะยังคงเช่าขายไปตามโรงงานอุตสาหกรรมต่อไป แต่หากการค้าขายไม่ดี พี่แดงจะเลิกประกอบอาชีพนี้และจะกลับไปอยู่อาศัยที่บ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์ประกอบอาชีพค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับในปัจจุบันนี้พี่แดงบอกว่าตนต้องขยันทำงาน เก็บเงินไปเรื่อย ๆ โดยเงินส่วนหนึ่งสำหรับส่งไปให้ทางบ้าน ส่วนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายของตนและพี่ราญและอีกส่วนหนึ่งเก็บออมไว้เป็นค่าใช้จ่ายในคราวจำเป็นเช่น ใช้เป็นเงินลงทุนค้าขายของตนในวันข้างหน้าหรือใช้จ่ายเมื่อเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยและที่สำคัญที่สุดเป็นค่าใช้จ่ายของบุตรของตนในอนาคต

พี่แดงมีทัศนคติต่อความยากจนว่า โดยส่วนตัวแล้วคิดว่าตนเป็นคนยากจนแต่ไม่ถึงกับยากจนมาก ตนมีรายได้พอที่จะสามารถเลี้ยงดูตนเองได้และมีเงินเก็บออมอยู่บ้าง ทั้งนี้ในสังคมปัจจุบันยังคงมีคนที่ยากจนกว่าตนอยู่อีกมาก โดยคนเหล่านั้นอาจจะไม่มีรายได้หรือมีรายได้แต่ไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูตนเองได้ ต้องอดมื้อกินมื้อ ไม่มีเงินเก็บออม สำหรับคนร่ำรวยในความคิดของพี่แดงคือคนที่มั่งคั่งจำนวนมาก อาศัยอยู่ในบ้านใหญ่โต มีอาชีพที่มั่นคง มีเงินเก็บออมเป็นจำนวนหลายล้านบาท

ในอดีตพี่แดงมีประสบการณ์ในการเข้ามาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพในกรุงเทพฯ นานหลายปี พี่แดงจึงมีทัศนคติต่อสังคมเมืองว่า เป็นสังคมที่มีความเจริญในทุก ๆ ด้าน เป็นแหล่งรวมของอาชีพต่าง ๆ มากมาย ทำให้ผู้คนจากทั่วสารทิศหลั่งไหลเข้ามาในเมือง เพื่อประกอบอาชีพสร้างรายได้ให้กับตน ดังนั้นคนที่อาศัยอยู่ในสังคมเมืองทุกคนจะต้องต่อสู้แข่งขันกัน เพื่อให้ตนอยู่รอด สิ่งเหล่านี้ทำให้คนในเมืองเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่มีน้ำใจให้กัน ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครก็เช่นเดียวจะมีสภาพสังคมคล้ายคลึงกับสังคมในกรุงเทพฯ จะมีข้อแตกต่างกันบ้างตรงที่คนที่อาศัยในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้กันอย่างหนักเหมือนในกรุงเทพฯ และยังมีความเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ให้แก่กันอยู่บ้าง สำหรับสังคมในชนบท พี่แดงได้ให้ทัศนคติว่ามีผู้คนอาศัยอยู่ไม่มากนัก ไม่แออัดยัดเยียดเหมือนในเมือง คนในชนบทต่างมีน้ำใจ ไม่ตรีที่ติดต่อกัน มีความเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ให้แก่กัน ดังนั้นหากพี่แดงมีเงินเก็บมากพอสมควรแล้ว พี่แดงก็ต้องการจะกลับไปใช้ชีวิตในสังคมชนบทมากกว่าสังคมเมืองที่ตนกำลังอาศัยอยู่ในปัจจุบัน

กรณีศึกษาที่ 6	พีทวิ
ชื่อ	นายทวิ อินทร์ชัย อายุ 34 ปี
สถานภาพ	สมรส
ภรรยาชื่อ	นางสร้อยญา อินทร์ชัย อายุ 25 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 1 คนเป็นชายชื่อ เด็กชายสุรพงษ์ อินทร์ชัย อายุ 1 ปี 6 เดือน
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 5 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 2 คน พีทวิเป็นบุตรคนที่ 1
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษาปีที่ 4
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	พ่อค้าเร่ขายลูกชิ้นทอด
ภูมิลำเนา	จังหวัดเพชรบูรณ์

แผนภาพครอบครัวที่ทวิ

นายทวิ อินทร์ชัย หรือ พีทวิ เกิดที่อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ บิดามารดาประกอบอาชีพทำนาและไร่ข้าวโพด โดยมีที่ดินเป็นของตนเอง เมื่อพีทวิเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็ต้องลาออกจากโรงเรียนไม่มีโอกาสได้เรียนต่อ ทั้งที่ความเป็นจริงพีทวิต้องการเรียนต่อจนจบการศึกษาในระดับที่สูงกว่านี้ แต่เนื่องจากครอบครัวของพีทวิมีฐานะยากจนประกอบกับพีทวิมีพี่น้องหลายคนทำให้บิดามารดาไม่มีทุนทรัพย์ที่จะให้พีทวิเรียนต่อได้ พีทวิจึงต้องลาออกจากโรงเรียนเพื่อเปิดโอกาสให้น้อง ๆ ของตนมีโอกาสดูแลเรียนเหมือนตนบ้าง หลังจากพีทวิได้ลาออกจากโรงเรียนแล้วจึงมาช่วยบิดามารดาทำงานต่าง ๆ รวมไปถึงช่วยเลี้ยงดูน้อง เมื่อพีทวิย่างเข้าสู่วัยรุ่นพีทวิจึงได้ทำงานรับจ้างทั่วไปภายในหมู่บ้านและหมู่บ้านใกล้เคียงเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว

เมื่อพี่ทิวอายุได้ 24 ปี พี่ทิวได้พูดคุยกับเพื่อนบ้านคนหนึ่งซึ่งทำงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เรื่องที่พูดคุยเป็นเรื่องเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ ทำให้พี่ทิวทราบวาสถานที่แห่งนี้เป็นแหล่งรวมของอาชีพต่าง ๆ มากมายที่น่าสนใจ ดังนั้นพี่ทิวจึงตัดสินใจมาหางานทำในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

เมื่อพี่ทิวได้เดินทางมาหางานทำในนิคมอุตสาหกรรมนวนครแล้ว พี่ทิวได้ทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้าง ได้รับเงินค่าจ้างวันละ 130 บาท ในระหว่างที่พี่ทิวทำงานก่อสร้างอยู่นั้นได้รู้จักกับพ่อค้าเร่ขายลูกชิ้นคนหนึ่ง ต่อมาภายหลังพี่ทิวจึงทราบว่าความจริงแล้วพ่อค้าขายลูกชิ้นทอดคนนี้รับจ้างขายลูกชิ้นให้กับร้านค้าแห่งหนึ่งในหมู่บ้านไทยธานี ได้รับค่าจ้างเป็นเงินร้อยละ 20 ของจำนวนเงินทั้งหมดที่ขายลูกชิ้นทอดได้ในแต่ละวัน พี่ทิวจึงเกิดความสนใจที่จะมาทำงานรับจ้างขายลูกชิ้นทอดบ้าง ทั้งนี้เพราะเมื่อพี่ทิวคิดเปรียบเทียบระหว่างการเร่ขายลูกชิ้นทอดกับการทำงานก่อสร้าง การเร่ขายลูกชิ้นทอดเป็นงานที่ไม่เหน็ดเหนื่อยมากนักและมีรายได้ดีกว่าเมื่อเทียบกับงานก่อสร้าง ดังนั้นพี่ทิวจึงเลิกทำงานก่อสร้างซึ่งทำมาได้เพียง 5 เดือน มารับจ้างเร่ขายลูกชิ้นทอด พี่ทิวมีรายได้ประมาณวันละ 200 บาท ถึง 250 บาท

ต่อมาเมื่อพี่ทิวมีอายุได้ 30 ปี จึงได้แต่งงานกับพี่สรัญญา เป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์เหมือนกันอาศัยอยู่หมู่บ้านใกล้เคียงกัน จนกระทั่งพี่สรัญญามาทำงานเป็นพนักงานโรงงานอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ แต่คนทั้งสองยังคงติดต่อและไปมาหาสู่ระหว่างกันอยู่เป็นประจำจนแต่งงานกันที่สุดในที่สุด ต่อมาพี่สรัญญาก็ลาออกจากงานและย้ายมาอยู่อาศัยกับพี่ทิวที่นิคมอุตสาหกรรมนวนคร หลังจากแต่งงานแล้วพี่ทิวจึงเลิกรับจ้างขายลูกชิ้นทอด และนำเงินออมของตนมาลงทุนขายลูกชิ้นทอดด้วยตนเองจนกระทั่งถึงปัจจุบัน โดยมีพี่สรัญญาเป็นผู้ช่วย

การเลือกซื้อลูกชิ้น การทอดลูกชิ้น การเตรียมผักเคียงและการทำน้ำจิ้มลูกชิ้น พี่ทิวได้เรียนรู้เมื่อครั้งที่ตนทำงานรับจ้างเร่ขายลูกชิ้นทอด โดยการเลือกลูกชิ้น การเตรียมผักเคียงและการทำน้ำจิ้มลูกชิ้นนั้น พี่ทิวเรียนรู้ด้วยการสังเกตจากสิ่งที่ตนพบเห็นอยู่เป็นประจำจากร้านที่ตนเคยไปทำงานรับจ้างขายลูกชิ้นทอด ทำให้พี่ทิวทราบถึงสิ่งที่ต้องใช้และขั้นตอนต่าง ๆ สำหรับการทอดลูกชิ้น พี่ทิวเรียนรู้ด้วยการทดลองทอดด้วยตนเองจนทราบว่าลูกชิ้นแต่ละชนิดจะต้องทอดนานเท่าไร ดังนั้นเมื่อพี่ทิวมาลงทุนขายลูกชิ้นทอดเองแล้ว พี่ทิวจึงนำความรู้ที่ตนมีอยู่มาประยุกต์ใช้กับการค้าของตนได้

เมื่อพี่ทิวมาประกอบอาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอดส่วนตัวแล้ว อุปกรณ์ต่าง ๆ สำหรับการเร่ขาย (เช่น รถจักรยานยนต์ รถพ่วง กระตะ ถาดและเตาแก๊ส เป็นต้น) อาหารสด (เช่น ลูกชิ้น พริกสด

แตงกวา ผักชีและมะขามเปียก เป็นต้น) เครื่องปรุงรส (เช่น น้ำตาล เกลือ และผงชูรส เป็นต้น) และ
สิ่งของอื่น ๆ (เช่น น้ำแข็ง น้ำมันและแก๊สหุงต้ม เป็นต้น) ที่ทวิจะซื้อสิ่งเหล่านี้จากร้านค้าต่อไปนี้

1. อาหารสดและเครื่องปรุงรส ที่ทวิจะไปซื้อที่ตลาดไทยธานี ไม่มีร้านค้าประจำ ร้านใด
ขายถูกก็จะซื้อร้านนั้น จะมีก็เพียงลูกชิ้นเท่านั้นที่ทวิซื้อจากร้านค้าแห่งหนึ่งในซอย
ไทยธานี 12 เป็นประจำ ในตอนเช้าที่ทวิจะไปเอาลูกชิ้นจากทางร้าน พร้อมทั้งจ่ายเงิน
ค่าลูกชิ้นที่ตนเอาไปเมื่อวานนี้
2. อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้สำหรับการเร่ขายและสิ่งของอื่น ๆ ที่ทวิจะซื้อจากร้านค้าทั่วไปใน
นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ยกเว้นน้ำแข็ง ที่ทวิจะสั่งซื้อจากร้านป.เจริญการค้าเป็น
ประจำ ซึ่งทางร้านจะมาส่งน้ำแข็งให้ถึงที่บ้านทุกวันเวลาประมาณ 7.00 น. ส่วนเงิน
ค่าน้ำแข็งที่ทวิจะจ่ายให้กับทางร้านสัปดาห์ละครั้ง

การเร่ขาย ในระยะแรกเริ่มจากที่ทวิเป็นคนรับจ้างเร่ขายลูกชิ้นทอดนั้น ที่ทวิจะเรียนรู้การ
เร่ขายด้วยการสอบถามข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการเร่ขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนครว่าจะต้อง
ปฏิบัติอย่างไรบ้างจากพ่อค้าแม่ค้าขายลูกชิ้นด้วยกัน ส่วนข้อมูลเกี่ยวกับเวลาพักและเวลาเลิกงาน
ของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ นั้น ที่ทวิทราบจากการเร่ขายไปตามโรงงานอุตสาหกรรม
ต่าง ๆ แล้วจดบันทึกเวลาพักและเวลาเลิกงานของพนักงานแต่ละโรงงานไว้ เมื่อกลับมาถึงบ้าน
ที่ทวิจึงจัดทำตารางเวลาพักและเวลาเลิกงานของพนักงานเหล่านี้ หลังจากทำตารางเวลาพักและ
เวลาเลิกงานของพนักงานแล้วที่ทวิจึงจะทดลองเร่ขายพร้อมทั้งปรับเปลี่ยนเส้นทางและสถานที่
จอดขายของตนไปด้วย กล่าวคือถ้าหากไปจอดในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งแล้วขายดีก็จะมาขายเป็น
ประจำ ต่อมาเมื่อที่ทวิได้ลงทุนค้าขายลูกชิ้นทอดด้วยตนเองแล้ว ที่ทวิยังคงใช้เส้นทางและสถานที่
ที่ตนเคยมาจอดขายเหมือนเดิม

ในปัจจุบันกัน ที่ทวิได้ปรับเปลี่ยนเส้นทางและสถานที่จอดขายของตนไปยัง จากเดิมที่มี
สถานที่จอดขายประจำอยู่หลายแห่งเหลือเพียง 2 แห่งเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์
ที่เปลี่ยน ทั้งนี้เพราะสถานที่บางแห่งหากไปจอดขายแล้วขายไม่ดี ที่ทวิจะไม่ไปจอดขายอีก ส่วน
เวลาที่เหลือที่ทวิก็จะเร่ขายไปตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในเขตอุตสาหกรรมโครงการ 2 และ 3 รวมไปถึง
ถึงในหมู่บ้านไทยธานีด้วย

สำหรับราคาของลูกชิ้นทอด ที่ทวิจะขายในราคาแตกต่างกันไป โดยมีราคาขายดังต่อไปนี้
คือ ไม้ละ 3 บาท 5 บาท 7 บาทและ 10 บาท โดยเงินลงทุนในการค้าขายในแต่ละวันที่ทวิใช้เงินลง
ทุนประมาณวันละ 700 บาท ถึง 800 บาท เมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้เงินกำไรประมาณวันละ 350
บาทซึ่งเงินกำไรที่ได้ก็เพียงพอสำหรับเลี้ยงดูครอบครัวไม่มีเหลือเก็บ แต่ถ้าหากเป็นไปได้ที่ทวิก็

ต้องการให้การค้าขายได้กำไรเหมือนในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ที่ประเทศไทยจะประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นพี่ทวิมีกำไรจากการค้าขายประมาณวันละ 800 บาท ทำให้ตนมีเงินเหลือเก็บบ้าง

การประกอบการเร่ขายลูกชิ้นทอดของพี่ทวิในแต่ละวัน พี่ทวิจะตื่นนอนตั้งแต่เวลาประมาณ 7.00 น. เพื่อไปซื้อสิ่งของต่าง ๆ เช่น ผักสด เครื่องปรุงรสและลูกชิ้น เป็นต้น เมื่อซื้อสิ่งของต่าง ๆ ครบแล้วก็นำกลับบ้าน พี่ทวิและภรรยาจะช่วยกันเตรียมผักเคียง คือ แตงกวา นำมาล้างแล้วเก็บใส่ถังไว้ เสร็จแล้วจึงนำลูกชิ้นต่าง ๆ มาเสียบเก็บไว้ในถาด การเตรียมผักเคียงและลูกชิ้นของพี่ทวิจะเสร็จในเวลาประมาณ 14.00 น. ต่อมาพี่ทวิจะทำน้ำจิ้มลูกชิ้นเก็บใส่ไว้ในขวดโหลและหากวันใดพี่ทวิมีเวลาว่างก็จะซ่อมแซมรถพ่วงด้วยตนเองหรือล้างรถก่อนออกไปเร่ขาย เมื่อถึงเวลาประมาณ 16.30 น. พี่ทวิจึงนำสิ่งของต่าง ๆ ที่เตรียมไว้ขึ้นรถพ่วงและออกไปเร่ขาย โดยสถานที่แห่งแรกที่พี่ทวิไปจอดขายคือ บริเวณหน้าโรงงานของบริษัทมิทานิ (ไทยแลนด์) จำกัด ต่อมาในเวลาประมาณ 17.30 น. พี่ทวิจะไปจอดขายบริเวณหน้าโรงงานของบริษัท เอ็น อี ซี เทคโนโลยีส์(ประเทศไทย) จำกัด หลังจากจอดขายในบริเวณนี้เสร็จแล้ว พี่ทวิจึงจะออกเร่ขายไปตามสถานที่ ต่าง ๆ ซึ่งไม่แน่นอน ในเขตอุตสาหกรรม โครงการ 2 และ 3 และในหมู่บ้านไทยธานี เมื่อถึงเวลาประมาณ 24.00 น. พี่ทวิจึงจะกลับบ้าน เมื่อกลับถึงบ้านแล้วพี่ทวิก็จะเก็บลูกชิ้นและผักเคียงที่เหลือใส่ไว้ในถังน้ำแข็งและจัดการเก็บล้างกะทะทอดลูกชิ้นและถาดใส่ลูกชิ้น เสร็จแล้วพี่ทวิจึงจะเข้านอน

การปรับตัวเมื่อพี่ทวิเข้ามาประกอบอาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอด โดยในอดีตที่ผ่านมาก่อนพี่ทวิมาประกอบอาชีพนี้ พี่ทวิจะเป็นคนใช้จ่ายเงินค่อนข้างฟุ่มเฟือยและมีนิสัยรักสนุก ชอบดื่มสุราดังนั้นเงินรายได้ของพี่ทวิมักใช้จ่ายไปจนหมดและไม่มีเหลือเก็บ จนกระทั่งพี่ทวิแต่งงานมีครอบครัวและได้มาลงทุนค้าขายลูกชิ้นทอดด้วยตนเอง พี่ทวิจึงเลิกนิสัยฟุ่มเฟือย เลิกสูบบุหรี่และดื่มสุราน้อยลง

ปัจจุบันครอบครัวพี่ทวิได้เช่าบ้านอาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัวของเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน 3 ครอบครัวซึ่งมาจากจังหวัดเพชรบูรณ์เหมือนกัน บ้านเช่าเป็นบ้านเดี่ยวซึ่งตั้งอยู่ใน หมู่บ้านไทยธานี ซอยไทยธานี 26 ขนาด 50 ตารางวา มี 3 ห้องนอน 2 ห้องน้ำ เขาในราคาเดือนละ 3,500 บาท แต่ละครอบครัวจะเฉลี่ยกันจ่ายเงินค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าเท่า ๆ กัน ดังนั้นในแต่ละเดือน พี่ทวิจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้า ประมาณเดือนละ 1,800 บาท

สินค้าอุปโภคบริโภคในชีวิตประจำวัน พี่ทวิจะซื้อจากร้านค้าทั่วไปในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร การซื้อจะซื้อด้วยเงินสดและไม่มีร้านค้าประจำแน่นอน สำหรับเครื่องใช้ ไฟฟ้า หรือเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พี่ทวิมีโทรทัศน์ 1 เครื่อง เตารีด 1 เครื่อง พัดลม 2 เครื่อง สินค้าเหล่านี้พี่ทวิจะซื้อจากร้านค้าในนิคมอุตสาหกรรมและจะซื้อด้วยเงินสดทั้งหมด โดยนิสัยส่วนตัวแล้วพี่ทวิไม่ต้องการเป็นหนี้ใคร การมีหนี้สินอาจจะทำให้มีการทะเลาะกันภายในครอบครัวหรืออาจรุนแรงถึงขั้นทำให้ครอบครัวแตกแยกกันได้ ดังนั้นถ้าหากไม่มีความจำเป็นพี่ทวิจะไม่พยายามก่อหนี้สินและนอกจากพี่ทวิจะมีสิ่งของต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้วพี่ทวิยังมีรถกระบะอีก 1 คันโดยซื้อในระบบเงินผ่อน ซึ่งสาเหตุที่พี่ทวิตัดสินใจซื้อรถกระบะคือพี่ทวิคิดว่าหากจำเป็นต้องเลิกประกอบอาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอดนี้แล้วก็ไม่รู้ว่าจะไปประกอบอาชีพอะไรต่อไป แต่ถ้าตนมีรถกระบะสักคันก็ยังสามารถใช้รถทำมาหากินได้บ้าง ถึงแม้ว่าจะเป็นรถผ่อนแต่พี่ทวิก็สามารถชำระเงินค่ารถกระบะให้กับทางบริษัทได้ตรงตามกำหนดเวลามาโดยตลอด จนกระทั่งพี่ทวิประสบกับปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในปี พ.ศ.2540 เป็นต้นมา พี่ทวิมีรายได้น้อยลง ทำให้พี่ทวิจำเป็นต้องค้างชำระเงินค่ารถกระบะกับทางบริษัทบ้างในบางเดือน อย่างไรก็ตามพี่ทวิก็ได้พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะผ่อนจ่ายเงินค่ารถกระบะกับทางบริษัทจนครบตามจำนวน

โดยปกติ พี่ทวิจะออกไปเร่ขายลูกชิ้นทอดทุกวัน ไม่มีวันหยุด พี่ทวิจะหยุดขายก็ต่อเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ หยุดงาน หรือพี่ทวิเกิดเจ็บป่วย หรือมีเหตุจำเป็นที่จะต้องกลับไปบ้านที่ต่างจังหวัด ดังนั้นในแต่ละวันหากพี่ทวิมีเวลารว่าง พี่ทวิจะใช้เวลารว่างของตนที่มีอยู่ช่วยภรรยาเลี้ยงดูบุตรและนั่งพูดคุยกับเพื่อนบ้าน นอกจากนี้พี่ทวิยังนิยมซื้อหวยได้ดินด้วย โดยพี่ทวิจะซื้อหวยได้ดินในแต่ละงวดเป็นเงินประมาณ 300 บาทถึง 500 บาท

เมื่อพี่ทวิเจ็บป่วยและมีอาการไม่รุนแรงนัก พี่ทวิจะซื้อยามารับประทาน โดยซื้อจากร้านขายยาทั่ว ๆ ไปไม่มีร้านประจำ แต่ถ้าหากอาการไม่ดีขึ้นพี่ทวิจะไปรับการรักษาที่นวนคร โพลีคลินิก ซึ่งตั้งอยู่ปากทางเข้าซอยไทยธานี 3 ดังนั้นหากพี่ทวิเจ็บป่วยแล้วก็จะรับรักษาตนเองให้หายโดยเร็วเพราะถ้าพี่ทวิเจ็บป่วยจนไม่สามารถไปขายลูกชิ้นทอดได้จะทำให้รายได้ของพี่ทวิลดลง

สำหรับศาสนาและความเชื่อ หลังจากพี่ทวิได้มาอาศัยและประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมนวนครแล้ว พี่ทวิไม่มีโอกาสได้ทำบุญตักบาตรหรือเข้าร่วมในพิธีกรรมทางศาสนาเลย จะมีโอกาสก็ต่อเมื่อพี่ทวิได้กลับไปบ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์เท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่โอกาสที่พี่ทวิจะได้กลับไปบ้านที่เพชรบูรณ์นั้นจะตรงกับวันสำคัญทางศาสนาหรือเทศกาลวันปีใหม่และวันสงกรานต์ ซึ่งพี่ทวิก็จะถือโอกาสนี้ไปร่วมทำบุญตักบาตรที่วัดใกล้ ๆ บ้าน

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่ทิวกับบุคคลต่าง ๆ เริ่มด้วยความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ กล่าวคือ ในช่วงเช้าของทุก ๆ วันพี่ทิวและพี่สรัญญาพร้อมด้วยบุตรชายจะออกไปตลาดไทยธานีด้วยกัน เพื่อจะได้ซื้อกับข้าว อาหารสำหรับมือเช้าและซื้อสิ่งของที่จำเป็นสำหรับการค้าของตนด้วย เมื่อกลับถึงบ้านพี่ทิว พี่สรัญญาและบุตรจะรับประทานอาหารเช้าร่วมกันที่เพิงหลังบ้าน เสร็จแล้วจึงช่วยกันเตรียมสิ่งของต่าง ๆ สำหรับออกไปเร่ขายต่อไป ในระหว่างที่พี่ทิวและพี่สรัญญาช่วยกันเตรียมสิ่งของอยู่นั้นก็จะมีบทพูดคุยกันเรื่องครอบครัวของตนบ้าง เรื่องการค้าขายของตนบ้างและเรื่องทั่ว ๆ ไปในนิคมอุตสาหกรรมนวนครบ้าง เป็นต้น นอกจากนั้นในช่วงเวลาที่พี่ทิวและพี่สรัญญาเตรียมของอยู่นั้นก็ต้องช่วยกันเลี้ยงดูบุตรชายไปด้วย พี่ทิวบอกว่าตนต้องการให้ครอบครัวของตนอยู่อย่างมีความสุข มีความอบอุ่นและอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน สำหรับบุตรชายของพี่ทิว พี่ทิวจะเลี้ยงดูและเอาใจใส่เป็นอย่างดี และจะสนับสนุนให้ได้เล่าเรียนอย่างสุดความสามารถ เมื่อจบการศึกษาแล้วจะไม่ลำบากมีงานทำดี ๆ สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้

ในระยะแรกที่พี่ทิวมาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้น พี่ทิวจะส่งเงินรายได้ส่วนหนึ่งกลับไปให้บิดามารดาของตนที่จังหวัดเพชรบูรณ์เป็นประจำทุกเดือน จนกระทั่งพี่ทิวได้แต่งงานมีครอบครัว พี่ทิวจึงไม่ได้ส่งเงินกลับไปให้บิดามารดาอีก จะมีบ้างถ้าบิดามารดาของตนเดือดร้อนและขอความช่วยเหลือมา พี่ทิวก็จำเป็นต้องส่งเงินไปให้ โดยปกติพี่ทิวและครอบครัวจะเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตนที่จังหวัดเพชรบูรณ์เฉพาะในช่วงเทศกาลวันปีใหม่และวันสงกรานต์เท่านั้น โดยในปัจจุบันพี่ทิวจะเดินทางกลับด้วยรถกระบะของตน ในบางครั้งจะอาศัยรถกระบะของเพื่อนซึ่งเช่าบ้านอยู่ด้วยกันกลับบ้านเพราะเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์เหมือนกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่ทิวกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน พี่ทิวบอกว่านับตั้งแต่ตนมาเช่าบ้านอยู่อาศัยในซอยไทยธานี 26 นอกจากตนจะรู้จักสนิทสนมกับเพื่อนที่เช่าบ้านอาศัยอยู่ด้วยกันแล้วพี่ทิวยังรู้จักกับเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกันด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ติดกันพี่ทิวมีความสนิทสนมเป็นพิเศษ มีโอกาสทักทายพูดคุยกันอย่างสนิทสนม มีการให้ยืมสิ่งของระหว่างกันและมีการให้สิ่งของระหว่างกัน สำหรับเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ พี่ทิวจะรู้จักกันเพียงผิวเผินไม่สนิทสนมกันเท่าไรนัก ต่างคนต่างอยู่ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ จะมีการทักทายพูดคุยกันบ้างแต่ก็ไม่บ่อยครั้งนัก

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพี่ทิวกับพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน พี่ทิวบอกว่าพี่ทิวรวมทั้งบรรดาพ่อค้าแม่ค้าคนอื่นในนิคมอุตสาหกรรมนวนครส่วนใหญ่ต่างคนต่างมีความมุ่งมั่นในการทำการค้าของตน ต่างคนต่างขาย ทำให้พี่ทิวกับพ่อค้าแม่ค้ารู้จักกันแต่ไม่สนิทสนมกันเท่าไรนักจะมีการ

ทักทายพูดคุยกันบ้างบางโอกาส อย่างไรก็ตามเนื่องจากพี่ทวีได้มาอยู่อาศัยและมาประกอบอาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอดมาประมาณ 10 ปีแล้วทำให้พี่ทวีเป็นที่รู้จักของคนอื่น ๆ อีกมากมายซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นการรู้จักแบบพ่อค้าแม่ค้ากับลูกค้าเช่น พ่อค้าแม่ค้าในตลาดไทยธานี พนักงานโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ รวมไปถึงพนักงานร้านค้าในหมู่บ้านไทยธานี

พี่ทวีมีทัศนคติต่ออาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอดว่า คนทุกคนในสังคมมีโอกาสเรียนรู้มีโอกาสเลือกในการประกอบอาชีพที่สามารถอยู่รอดได้ในสังคม ถ้าคน ๆ นั้นมีความขยัน อดทนไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก อาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอดก็เป็นอาชีพหนึ่งในหลาย ๆ อาชีพซึ่งพี่ทวีคิดว่าเป็นอาชีพที่ดีและมีความภาคภูมิใจที่ตนได้มาประกอบอาชีพนี้ เพราะทำให้ตนซึ่งจบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีรายได้สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้และรายได้จากการประกอบอาชีพนี้ก็ดีกว่าทุก ๆ อาชีพที่ตนเคยทำมาในอดีต อาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอดนี้ทำให้ตนมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น ทำให้ตนมีความรู้สึกมั่นคงในชีวิตมากขึ้น อย่างไรก็ตาม อาจมีคนบางคนคิดว่าอาชีพนี้คงเป็นอาชีพที่ไม่ดีเท่าไรนัก คนที่มาประกอบอาชีพนี้จะต้องทำงานหนัก ไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อน การแต่งกายดูไม่สวยงามและมีรายได้ไม่มากนัก ซึ่งตนก็ไม่รู้สึกอับอายหรือน้อยเนื้อต่ำใจแต่อย่างไร แต่กลับคิดว่าในปัจจุบันตนจะต้องรับผิดชอบหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด

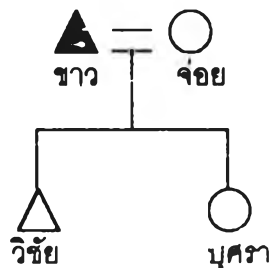
ในอนาคตถ้าทางบริษัทนวนคร จำกัดยังอนุญาตให้พ่อค้าแม่ค้าสามารถเร่ขายสินค้าต่อไปได้และรายได้จากการค้าขายของพี่ทวียังพอเพียงสำหรับเลี้ยงดูครอบครัว พี่ทวีก็จะประกอบอาชีพเร่ขายลูกชิ้นทอดต่อไป แต่ถ้าทางบริษัทนวนครจำกัด ห้ามพ่อค้าแม่ค้ามาเร่ขายสินค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนครและรายได้จากการค้าขายของพี่ทวีลดลงไปจนไม่เพียงพอสำหรับเลี้ยงดูครอบครัว พี่ทวีอาจจะกลับไปอยู่อาศัยที่บ้านของตนที่จังหวัดเพชรบูรณ์ และประกอบอาชีพทำนาหรือให้รถกระบะของตนมาประกอบอาชีพรับจ้างขนส่งของหรือใช้บรรทุกสินค้าเร่ขายไปตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น

พี่ทวีมีทัศนคติเกี่ยวกับความยากจนว่า คนยากจนเป็นคนไม่มีเงินหรือมีเงินแต่ไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูตนเองได้ ส่วนคนร่ำรวยเป็นคนที่มั่งคั่งมีทรัพย์สินเงินทองเป็นจำนวนมาก มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบายไม่ต้องตรากตรำทำงานหนักก็มีเงินใช้จ่าย คนร่ำรวยก็จะอยู่ในสังคมคนร่ำรวยจะไม่มายุ่งเกี่ยวกับคนยากจน สำหรับตัวพี่ทวีเองไม่คิดว่าตนเป็นทั้งคนจนและคนร่ำรวย แต่เป็นคนมีพอ กินพอใช้ มีอาชีพและรายได้เพียงพอที่จะเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวให้อยู่รอดได้ ไม่เป็นภาระของผู้อื่น ชีวิตความเป็นอยู่ก็ไม่ถึงกับลำบากมากนักพอจะอดทนต่อสู้ต่อไปได้ โดยส่วนตัวแล้วพี่ทวียินดีจะทำความรู้จักพูดคุยกับคนทุกคนไม่ว่าคนนั้นจะเป็นคนยากจนหรือคนร่ำรวย แต่คนร่ำรวยคงไม่ต้องการจะรู้จักพูดคุยกับพ่อค้าหาบเร่อย่างตนแน่นอน

พี่ทวิมีทัศนคติต่อสังคมเมืองว่า สังคมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครกล่าวได้ว่าเป็นสังคมเมืองเป็นแหล่งรวมของงานและอาชีพต่าง ๆ เป็นแหล่งรวมของผู้คนมากมาย ทุกคนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้จำเป็นต้องดิ้นรนต่อสู้ในทุก ๆ ด้านเพื่อให้ตนอยู่รอดและจะต้องคอยระมัดระวังอันตรายซึ่งมีอยู่มากมายในสังคมและอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ในสังคมเมืองจะแบ่งแยกระหว่างคนร่ำรวยกับคนจนอย่างเห็นได้ชัด คนยากจนก็อยู่ในสังคมคนยากจน คนร่ำรวยก็อยู่ในสังคมคนร่ำรวย คนร่ำรวยไม่ค่อยให้ความช่วยเหลือคนยากจนอย่างจริงจังนัก แต่กลับมุ่งหวังที่จะกอบโกยผลประโยชน์เข้าใส่ตนเองมากกว่า คนยากจนจึงยังคงยากจนต่อไปส่วนคนร่ำรวยก็จะร่ำรวยมากยิ่งขึ้น

สำหรับสังคมชนบท พี่ทวิบอกว่าเป็นสังคมที่มีจำนวนคนไม่มากนักและไม่แออัด ทุกคนล้วนรู้จักสนิทสนมกัน มีการทักทายพูดคุยกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างจริงใจ ไม่แบ่งแยกว่าเป็นคนร่ำรวยหรือเป็นคนยากจน ดังนั้นถ้าให้พี่ทวิเลือกที่จะอยู่อาศัยระหว่างในสังคมเมืองกับในสังคมชนบทนั้น พี่ทวิเลือกที่จะได้อยู่อาศัยในชนบท เพราะพี่ทวิมีความรู้สึกสบายใจเมื่ออาศัยอยู่ในชนบท อีกทั้งไม่แออัดและคนในชนบทยังมีมิตรไมตรีที่ดีอีกด้วย แต่ที่ต้องมาอาศัยอยู่ในเมืองก็เพราะในเมืองมีอาชีพมีงานที่สามารถสร้างรายได้ได้ดีกว่า

กรณีศึกษาที่ 7	ลุงขาว
ชื่อ	นายขาว จอกกระโทก อายุ 48 ปี
สถานภาพ	สมรส
ภรรยาชื่อ	นางจ้อย จอกกระโทก อายุ 42 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 2 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน 1. นายวิชัย จอกกระโทก อายุ 21 ปี 2. เด็กหญิงบุศรา จอกกระโทก อายุ 14 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 7 คน เป็นชาย 4 คน หญิง 3 คน ลุงขาวเป็นบุตรคนที่ 7
การศึกษา	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	พ่อค้าเร่ขายไก่ย่าง
ภูมิลำเนา	จังหวัดเพชรบูรณ์

แผนภาพครอบครัวลุงขาว

นายขาว จอกกระโทกหรือลุงขาว เกิดที่อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ บิดามารดาประกอบอาชีพทำนาโดยทำนาที่ดินของตนเองซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 37 ไร่ ภายหลังบิดามารดาของลุงขาวได้เสียชีวิต จึงแบ่งสรรที่ดินให้แก่บุตรทุก ๆ คนไว้ทำกินต่อไป โดยลุงขาวได้รับส่วนแบ่งที่ดินเป็นจำนวน 10 ไร่ ปัจจุบันที่ดินผืนนี้ ลุงขาวได้ให้พี่สาวของตนเช่าสำหรับทำนา โดยค่าเช่าที่ได้รับจากพี่สาวของตนนั้น ลุงขาวบอกว่าทั้งนี้ก็แล้วแต่ที่สาวจะจ่ายให้ซึ่งจะมากบ้างน้อยบ้างขึ้นอยู่กับผลผลิตที่ได้รับในแต่ละฤดูกาล

ในวัยเด็กเมื่อลุงขาวเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้ว ลุงขาวก็ต้องลาออกจากโรงเรียน ทั้งนี้เพราะฐานะทางบ้านยากจน ซึ่งหลังจากลาออกจากโรงเรียนแล้วลุงขาวได้ช่วยบิดามารดาของ

ตนทำนาและถ้าหากมีเวลาว่างก็จะไปทำงานรับจ้างทั่ว ๆ ไป ไม่ว่าจะเป็นในหมู่บ้านของตนหรือหมู่บ้านใกล้เคียงก็ตาม จนกระทั่งลุงชาวอายุได้ 24 ปี จึงได้แต่งงานกับป้าจ้อย ปัจจุบันมีบุตรด้วยกัน 2 คนเป็นชาย 1 คนและหญิง 1 คน บุตรคนแรกเป็นชายชื่อว่า นายวิชัย เป็นทหารเกณฑ์ประจำอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ คนที่สองเป็นหญิงชื่อเด็กหญิงบุศรา อาศัยอยู่ด้วยกันกับลุงชาวและป้าจ้อยในนิคมอุตสาหกรรมนวนครและกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางชั้นอำเภอบางชั้น จังหวัดปทุมธานี

เมื่อลุงชาวและป้าจ้อยได้แต่งงานกันแล้ว ลุงชาวได้ประกอบอาชีพทำนาในที่ดินที่ตนมีอยู่จำนวน 10 ไร่เลี้ยงดูครอบครัวเรื่อยมา ต่อมาเมื่อลุงชาวอายุได้ 40 ปี ลุงชาวจึงตัดสินใจเลิกทำนาและให้พี่สาวของตนเช่าที่ดินทำนาต่อไป ทั้งนี้เนื่องจากลุงชาวต้องประสบกับการขาดทุนอย่างต่อเนื่อง จนทำให้มีหนี้สินที่ต้องชำระกับธนาคารกรุงไทยเป็นเงินจำนวน 20,000 บาท เมื่อเลิกทำนาแล้วลุงชาวกับป้าจ้อยจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ส่วนบุตรทั้งสองคนได้ฝากให้ญาติของลุงชาวเป็นคนเลี้ยงดูอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ สำหรับการเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ของลุงชาวและป้าจ้อยในครั้งนั้นไม่มีใครเป็นผู้ชักชวนหรือให้ข้อมูลใด ๆ แก่คนทั้งสองเลย อีกทั้งลุงชาวและป้าจ้อยยังไม่ได้คิดไว้ล่วงหน้าว่าเมื่อเดินทางเข้ากรุงเทพฯ แล้วจะประกอบอาชีพอะไรดี

เมื่อลุงชาวและป้าจ้อยได้เข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ นั้น ลุงชาวและป้าจ้อยได้เช่าบ้านอาศัยอยู่ย่านตลาดสี่มุมเมือง อำเภอรังสิต จังหวัดปทุมธานี และได้สังเกตพบว่ามีอาชีพหนึ่งที่น่าสนใจและคิดว่าตนน่าจะทำได้ อาชีพนั้นคืออาชีพเร่ขายผลไม้ ลุงชาวจึงนำเงินที่ได้จากการขายข้าวเปลือกของตนมาลงทุนค้าขายเป็นจำนวนเงินทั้งหมด 10,000 บาท เมื่อลุงชาวได้มาประกอบอาชีพเร่ขายผลไม้แล้ว ลุงชาวต้องใช้จ่ายเงินเพื่อลงทุนซื้อผลไม้และสิ่งของต่าง ๆ ประมาณวันละ 500 บาทถึง 600 บาท ส่วนเงินกำไรจะได้ประมาณวันละ 500 บาทถึง 600 บาทเช่นเดียวกัน การเร่ขายของลุงชาวจะขายในหมู่บ้านย่านตลาดสี่มุมเมือง ซึ่งในระยะแรกนั้นการค้าขายของลุงชาวค่อนข้างดีมาก ทำให้ลุงชาวสามารถผ่อนชำระหนี้ที่มีกับธนาคารกรุงไทยได้จนครบถ้วน แต่ลุงชาวได้ประกอบอาชีพเร่ขายผลไม้อยู่ที่ตลาดสี่มุมเมืองนี้เป็นเวลาประมาณ 2 ปี จึงเลิกขายเพราะในระยะหลังกำไรจากการค้าขายลดน้อยลงไปมากประกอบกับบุตรทั้งสองของตนซึ่งอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ไม่มีคนคอยดูแล เมื่อลุงชาวเลิกขายผลไม้แล้ว ลุงชาวและป้าจ้อยจึงเดินทางกลับมาอยู่ที่หมู่บ้านของตน ประกอบอาชีพทำนาอีกครั้งหนึ่งแต่ทำได้เพียง 2 ปีก็ต้องเลิกเพราะประสบกับการขาดทุนเหมือนเช่นเคย หลังจากเลิกทำนาในครั้งนั้นแล้ว ลุงชาวจึงคิดจะมาประกอบอาชีพเร่ขายผลไม้ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ทั้งนี้เพราะก่อนหน้านี้ลุงชาวได้รู้ข้อมูลเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรมนวนครมาบ้างแล้วเมื่อครั้งที่ตนมาเร่ขายผลไม้ที่ย่านตลาดสี่มุมเมืองและคิดว่า

การค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้คงจะเป็นไปด้วยดี ดังนั้นเมื่อลุงชาวตัดสินใจมาขายผลไม้ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครแล้วลุงชาวจึงได้นำที่ดินของตนไปจำนองไว้กับธนาคารกรุงไทยเป็นเงินจำนวน 20,000 บาท เพื่อนำเงินจำนวนนี้มาลงทุนค้าขาย สำหรับที่ดินที่ลุงชาวได้นำไปจำนองไว้ นั้นลุงชาวได้ให้พี่สาวของตนเช่าทำนา ลุงชาวบอกว่าสำหรับค่าเช่าที่ดินก็ตามแต่ที่พี่สาวของตนจะจ่ายให้ จะเป็นเงินจำนวนเท่าไรก็ได้

เมื่อลุงชาวมีเงินทุนสำหรับการค้าขายผลไม้แล้ว ลุงชาว ป้าจ้อยและบุตรทั้งสองจึงเดินทางมาอยู่อาศัยกันในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร สำหรับการเร่ขายผลไม้ลุงชาวจะเร่ขายเฉพาะในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเท่านั้น การลงทุนในแต่ละวันลุงชาวจะต้องใช้เงินในการซื้อผลไม้และสิ่งของต่าง ๆ ประมาณ 1,700 บาทถึง 1,800 บาท กำไรที่ได้จากการค้าขายประมาณวันละ 400 บาทถึง 500 บาท ลุงชาวประกอบอาชีพเร่ขายผลไม้เป็นเวลา 4 ปีจึงเลิกขาย ทั้งนี้เพราะกำไรที่ได้จากการค้าขายในแต่ละวันลดน้อยลงทำให้รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่ายของครอบครัว หลังจากลุงชาวเลิกขายผลไม้แล้วจึงคิดว่าตนจะขายอะไรต่อไปที่สามารถสร้างรายได้ได้ดีกว่าการขายผลไม้และในที่สุดลุงชาวจึงตัดสินใจมาขายไก่ย่าง ทั้งนี้เพราะไก่ย่างที่ลุงชาวคิดจะขายนั้นเป็นไก่ย่างรมมันซึ่งยังไม่มีพ่อค้าแม่ค้าคนใดขายเลย

เมื่อลุงชาวมาประกอบอาชีพเร่ขายไก่ย่างแล้ว ลุงชาวจึงจำเป็นต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับการทำไก่ย่าง เช่น มีสิ่งของอะไรที่ใช้ในการทำไก่ย่างและการทำไก่ย่างมีขั้นตอนการทำอย่างไร ซึ่งการเรียนรู้ของลุงชาวจะเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองทั้งสิ้นกล่าวคือ ลุงชาวจะซื้อไก่ย่างจากพ่อค้าแม่ค้ามารับประทานและในการซื้อไก่ย่างทุกครั้งลุงชาวจะพยายามถามถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการทำไก่ย่างของพ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้ เมื่อลุงชาวมีความรู้ในการทำไก่ย่างบ้างแล้วจึงเริ่มฝึกย่างไก่รับประทานด้วยตนเองและได้ทดลองปรุงแต่งรสชาติและฝึกความชำนาญในการย่างไก่ ลุงชาวทดลองปรุงแต่งรสชาติและฝึกย่างไก่ได้สองวันเท่านั้น หลังจากนั้นลุงชาวจึงออกเร่ขายไก่ย่างไปตามสถานที่ต่าง ๆ

การซื้อสินค้าต่าง ๆ ในการประกอบอาชีพเร่ขายไก่ย่าง ได้แก่ อาหารสด (เช่น เนื้อไก่สด รมมันและผักที่เป็นต้น) เครื่องปรุงแต่งรส (เช่น เกลือ ผงชูรสและพริกไทยเป็นต้น) รวมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ สำหรับการทำไก่ย่างและการเร่ขาย เช่น ไม้เสียบ ถ่านและรถพ่วงเป็นต้น โดยการซื้อสิ่งของเหล่านี้ ลุงชาวจะสอบถามจากบรรดาพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันว่าซื้อจากร้านค้าใดบ้าง ในปัจจุบันลุงชาวจะซื้อสิ่งของจากร้านค้าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. อาหารสด ลุงชาวจะไปซื้อที่ตลาดไทยธานี ไม่มีร้านค้าประจำ ยกเว้นเนื้อไก่สดเท่านั้น ที่ลุงชาวได้ซื้อจากร้านหนึ่งในซอยไทยธานี 37 เป็นประจำ โดยในตอนเช้าทางร้านจะ

ไปส่งเนื้อไก่ตามที่ลุงชาวได้สั่งไว้ให้ถึงบ้าน เมื่อขายเสร็จแล้วในตอนเย็น ลุงชาวจึงจะไปที่ร้านค้าแห่งนี้เพื่อส่งเนื้อไก่ที่ต้องใช้ในวันพรุ่งนี้พร้อมทั้งจ่ายเงินค่าเนื้อไก่ที่ทางร้านค้าได้ไปส่งให้ในตอนเช้า

2. เครื่องปรุงแต่งรสและข้าวเหนียว ลุงชาวจะซื้อจากร้านอนุญาต ซึ่งตั้งอยู่ปากซอยไทยธานี 26 เป็นการซื้อด้วยเงินสด
3. อุปกรณ์สำหรับการทำไก่ย่างและการเร่ขาย ลุงชาวจะซื้อจากร้านทั่วไปในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ไม่มีร้านค้าประจำ ร้านใดขายถูกก็จะไปซื้อร้านนั้น ยกเว้นไม้ไผ่สำหรับหั่นไก่ย่าง กล่าวคือถ้าลุงชาวได้กลับไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ลุงชาวก็จะถือโอกาสซื้อไม้ไผ่สำหรับหั่นไก่ย่างกลับมาด้วย แต่ถ้าลุงชาวไม่ได้กลับก็จะฝากซื้อกับญาติของตน

ก่อนที่ลุงชาวจะมาประกอบอาชีพเร่ขายไก่ย่างเหมือนดังเช่นในปัจจุบันนั้น ในอดีตลุงชาวเคยเร่ขายผลไม้มาก่อน ซึ่งในระยะแรกของการเข้ามาเร่ขาย ลุงชาวบอกว่าตนจะเร่ขายไปตามพ่อค้าแม่ค้าคนอื่น ๆ หรือหากพบว่าบริเวณใดมีพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ขายสิ่งของอยู่ก็จะเข้าไปขายด้วย พร้อมกันนั้นลุงชาวก็จะถามข้อมูลเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรมนวนครและข้อปฏิบัติต่าง ๆ ในการเร่ขายสิ่งของในนิคมอุตสาหกรรมจากบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ขายด้วยกัน สำหรับสถานที่จอดรถขายของพ่อค้าแม่ค้าส่วนใหญ่จะจอดรถอยู่บริเวณหน้าโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งการไปจอดรถนั้นหากไปขายในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งแล้วขายดีก็จะมาจอดรถเป็นประจำ แต่ถ้าหากขายไม่ดีก็จะย้ายไปขายในสถานที่อื่น ๆ ต่อไป ลุงชาวเร่ขายประมาณ 2 ปีจึงจะมีสถานที่จอดรถประจำและลุงชาวได้เปลี่ยนมาเร่ขายไก่ย่างลุงชาวก็ยังเร่ขายและไปจอดรถไก่ย่างตามสถานที่ที่ตนเคยมาจอดรถผลไม้เป็นประจำ

ในปัจจุบันลุงชาวจะเร่ขายไก่ย่างทั้งในนิคมอุตสาหกรรมและในหมู่บ้านไทยธานี โดยลุงชาวจะขายไก่ย่างในราคาดังนี้คือ เครื่องในไก่ ห้าไก่และคอไก่ราคาไม้ละ 10 บาท หน้าอก ปีก และสะโพกน้องราคาไม้ละ 25 บาท ข้าวเหนียวราคาห่อละ 5 บาท เงินลงทุนสำหรับซื้อของประมาณวันละ 1,700 บาทถึง 2,000 บาท กำไรที่ได้จากการขายไก่ย่างประมาณวันละ 300 บาทถึง 400 บาท ในแต่ละเดือนลุงชาวพอจะมีเงินเหลือเก็บบ้างเดือนละ 1,000 บาท ถึง 2,000 บาท โดยเงินจำนวนนี้ลุงชาวจะนำไปฝากธนาคาร แต่ในกรณีที่ลุงชาวมีเงินใช้จ่ายไม่เพียงพอ ลุงชาวจะขอยืมจากญาติของตนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมาใช้จ่ายก่อน

การประกอบอาชีพเร่ขายไก่ย่างของลุงชาวในแต่ละวัน เริ่มตั้งแต่ในเวลา 2.00 น. ป้าจ้อยจะตื่นนอนมารับไก่ที่ทางร้านนำมาส่ง ต่อมาในเวลา 4.00 น. ลุงชาวจะตื่นมานั่งข้าวเหนียวและ

ใส่ห่อเตรียมไว้สำหรับนำออกไปขาย ต่อมาจึงทำเครื่องปรุงสำหรับหมักไก่และก่อไฟ เสร็จแล้วจึงจะไปช่วยป้าจอยสับไก่เสร็จ แล้วจึงนำไก่ที่สับมาหมักเครื่องและเสียบไม้ เวลาประมาณ 6.00 น. ลุงขาวจะออกไปเร่ขาย ส่วนป้าจอยจะสับไก่ หมักไก่และนำไก่เสียบไม้ต่อไปจนไก่หมด การเร่ขายของลุงขาวโดยปกติจะเร่ขายทุกวันไม่มีวันหยุด โดยในวันจันทร์ถึงวันเสาร์ลุงขาวจะเร่ขายตามสถานที่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

เวลาประมาณ 6.00 น. ถึง 9.00 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณปากซอยไทยธานี 19

เวลาประมาณ 9.10 น. ถึง 9.50 น. ลุงขาวจะกลับเข้าบ้านเพื่อรับประทานอาหารเช้าและนำไก่ส่วนที่เหลือออกมาเร่ขาย

เวลาประมาณ 10.00 น. ถึง 11.00 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท แอคูเนท (ประเทศไทย) จำกัด

เวลาประมาณ 11.05 น. ถึง 12.00 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท ผลิตภัณฑ์วิศวะไทย จำกัด

เวลาประมาณ 12.10 น. ถึง 13.00 น. ลุงขาวจะกลับเข้าบ้านเพื่อรับประทานอาหารเช้า

เวลาประมาณ 13.10 น. ถึง 16.20 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท สยามอุตสาหกรรมยิปซัม จำกัด

เวลาประมาณ 16.30 น. ถึง 16.50 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท มิตรซูไบซิเบิ้ลที่ตั้ง (ประเทศไทย) จำกัด

เวลาประมาณ 17.00 น. ถึง 17.30 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณหน้าโรงงานของบริษัท คาวาซุมิ ลาบอราทอรี (ประเทศไทย) จำกัด ขายเสร็จแล้วจึงจะไปที่ร้านขายไก่เพื่อสั่งเนื้อไก่และจ่ายเงินค่าเนื้อไก่ พร้อมทั้งซื้อสิ่งของต่าง ๆ ในตลาดไทยธานีก่อนจะกลับบ้าน

สำหรับวันอาทิตย์ ลุงขาวจะขายเฉพาะในหมู่บ้านไทยธานีเท่านั้น กล่าวคือ

เวลาประมาณ 6.00 น. ถึง 10.00 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณริมถนนนวนนคร 20 ขายเสร็จแล้วจึงกลับบ้าน

เวลาประมาณ 13.00 น. ถึง 16.00 น. ลุงขาวจะขายอยู่บริเวณปากซอยไทยธานี 23 ขายเสร็จแล้วจึงจะไปที่ร้านขายไก่เพื่อสั่งเนื้อไก่และจ่ายเงินค่าเนื้อไก่ พร้อมทั้งซื้อสิ่งของต่าง ๆ ก่อนจะกลับบ้าน

เวลาประมาณ 20.00 น. จึงเข้านอนพักผ่อน

เมื่อลุงขาวมาประกอบอาชีพหาบเร่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อลุงขาวมาเร่ขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนนคร ทำให้ลุงขาวต้องอดทนขยันทำงานมากขึ้น ต้องตื่นนอนมาทำงานตั้งแต่เวลา

4.00 น. กว่าจะได้เข้านอนก็ค่ำพอดี อาชีพนี้ทำให้ลุงขามีเวลาพักผ่อนน้อย ไม่มีเวลาว่างไปทำกิจกรรมอื่น ๆ เท่าไรนัก ซึ่งถ้าหากเปรียบเทียบกับอาชีพทำนาแล้ว ลุงขามีเวลาพักผ่อนมากกว่าและมีเวลาว่างเพื่อไปทำกิจกรรมอื่น ๆ ได้ สำหรับการใช้จ่ายเงินจะต้องใช้จ่ายเงินให้พอเพียงกับกำไรที่ได้ในแต่ละวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำทำให้กำไรที่ได้ลดลงไป ดังนั้นลุงขาก็ต้องใช้จ่ายเงินอย่างประหยัดมากขึ้น

ปัจจุบันลุงขากับครอบครัวได้เช่าห้องอยู่อาศัยในหมู่บ้านไทยธานี ซอยไทยธานี 20 เป็นห้องซึ่งเกิดจากการต่อเติมบ้านหลังหนึ่ง ภายในห้องมีเนื้อที่ประมาณ 20 ตารางเมตร มีห้องน้ำห้องส้วมอยู่ภายในห้องเช่า ลุงขามีค่าเช่าห้องพักในราคาเดือนละ 1,200 บาท ค่าน้ำประปาหน่วยละ 10 บาท ค่าไฟฟ้าหน่วยละ 5 บาท ดังนั้นลุงขาก็ต้องจ่ายเงินเป็นค่าเช่าห้อง ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าประมาณเดือนละ 1,700 บาทถึง 1,800 บาท

สินค้าอุปโภคและบริโภคต่าง ๆ ที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันภายในครอบครัวของลุงขามีบ้างจะมีหน้าที่รับผิดชอบไปซื้อมา โดยจะซื้อจากร้านทั่วไปในหมู่บ้านไทยธานี สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ลุงขาก็จะซื้อจากร้านค้าในหมู่บ้านไทยธานีและร้านค้าบริเวณหน้าเมืองโดยจะซื้อด้วยเงินสดเสมอ ทั้งนี้เพราะลุงขาก็ไม่ต้องการก่อหนี้ให้กับตน ประกอบกับการซื้อสินค้าด้วยเงินสดจะได้สินค้าในราคาที่ถูกลงกว่าการซื้อด้วยเงินผ่อน ปัจจุบันในห้องของลุงขามีเครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ ดังนี้ เตารีดไฟฟ้า 1 เครื่อง พัดลม 1 เครื่อง หม้อหุงข้าวไฟฟ้า 1 เครื่อง ตู้เย็น 1 เครื่อง โทรทัศน์ 1 เครื่องและเครื่องเล่นวีดีโอเทป 1 เครื่อง

ลุงขาก็จะเร่ขายไก่ย่างทุก ๆ วันไม่มีวันหยุด ในระหว่างออกไปเร่ขายไก่ย่าง หากลุงขามีเวลาว่างก็จะมานั่งพูดคุยกับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน เมื่อลุงขากลับมาจากการเร่ขายไก่ย่าง ลุงขาก็จะไปพักผ่อนด้วยการชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ หรือไปนั่งพูดคุย สัมภาษณ์กับพี่ชายของตนซึ่งเช่าห้องพักอยู่ในซอยไทยธานี 12

โดยปกติหากลุงขามีเจ็บป่วย ถ้าอาการไม่รุนแรงมากนัก ลุงขาก็จะซื้อยาแก้ปวดตามร้านค้าทั่วไปมารับประทานด้วยตนเอง แต่ถ้าเจ็บป่วยอาการรุนแรงหรือรับประทานยาแก้ปวดแล้วอาการไม่ทุเลา ลุงขาก็จะไปพบแพทย์ที่คลินิก

ด้านศาสนาและความเชื่อ โดยปกติทุก ๆ วันก่อนลุงขาก็จะไปเร่ขายไก่ย่างและก่อนเข้านอนลุงขาก็จะไหว้พระทุกครั้งและเมื่อถึงวันสำคัญทางศาสนาหรือวันเทศกาลต่าง ๆ เช่น วันเข้าพรรษา วันวิสาขบูชา วันสงกรานต์และวันปีใหม่ เป็นต้น โดยลุงขาก็จะไปทำบุญตักบาตรที่วัดโพธิ์นันทาราม นอกจากนี้ลุงขาก็ยังมีความเชื่อเกี่ยวกับปลัดขิกว่าปลัดขิกจะช่วยให้การค้า

ชายของตนดี โดยทุก ๆ วันก่อนออกไปขายลุงขาวจะนำเอาปลัดขิกซึ่งวางไว้บนหิ้งพระติดตัวไปด้วย ทุกครั้งที่ออกไปขายของและเมื่อกลับมาจากการเร่ขายก็จะนำกลับไว้บนหิ้งพระตามเดิม

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงขาวกับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ ดังนี้ คือ เมื่อลุงขาวมาประกอบอาชีพเร่ขายไถ่อย่างแล้วจะมีป้าจ้อยและน้องบุศราเป็นผู้ช่วย โดยป้าจ้อยจะช่วยลับไถ่ เสียบไม้เสียบ ช่วยนั่งช่าวเหนียวใส่ท่อ ส่วนน้องบุศราเมื่อกลับจากโรงเรียนก็จะช่วยทำน้ำจิ้มไถ่ หลังจากลุงขาวออกไปเร่ขายแล้วป้าจ้อยจะเป็นผู้รับผิดชอบทำงานบ้านทั้งหมดเช่น การซักผ้า การทำความสะอาดห้องเช่าและการทำกับข้าว เป็นต้น และถ้าหากวันใดน้องบุศราหยุดเรียนก็จะคอยช่วยเหลือป้าจ้อยทำงานด้วยอีกแรงหนึ่ง ลุงขาวบอกว่าตนจะพยายามเลี้ยงดูครอบครัวของตนให้ดีที่สุด สำหรับน้องบุศรานั้นลุงขาวก็จะสนับสนุนให้เล่าเรียนจนกระทั่งจบการศึกษาในระดับสูง ๆ ในอนาคตน้องบุศราจะได้ประกอบอาชีพดี ๆ ไม่ต้องมาลำบากเหมือนกับตน

ในหนึ่งสัปดาห์หากมีเวลาว่าง ลุงขาวจะไปเยี่ยมญาติของตนซึ่งได้มาทำการค้าและอยู่อาศัยในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเช่นเดียวกัน ได้แก่ พี่ชาย 1 คน หลานสาว 3 คน หลานชาย 3 คน โดยปกติลุงขาวจะไปนั่งพูดคุยหรือไปนั่งดื่มสุรากับในกลุ่มเครือญาติที่บ้านพี่ชายประมาณสัปดาห์ละ 3 ถึง 4 ครั้ง และถ้าหากผู้ใดเกิดมีเรื่องเดือดร้อนก็จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันเต็มความสามารถ

ลุงขาวและป้าจ้อยจะเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตนที่จังหวัดเพชรบูรณ์ประมาณ 2 ถึง 3 ครั้ง ซึ่งการเดินทางของลุงขาวมักไปกับครอบครัวของตนเพียงลำพัง ไม่ได้เดินทางร่วมกับญาติพี่น้องคนอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยกันเท่าไรนัก เป็นลักษณะของต่างคนต่างไปมากกว่า ดังนั้นก่อนที่ลุงขาวและครอบครัวจะเดินทางกลับบ้านก็จะไปบอกให้พี่ชายและญาติคนอื่น ๆ รับทราบและเมื่อกลับมาก็จะเอาของมาฝากพร้อมทั้งนำข่าวคราวจากทางบ้านมาเล่าสู่กันฟัง ในทางกลับกันหากมีญาติพี่น้องคนใดของลุงขาวเดินทางกลับบ้านก็จะนำของฝากมาให้พร้อมทั้งนำข่าวคราวทางบ้านมาเล่าสู่กันฟังเช่นเดียวกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงขาวกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน ลุงขาวบอกว่าเมื่อตนมาอยู่อาศัยในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้น ตนไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกันเลย ส่วนมากจะรู้จักแบบคั่นหน้าคั่นตากัน ต่างคนต่างก็ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน แต่ก็มีการพูดคุยกันบ้างแต่ไม่บ่อยนัก

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงขาวและพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน เนื่องจากลุงขาวเป็นพ่อค้าเร่ขายอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมาเป็นเวลา 4 ปีแล้ว ลุงขาวจึงเป็นที่รู้จักในหมู่พ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่มาขายบริเวณหน้าโรงงานของบริษัท สยามอุตสาหกรรมยิปซัม จำกัด ลุงขาวจะสนิทสนมกับพ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้มากกว่าพ่อค้าแม่ค้าบริเวณ

อื่น ทั้งนี้เพราะในแต่ละวันลุงชาวมายไปอยู่บริเวณนี้เป็นเวลานานที่สุดคือประมาณ 3 ชั่วโมง ดังนั้นในช่วงเวลานี้ลุงชาวจึงมีโอกาสได้ทำความรู้จักและพูดคุยกับพ่อค้าแม่ค้าที่มาขายอยู่ในบริเวณเดียวกันมากกว่าการไปจอดขายในบริเวณอื่น ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงชาวกับบุคคลอื่น ๆ เช่น พนักงานโรงงาน พนักงานรักษาความปลอดภัยและร้านค้าทั่วไปจะเป็นความสัมพันธ์เชิงธุรกิจเท่านั้น จะมีเพียงพนักงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทสยามอุตสาหกรรมยิปซัมจำกัดเท่านั้นที่ลุงชาวจึงสนิทสนมด้วย ดังนั้นในบางโอกาสลุงชาวจึงเข้าไปนั่งพูดคุยและขอน้ำดื่มจากพนักงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทแห่งนี้

ลุงชาวมียุทธศาสตร์ต่ออาชีพของตนว่า เป็นอาชีพที่ทำให้คนซึ่งมีเงินน้อยหรือคนยากจนรวมไปถึงคนที่มีอายุมากเหมือนกับตนมีโอกาสได้ประกอบอาชีพ ถึงแม้จะเป็นการค้าขายเล็กน้อย ๆ แต่ก็ทำให้มีรายได้สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ สำหรับตนแล้วอาชีพนี้ทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของตนดีขึ้น ซึ่งต่างกับอาชีพทำนาเพราะการทำนามีแต่จะทำให้ยากจนลง มีหนี้สินเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นอาชีพเร่ขายไถ่อย่างถือได้ว่าเป็นอาชีพอิสระอาชีพหนึ่ง จะขายหรือไม่ขายวันใดก็ได้ ในบางครั้งตนคิดว่าอาชีพนี้อาจจะดีกว่าการไปทำงานรับจ้างกับบริษัทหรือห้างร้านต่าง ๆ เสียอีกเพราะการทำงานรับจ้างกับบริษัทหรือห้างร้านนั้น ๆ จะต้องทำงานตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย จะขัดคำสั่งหรือไม่ทำงานตามคำสั่งก็ไม่ได้ อย่างไรก็ตามเมื่อลุงชาวมายประกอบอาชีพหาบเร่ไม่ว่าจะเป็นการเร่ขายผลไม้หรือไถ่อย่าง ถ้าได้จากการค้าขายจะไม่แน่นอนจะได้มากบ้างน้อยบ้าง อาชีพนี้ไม่มีสวัสดิการเหมือนกับการทำงานรับจ้างกับบริษัทห้างร้าน ทำให้ตนมีความรู้สึกไม่มั่นคงในอาชีพนี้เท่าไรนักและในบางครั้งก็ทำให้ตนรู้สึกว่าเป็นคนด้อยต่ำและด้อยโอกาสในสังคม

ในอนาคตลุงชาวมายจะประกอบอาชีพเร่ขายไถ่อย่างต่อเนื่องต่อไป ลุงชาวมายบอกว่า ตนจะประกอบอาชีพเร่ขายไถ่อย่างนี้ไปจนกระทั่งน้องบุตรจะเรียนจบการศึกษาในระดับใดระดับหนึ่ง แต่ถ้าไถ่ขายไม่ได้ลุงชาวมายก็จะเปลี่ยนไปขายสิ่งอื่น ๆ ทดแทนและถ้าหากวันใดตนต้องเลิกประกอบอาชีพหาบเร่ตนและครอบครัวก็จะกลับไปอาศัยอยู่ที่บ้านประกอบอาชีพทำนาที่จังหวัดเพชรบูรณ์ตามเดิม

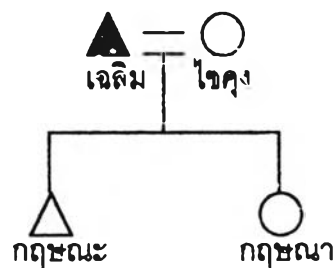
ลุงชาวมียุทธศาสตร์ต่อความยากจนว่า สำหรับตนแล้วก็คือว่าเป็นคนยากจนคนหนึ่งแต่ก็ไม่ถึงกับยากจนมากเพราะตนมีรายได้พอมีกินมีใช้และมีเงินเหลือเก็บอยู่บ้าง โดยส่วนตัวแล้วคิดว่าคนยากจนคือคนที่ไม่มีจะกิน ไม่มีเงินใช้จ่าย ส่วนคนรวยคือคนที่มีบ้านหลังใหญ่โต มีรถยนต์หรูหรารับ มีที่ดินและเงินเก็บไม่น้อยกว่า 400,000 บาท หรือ 500,000 บาท

ลุงชาวมียุทธศาสตร์เกี่ยวกับเมืองว่า สังคมเมืองเป็นสังคมที่มีผู้คนมากมายอาศัยอยู่อย่างแออัด คนเหล่านี้ไม่รู้จักสนิทสนมกัน ต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับและที่สำคัญเมื่อเข้ามาอยู่อาศัย

ในสังคมเมืองแล้ว เงินจะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการดำเนินชีวิตเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในสังคมเมืองล้วนต้องใช้เงินเป็นตัวแลกเปลี่ยนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นน้ำประปา ไฟฟ้า ที่อยู่อาศัยและข้าวปลาอาหาร เป็นต้น ดังนั้นเมื่อตนเข้ามาอยู่อาศัยในเมืองแล้ว จะต้องทำงานทุกวัน โดยไม่มีวันหยุดถึงแม้ว่าจะเป็นการประกอบอาชีพส่วนตัวแล้วก็ตาม ทั้งนี้เพราะการหยุดเร่ขาย 1 วันนั้นหมายถึงตนจะมีรายได้ลดลงในขณะที่รายจ่ายในแต่ละวันยังคงเท่าเดิม

สำหรับสังคมชนบท ลุงชาวบอว่าเป็นสังคมที่มีผู้คนไม่มากนักแต่ละคนต่างรู้จักสนิทสนมกัน มีน้ำใจให้แก่กัน หากใครมีเรื่องเดือดร้อนก็จะช่วยเหลือกัน นอกจากนี้การอยู่ในสังคมชนบทนั้น ตนไม่ต้องเสียค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปา ข้าวปลาอาหารแทบจะไม่ต้องซื้อเพราะสามารถหาได้ในท้องดินของตน รายจ่ายของครอบครัวจึงมีไม่มากนัก ถ้าให้ลุงชาวเลือกที่จะอยู่อาศัยระหว่างในเมืองกับในชนบทนั้น ลุงชาวเลือกอยู่อาศัยในชนบทเพราะการอยู่อาศัยในชนบททำให้รู้สึกสบายใจ ในแต่ละวันจะมีเวลาว่างพักผ่อนมาก แต่ที่จำต้องมาอยู่อาศัยในเมืองก็เพราะในเมืองมีงานมีโอกาสในการหารายได้ได้ดีกว่าในชนบท

กรณีศึกษาที่ 8	ลุงเฉลิม
ชื่อ	นายเฉลิม อุบลเจลา อายุ 60 ปี
สถานภาพ	สมรส
ภรรยาชื่อ	นางไชคุง อุบลเจลา อายุ 58 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 2 คนเป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน 1. นายกฤษณะ อุบลเจลา อายุ 24 ปี 2. นางสาวกฤษณา อุบลเจลา อายุ 20 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 12 คนเป็นชาย 6 คน หญิง 6 คน ลุงเฉลิมเป็นบุตรคนที่ 12
การศึกษา	ประถมศึกษาปีที่ 4
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	พ่อค้าแผงลอยก๋วยเตี๋ยว
ภูมิลำเนา	จังหวัดปทุมธานี

แผนภาพครอบครัวลุงเฉลิม

ลุงเฉลิมเป็นคนจังหวัดปทุมธานีโดยกำเนิด บิดามารดาประกอบอาชีพทำนา โดยเขาที่ดินของผู้อื่นทำนา จำนวนทั้งหมด 60 ไร่ บิดาของลุงเฉลิมเสียชีวิตก่อนที่มารดาของลุงเฉลิมจะให้กำเนิดลุงเฉลิมไม่นานนัก ดังนั้นมารดาของลุงเฉลิมจึงต้องแบกรับภาระเลี้ยงดูครอบครัวเพียงลำพังผู้เดียวตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน ดังนั้นหลังจากลุงเฉลิมเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วจึงต้องลาออกจากโรงเรียน เพื่อมาช่วยครอบครัวของตนทำนา เมื่อลุงเฉลิมอายุได้ 22 ปี ลุงเฉลิมจึงตัดสินใจเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ เพราะคิดว่าหากตนยังอยู่ช่วยครอบครัวทำนาก็คงไม่ทำให้ฐานะของครอบครัวดีขึ้น ผู้เดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ อาจจะทำให้ตนและครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีฐานะดีขึ้นก็เป็นได้

เมื่อลุงเฉลิมได้เดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ แล้ว เริ่มแรกลุงเฉลิมได้ทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้าง ได้รับค่าจ้างวันละ 18 บาท ในช่วงเวลานี้ลุงเฉลิมได้รู้จักกับเพื่อนพนักงานขับรถขนส่งสินค้าซึ่งจะมาส่งอุปกรณ์และสิ่งของสำหรับการก่อสร้างอยู่เป็นประจำ วันหนึ่งลุงเฉลิมมีโอกาสพูดคุยกับพนักงานขับรถคนนี้และบอกว่าตนสนใจจะเปลี่ยนอาชีพมาเป็นพนักงานขับรถ แต่ตนยังขับรถยนต์ไม่ได้ เขาจึงแนะนำให้ลุงเฉลิมไปสมัครเป็นพนักงานขับรถโดยสารประจำทางในกรุงเทพฯ ซึ่งทางราชการจะจัดให้มีการฝึกอบรมการขับรถโดยสารประจำทางให้กับผู้สมัคร ผู้สมัครจะต้องจ่ายเงินจำนวน 200 บาทเป็นค่าฝึกอบรม หลังจากลุงเฉลิมได้รับคำแนะนำแล้วจึงได้ลาออกจากงานก่อสร้างซึ่งทำมาเป็นเวลา 2 ปีไปสมัครเป็นพนักงานขับรถโดยสารประจำทาง

เมื่อลุงเฉลิมได้มาเป็นพนักงานขับรถโดยสารประจำทางนั้น ลุงเฉลิมได้ขับรถโดยสารประจำทางสาย 22 ซึ่งวิ่งรับส่งผู้โดยสารระหว่างกล้วยน้ำไทถึงถนนตึก ในระยะแรกลุงเฉลิมได้รับค่าจ้างเดือนละ 450 บาท เบี้ยเลี้ยงวันละ 15 บาท รวมกับเงินส่วนแบ่งจากการจำหน่ายตั๋วโดยสารทั้งหมดในแต่ละวัน 2 เพอร์เซ็นต์ ดังนั้นในแต่ละเดือนลุงเฉลิมจะมีรายได้ประมาณ 1,200 บาท ถึง 1,300 บาท จนกระทั่งเงินค่าจ้างของลุงเฉลิมปรับเป็นเดือนละ 2,600 บาท ลุงเฉลิมจึงตัดสินใจลาออก เนื่องจากรู้สึกเบื่อและต้องการไปประกอบอาชีพอื่นบ้าง หลังจากทำงานขับรถโดยสารมานาน 13 ปี

ในช่วงเวลาที่ลุงเฉลิมทำงานเป็นพนักงานขับรถโดยสารนั้น ลุงเฉลิมได้รู้จักกับป้าไชคุง ซึ่งขณะนั้นป้าไชคุงทำงานเป็นพนักงานขายสินค้าของบริษัทแห่งหนึ่งและได้ใช้บริการรถโดยสารประจำทางสาย 22 อยู่เป็นประจำ ลุงเฉลิมและป้าไชคุงจึงมีโอกาสได้พบเห็นกันบ่อยครั้งจนได้รู้จักสนิทสนมกันและในที่สุดลุงเฉลิมและป้าไชคุงจึงได้แต่งงานกัน

เมื่อลุงเฉลิมได้ลาออกจากการเป็นพนักงานขับรถโดยสารประจำทางแล้ว ลุงเฉลิมและป้าไชคุงจึงคิดที่จะลงทุนค้าขายโดยคนทั้งสองมีเงินลงทุนค้าขายประมาณ 300,000 บาท ลุงเฉลิมและป้าไชคุงได้นำเงินจำนวนนี้มาลงทุนค้าขายที่ตลาดบางนาแต่ค้าขายได้ประมาณ 3 ปีจึงเลิกขายเพราะการค้าขายประสบกับภาวะการขาดทุน ต่อมาลุงเฉลิมและป้าไชคุงจึงเดินทางมาที่จังหวัดปทุมธานีและได้มาสร้างบ้านอาศัยอยู่ริมคลองซึ่งบริเวณที่ดินที่สร้างบ้านเป็นของทางราชการ เมื่อลุงเฉลิมและป้าไชคุงได้มาอาศัยอยู่ที่จังหวัดปทุมธานีแล้วจึงได้ปรึกษากันว่าจะประกอบอาชีพอะไรเลี้ยงดูครอบครัว ซึ่งลุงเฉลิมสังเกตเห็นว่าในละแวกที่อยู่อาศัยจะมีพ่อค้าแม่ค้าขายก๋วยเตี๋ยวเรืออยู่เป็นจำนวนมากแต่จะมีขายเฉพาะก๋วยเตี๋ยวเนื้อและก๋วยเตี๋ยวหมูเท่านั้น ยังไม่มีพ่อค้าแม่ค้าคนใดขายก๋วยเตี๋ยวเป็ดเลย ลุงเฉลิมและป้าไชคุงจึงคิดจะลงทุนค้าขายก๋วยเตี๋ยวเป็ดถึงกระนั้นลุงเฉลิมและป้าไชคุงก็ไม่ได้ขายก๋วยเตี๋ยวเป็ดตามที่ได้คิดไว้ แต่กลับมาขายก๋วยเตี๋ยวไก่

แทน โดยลุงเฉลิมบอกว่าที่เป็นเช่นนั้นเพราะเนื้อเป็ดมีราคาแพงกว่าเนื้อไก่ หากเปลี่ยนมาใช้เนื้อไก่ แทนจะเป็นการลดต้นทุนทำให้มีกำไรเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นลุงเฉลิมและป้าไชคุงจึงตัดสินใจมาขาย ก๋วยเตี๋ยวไก่ในที่สุด

เนื่องจากการขาดทุนในการค้าขายที่ตลาดบางนา ทำให้ลุงเฉลิมไม่มีเงินเหลือเก็บเลย ลุงเฉลิมจึงขอยืมเงินจากมารดาของตนเป็นจำนวน 1,500 บาทสำหรับลงทุนขายก๋วยเตี๋ยวไก่ เมื่อ ลุงเฉลิมและป้าไชคุงได้มาขายก๋วยเตี๋ยวไก่แล้ว ปรากฏว่าการค้าขายเป็นไปได้อย่างดีมีกำไร สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้ ลุงเฉลิมและป้าไชคุงจึงประกอบอาชีพขายก๋วยเตี๋ยวไก่เรื่อยมา เมื่อ บุตรชายและบุตรสาวของลุงเฉลิมได้เรียนจบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามลำดับ ลุงเฉลิมจึงได้ให้บุตรชายและบุตรสาวของตนมาขายก๋วยเตี๋ยวไก่เช่น เดียวกับตน โดยลุงเฉลิมและบุตรสาวจะวางแผนขายก๋วยเตี๋ยวไก่ประจำอยู่ริมถนนในนครซอย 10 ส่วนบุตรชายจะแยกออกไปเร่ขายตามโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ

ลุงเฉลิมเรียนรู้วิธีการประกอบอาหารและการปรุงแต่งรสชาติอาหารด้วยตนเอง โดยลุง เฉลิมจะสอบถามจากเพื่อนบ้างหรือมีเพื่อนเป็นผู้ให้คำแนะนำบ้าง ต่อมาลุงเฉลิมจึงทดลอง ประกอบอาหารและปรุงแต่งรสชาติด้วยตนเอง จนกระทั่งเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์ ลุงเฉลิมจึงมี ความชำนาญในการประกอบอาหาร สำหรับรสชาติของอาหารนั้นลุงเฉลิมต้องใช้เวลาจนถึง 3 ปี จึงจะค้นพบการปรุงรสชาติให้ถูกปากลูกค้าได้ นอกจากนี้ลุงเฉลิมยังบอกถึงสิ่งสำคัญบาง ประการที่จะทำให้อาหารอร่อยน่ารับประทานยิ่งขึ้น เช่น

1. การเลือกซื้อเส้นก๋วยเตี๋ยว เส้นหมี่ จะต้องเลือกเส้นที่ดี มีคุณภาพ ลวกแล้วมีความ เหนียวนุ่ม ไม่เละ
2. น้ำแกง จะมีลักษณะพิเศษคือ มียาสมุนไพรจีนบดละเอียดเป็นส่วนผสมด้วย ทำให้น้ำ แกงมีกลิ่นหอมยาจีน
3. เนื้อไก่ เท้าไก่ ตับไก่และก้นไก่จะไม่ต้มรวมกันเพราะชิ้นส่วนต่าง ๆ ของไก่เหล่านี้มี ความเหนียวนุ่มต่างกัน จะใช้เวลาในการต้มไม่เท่ากัน เช่น ก้นไก่จะสุกง่ายกว่าตับไก่ จึงใช้เวลาในการต้มน้อยกว่าตับไก่ ซึ่งถ้าหากต้มพร้อมกันและใช้เวลาเท่ากันแล้ว ก้นไก่จะเหนียวมาก ทำให้รับประทานไม่อร่อย

ปัจจุบันลุงเฉลิมได้มาเป็นพ่อค้าขายก๋วยเตี๋ยวไก่เป็นเวลา 19 ปีแล้ว ลุงเฉลิมมีลูกค้า ประจำเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนมากจะเป็นพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมและพนักงานขับรถขนส่ง สินค้า

การซื้อขายสินค้าต่าง ๆ สำหรับการขายกล้วยเดี่ยว ลูกเจลิมนั้นได้เรียนรู้ด้วยตนเองทั้งหมดว่า ตนจะต้องซื้อสินค้านิตใดบ้าง จากร้านค้าไหน ราคาเท่าไร ซึ่งในปัจจุบันลูกเจลิมนั้นซื้อสินค้าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เส้นกล้วยเดี่ยว เส้นบะหมี่ เนื้อไก่สด ผักสดและเครื่องปรุง ลูกเจลิมนั้นจะซื้อจากร้านค้าประจำที่ตลาดรังสิต
2. กล้วยสำหรับใส่กล้วยเดี่ยว ลูกเจลิมนั้นจะเดินทางไปซื้อจากร้านค้าในอำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ทั้งนี้เพราะกล้วยที่นี่จะมีคุณภาพดีและราคาถูกกว่าที่อื่น ๆ
3. น้ำแข็งจะสั่งซื้อจากร้านค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยทางร้านจะมาส่งน้ำแข็งให้ในตอนเช้าของทุก ๆ วัน
4. แก๊สหุงต้ม ลูกเจลิมนั้นจะนำถังแก๊สไปเติมด้วยตนเองที่สถานีบริการเติมแก๊สหุงต้ม

สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นลูกเจลิมนั้นจะซื้อด้วยเงินสดเสมอ

การขายและการจอตขาย ในระยะแรกที่ลูกเจลิมนั้นได้มาประกอบอาชีพขายกล้วยเดี่ยวโกนั้น ลูกเจลิมนั้นจะมาขายกล้วยเดี่ยวโกในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเพียงคนเดียว ส่วนป่าไช้จะตั้งแผงขายอยู่บริเวณหน้าบ้าน ส่วนสาเหตุที่ลูกเจลิมนั้นได้มาขายกล้วยเดี่ยวโกในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เพราะลูกเจลิมนั้นได้พูดคุยกับเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นพ่อค้าขายอาหารอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมอยู่ก่อนแล้วทำให้ลูกเจลิมนั้นสนใจที่จะมาขายกล้วยเดี่ยวโกในนิคมอุตสาหกรรมนวนครบ้าง ต่อมาลูกเจลิมนั้นจึงได้สำรวจเส้นทาง สำรวจสถานที่ต่าง ๆ พร้อมทั้งสอบถามข้อมูลต่าง ๆ จากเพื่อนเกี่ยวกับการขายอาหารภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เมื่อทราบข้อมูลดังกล่าวแล้วลูกเจลิมนั้นจึงเข้ามาขายกล้วยเดี่ยวโกในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

ในระยะแรกที่ลูกเจลิมนั้นได้เข้ามาขายกล้วยเดี่ยวโกในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร การค้าขายไม่ดีเท่าไรนักเพราะบริเวณที่ลูกเจลิมนั้นจะมาขายกล้วยเดี่ยวโกจะมีพ่อค้าแม่ค้าขายกล้วยเดี่ยวโกอยู่ด้วยกัน 2 คนจะมาขายอยู่เป็นประจำ คนหนึ่งขายกล้วยเดี่ยวเนื้ออีกคนขายกล้วยเดี่ยวหมี โดยพ่อค้าแม่ค้าทั้ง 2 คน จะมีลูกค้ามาอุดหนุนเป็นประจำทุกวัน ส่วนลูกเจลิมนั้นจะมีลูกค้ามาอุดหนุนจำนวนไม่มากเท่าใดนัก จนกระทั่งวันหนึ่งพ่อค้าแม่ค้าทั้ง 2 คนไม่ได้มาขาย ทำให้ผู้ที่ต้องการรับประทานกล้วยเดี่ยวโกต้องมาซื้อกล้วยเดี่ยวโกจากลูกเจลิมนั้น นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาทำให้มีลูกค้ามาอุดหนุนกล้วยเดี่ยวโกของลูกเจลิมนั้นมากขึ้นและการค้าขายดีขึ้นเรื่อยมา เมื่อลูกเจลิมนั้นมาขายกล้วยเดี่ยวโกเป็นเวลาประมาณ 1 ปี การค้าขายดีมากทำให้ป่าไช้ต้องเลิกวางแผงขายกล้วยเดี่ยวโกที่บ้านมาช่วยลูกเจลิมนั้นขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ต่อมาเมื่อบุตรชายและบุตรสาวมาประกอบอาชีพขายกล้วยเดี่ยวโกด้วยแล้ว ลูกเจลิมนั้นจึงแยกมาตั้งแผงขายกับบุตรสาว ส่วนป่าไช้แยก

มาเร่ขายกับบุตรชาย ปัจจุบันลุงเฉลิมและบุตรสาวตั้งแผงขายอยู่เช่นเดิม ส่วนป้าไชคุงมีปัญหา ด้านสุขภาพจึงให้หลานชายมาช่วยขายแทนตน

ลุงเฉลิมประกอบอาชีพขายกล้วยเดี่ยวไถ่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเป็นเวลาประมาณ 19 ปีแล้ว ซึ่งในปัจจุบันลุงเฉลิมจะขายกล้วยเดี่ยวไถ่ในราคาดังนี้คือ กล้วยเดี่ยวราคาถ้วยละ 10 บาท พิเศษ 15 บาท การลงทุนขายกล้วยเดี่ยวไถ่ลุงเฉลิมจะคิดต้นทุนรวมกันทั้งของลุงเฉลิมและของบุตรชายประมาณวันละ 4,000 บาท ผลกำไรเมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้ประมาณวันละ 1,500 บาทถึง 2,000 บาท

การประกอบการขายกล้วยเดี่ยวของลุงเฉลิมในแต่ละวัน ลุงเฉลิม ป้าไชคุงและบุตรทั้ง 2 คน จะตื่นนอนเวลาประมาณ 1.00 น. โดยลุงเฉลิมและบุตรชายจะไปซื้อสิ่งของที่ตลาดรังสิต ส่วนป้าไชคุงและบุตรสาวอยู่บ้านช่วยกันดูแลเนื้อไก่ต้มซึ่งต้มไว้แล้วตั้งแต่ตอนเย็นของวันที่ผ่านมาเวลาประมาณ 2.30 น. ลุงเฉลิมและบุตรชายจึงกลับมาจากตลาด ป้าไชคุงและบุตรสาวจะนำอาหารสดที่ซื้อมาล้างเตรียมไว้ ลุงเฉลิมและบุตรชายจะช่วยกันก่อไฟต้มไก่ เวลาประมาณ 4.00 น. หลังจากต้มไก่เสร็จ ป้าไชคุง บุตรชายและบุตรสาวจะช่วยกันดูแลเนื้อไก่ต้ม ส่วนลุงเฉลิมจะต้มน้ำแกงและน้ำสำหรับลวกเส้นกล้วยเดี่ยว เวลาประมาณ 5.30 น. ลุงเฉลิมบุตรชายและบุตรสาวจึงเดินทางออกจากบ้านไปขายกล้วยเดี่ยวยังนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ลุงเฉลิมและบุตรทั้งสองคนจะขายกล้วยเดี่ยวไถ่ถึงเวลาประมาณ 14.00 น. หลังจากนั้นลุงเฉลิมบุตรชายและบุตรสาว จึงจะช่วยกันเก็บถ้วย ไช้ แก้ว และอุปกรณ์ต่าง ๆ เสร็จแล้วจึงจะช่วยกันเก็บกวาดบริเวณที่ตั้งแผงขายกล้วยเดี่ยว เมื่อกลับมาถึงบ้านป้าไชคุง บุตรชายและบุตรสาวจะช่วยกันเก็บล้างอุปกรณ์ต่าง ๆ ส่วนลุงเฉลิมจะต้มไก่เตรียมไว้สำหรับพรุ่งนี้เช้า เวลาประมาณ 20.00 น. ทุกคนจึงจะเข้านอน

เมื่อลุงเฉลิมได้มาประกอบอาชีพขายกล้วยเดี่ยวไถ่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ทำให้ลุงเฉลิมต้องขยันเพิ่มมากขึ้น มีเวลาพักผ่อนน้อยลง นอกจากนี้ลุงเฉลิมจะต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการค้าขายของตน เช่น การเรียนรู้ในการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้าทุก ๆ คน การให้บริการที่ดีกับลูกค้า ไม่ว่าจะลูกค้าคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม ในช่วงเวลาที่ประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำนั้น มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของลุงเฉลิมบ้างแต่ไม่มากนัก กล่าวคือ ทำให้กำไรที่ได้จากการค้าขายลดลงไปบ้าง ที่เป็นเช่นนั้นอาจเป็นเพราะลุงเฉลิมขายกล้วยเดี่ยวไถ่อยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมาเป็นเวลานานและขายในราคาถูก จึงทำให้เป็นที่รู้จักและมีลูกค้าขาประจำเป็นจำนวนมาก ซึ่งลูกค้าเหล่านี้ก็ยังคงมาซื้อกล้วยเดี่ยวไถ่ที่แผงของลุงเฉลิมอยู่เป็นประจำเหมือนเดิม

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงเฉลิมกับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ระหว่างลุงเฉลิมและป้าไชคุง ลุงเฉลิมและป้าไชคุงสมรสอยู่ด้วยกันมานานแล้ว ต่างคนต่างช่วยกันทำมาหากินสร้างฐานะของครอบครัวให้ดีขึ้น ช่วยดูแลซึ่งกันและกันตลอดมา วันใดหากมีเรื่องขัดแย้งระหว่างกัน ต่างคนต่างก็หลีกเลี่ยงที่จะพบพูดคุยกัน ในบางครั้งลุงเฉลิมก็จะคอยพูดหยอกล้อ กระเช้าเข้าแห่หย่า ป้าไชคุงบ้าง ลุงเฉลิมบอกว่าที่ตนทำเช่นนี้เพื่อที่จะได้ทำให้ตนและป้าไชคุงมีความสัมพันธ์ที่ดียิ่งขึ้น

สำหรับบุตรของลุงเฉลิมและป้าไชคุงนั้นยังคงอาศัยอยู่ด้วยกัน โดยบุตรทั้ง 2 ได้ประกอบอาชีพขายกล้วยเดี่ยวไก่อเช่นเดียวกัน รายได้จากการขายกล้วยเดี่ยวไก่อก็จะให้บุตรเป็นผู้เก็บไว้ ลุงเฉลิมบอกว่าตนได้เลี้ยงบุตรทั้ง 2 คนด้วยตนเองเป็นอย่างดี คอยเอาใจใส่ดูแล ให้คำปรึกษาเมื่อบุตรมีปัญหา ลุงเฉลิมบอกว่าบุตรจะเป็นคนดีได้หรือไม่ จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับบิดามารดาจะไปกล่าวโทษผู้อื่นไม่ได้ สำหรับบุตรชายนั้นลุงเฉลิมไม่ค่อยเป็นห่วงเท่าไรนัก เพราะเป็นคนฉลาด คล่องแคล่ว มีความสามารถหลาย ๆ ด้านคงจะเอาตัวรอดได้ ในอนาคตการ ขายกล้วยเดี่ยวไก่อของบุตรชายอาจจะดีขึ้นไปจากเดิมหรืออาจไปประกอบอาชีพอื่นที่ดีกว่านี้ สำหรับบุตรสาวนั้นถ้าหากต้องการขายกล้วยเดี่ยวไก่อต่อไปก็จะให้ขาย ถ้าหากต้องการจะเลิกขายก็จะให้ไปเรียนรู้วิธีการทำชาลาเปากับญาติของตนแล้วให้เปิดร้านขายชาลาเปาหรือทำชาลาเปาส่งขายตามร้านค้าทั่วไป

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงเฉลิมกับญาติพี่น้อง ลุงเฉลิมบอกว่าพี่ของตนรวมทั้งตัวลุงเฉลิมเองได้อาศัยอยู่ในซอยเทพกษัญธร 20 ทั้งหมด ลุงเฉลิมจึงได้ไปมาหาสู่และพบปะพูดคุยกันอยู่เป็นประจำ มีการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันระหว่างพี่น้องเสมอมา ในวันปีใหม่ของทุก ๆ ปีจะมีการจัดงานเลี้ยงขึ้นในหมู่พี่น้องด้วยกัน

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างลุงเฉลิมกับญาติพี่น้องของป้าไชคุง ลุงเฉลิมบอกว่าญาติพี่น้องของป้าไชคุงอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ครอบครัวของตนจะติดต่อกับญาติพี่น้องของป้าไชคุงทางโทรศัพท์ โดยจะโทรศัพท์พูดคุยกันทุกสัปดาห์ หากหยุดขายกล้วยเดี่ยวหลาย ๆ วัน ลุงเฉลิมและครอบครัวก็จะเดินทางไปเยี่ยมเยียนพวกเขาที่กรุงเทพฯ ในทางกลับกันทางฝ่ายญาติพี่น้องของป้าไชคุงก็จะเดินทางมาเยี่ยมครอบครัวของตนบ้าง โดยปกติครอบครัวของลุงเฉลิมกับญาติพี่น้องของป้าไชคุงจะมีโอกาสได้พบปะกันประมาณปีละ 2 ถึง 3 ครั้ง

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงเฉลิมกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน ลุงเฉลิมบอกว่าผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในซอยเทพกษัญธร 20 ส่วนใหญ่จะเป็นญาติพี่น้องของตนและจะมีคนที่ไม่ใช่ญาติพี่น้องของตนมาอาศัยอยู่ไม่มากนัก สำหรับเพื่อนบ้านบางคนก็อาศัยอยู่ในซอยเดียวกันมานานแล้วนั้นจะรู้จัก

สนิทสนมกับลุงเฉลิม มีการพูดคุยทักทายกันเป็นประจำ เมื่อถึงวันปีใหม่ลุงเฉลิมจะทำก๋วยเตี๋ยวเลี้ยงบรรดาญาติพี่น้องและเพื่อนบ้านที่รู้จักสนิทสนมที่บ้าน

ความสัมพันธ์ระหว่างลุงเฉลิมกับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้า โดยปกติในระหว่างการขายก๋วยเตี๋ยวของลุงเฉลิม หากมีเวลาว่างลุงเฉลิมจะเดินไปพูดคุยกับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าซึ่งตั้งแผงขายอยู่ใกล้ ๆ กันมีการช่วยเหลือกันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น แลกเปลี่ยนเงินทอนกัน ยืมถ้วยชามกันและยืมเครื่องปรุงรสกันบ้าง เป็นต้น

นอกจากนี้ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ลุงเฉลิมยังเป็นที่รู้จักของผู้คนอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นพนักงานบริษัทหรือโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ คนขับรถสองแถวรับจ้าง คนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างและพนักงานขับรถส่งของ เป็นต้น ลุงเฉลิมบอกว่าตนจะพูดจาทักทายกับทุก ๆ คนไม่ว่าคนนั้นจะมีอาชีพอะไร เป็นคนร่ำรวยหรือว่าคนยากจน ทั้งนี้เพราะคิดว่าการประกอบอาชีพค้าขายนั้นต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับทุก ๆ คน

ลุงเฉลิมมีทัศนคติต่ออาชีพของตนว่าช่วยให้ผู้มีการศึกษาน้อยหรือผู้สูงอายุหรือผู้ที่ไม่ได้ทำงานในบริษัทหรือโรงงานอุตสาหกรรมให้มีอาชีพ สามารถสร้างรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ ซึ่งถ้าหากการค้าขายเป็นไปได้อย่างดีและใช้จ่ายอย่างประหยัดก็ทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้นดังเช่นในกรณีของตน กล่าวได้ว่าตนสามารถซื้อที่ดินจำนวน 200 ตารางวา สร้างบ้านได้ 2 หลัง มีรถยนต์ 3 คันนั้นก็เพราะรายได้จากการขายก๋วยเตี๋ยวไปทั้งสิ้น นอกจากอาชีพหาบเร่แผงลอยจะมีส่วนช่วยสร้างอาชีพให้กับคนในสังคมแล้ว ยังมีส่วนช่วยให้คนอื่น ๆ สามารถซื้ออาหารรับประทานได้ในราคาถูกอีกด้วย สำหรับตนเคยคิดว่าวันหนึ่งในอนาคตกิจการของตนอาจจะขยายใหญ่โตขึ้น มีก๋วยเตี๋ยวบรรจุก้อ มียี่ห้อเป็นของตนเองสำหรับส่งขายให้กับร้านค้าทั่วไปก็เป็นได้

ลุงเฉลิมบอกว่าสำหรับตนแล้วกล่าวได้ว่าเป็นคนที่มีฐานะปานกลาง ไม่ยากจนและไม่ถึงกับร่ำรวย พอมีพอกิน รายได้จากการค้าขายก็สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ มีบ้านเป็นของตนเอง มีเงินเก็บออมสำหรับการใช้จ่ายในอนาคตหรือในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินที่จำเป็นต้องใช้เงินอย่างเร่งด่วน คนยากจนในทัศนะของลุงเฉลิม จะต้องเป็นคนที่มียาได้น้อย รายได้ในแต่ละวันจะใช้จ่ายหมดไปหรือที่เรียกกันว่า "คนหาเช้ากินค่ำ" คนเหล่านี้จะไม่มีเงินเก็บออมสำหรับไว้ใช้จ่ายในอนาคตหรือใช้จ่ายสำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉินที่จำเป็นต้องใช้จ่ายเงินอย่างเร่งด่วน คนเหล่านี้จึงจำเป็นต้องทำงานทุกวันเพื่อให้มีรายได้มาเลี้ยงตนเองและครอบครัว จะหยุดทำงานเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ไม่ได้ สำหรับคนร่ำรวยในทัศนะของลุงเฉลิมแล้ว จะต้องเป็นคนที่มียาได้มาก มีทรัพย์สินเป็นจำนวนมากแต่ก็ไม่ทราบว่าจะต้องมีจำนวนเงินมากเท่าไรถึงจะเรียกว่าร่ำรวย คนเหล่านี้จะมี

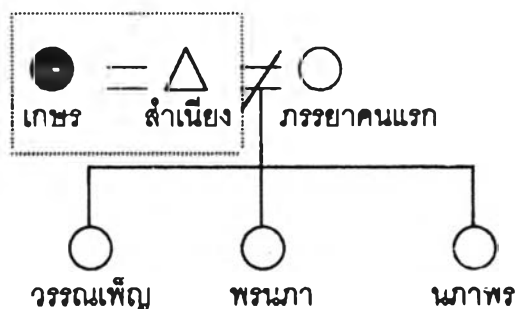
ความเป็นอยู่สุขสบาย ไม่ต้องทำงานหนักหรืออาจจะไม่ต้องทำงานเลยก็มีเงินใช้จ่ายเช่น กรณี รายได้จากดอกเบี้ยเงินฝาก เป็นต้น

ในอนาคต หลังจากปีพ.ศ.2543 เป็นต้นไปแล้ว ลุงเฉลิมจะหยุดขายกล้วยเดี่ยวเพราะลุง เฉลิมมีอายุมากแล้ว บุตรทั้งสองคนก็โตพอที่จะทำงานเลี้ยงดูตนเองได้แล้ว จึงต้องการจะหยุดพัก สำหรับบุตรชายจะให้มาขายกล้วยเดี่ยวไก่แทนตน ส่วนบุตรสาวก็จะให้ไปเรียนรู้การทำชาลาเปา จากญาติแล้วมาทำที่บ้านส่งขายตามร้านค้าต่าง ๆ แต่ถ้าในอนาคตทางบริษัทนวนคร ห้ามไม่ให้ พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยมาค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ลุงเฉลิมก็ต้องหาสถานที่ใหม่ สำหรับขายกล้วยเดี่ยวไก่หรืออาจเลิกขายไปเลยก็ได้ ซึ่งถ้าหากจำเป็นต้องเลิกขายกล้วยเดี่ยวไก่ ลุงเฉลิมก็จะประกอบอาชีพค้าขายต่อไปเหมือนเดิม แต่จะขายอะไรนั้นก็ต้องพิจารณากันต่อไป

ลุงเฉลิมมีทัศนคติต่อสังคมเมืองว่า ในเมืองมีคนมากมายอาศัยอยู่รวมกันอย่างแออัด ต่าง คนต่างดิ้นรนทำมาหากิน ต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ คอยเอาโรคเอาเปรียบกัน ไม่มีน้ำใจ การเข้า มาอาศัยอยู่ในเมืองต้องระวังตัวและต้องช่วยเหลือตนเองตลอดเวลา จะหวังพึ่งพาหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นนั้นคงจะเป็นไปได้ยาก นอกจากนี้โดยส่วนตัวแล้วตนคิดว่า คนเมืองส่วนใหญ่จะ หลงใหลนิยมชมชอบในวัตถุ ใช้วัตถุแบ่งแยกคนในสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเพราะวัตถุ เป็นสิ่งหลอกลวง ไม่ยั่งยืน

สำหรับสังคมชนบท มีคนอาศัยอยู่ไม่มากนัก ไม่แออัด ทุกคนรู้จักกัน มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่ง กันและกัน ทำให้มีความรู้สึกอบอุ่นเมื่ออยู่ในชนบท ดังนั้นในปัจจุบันถ้าให้ลุงเฉลิมเลือกที่อยู่อาศัย ระหว่างในเมืองกับในชนบท ลุงเฉลิมจะเลือกอาศัยอยู่ในชนบท แต่ถ้าหากเป็นในอดีตลุงเฉลิมจะ เลือกอาศัยอยู่ในเมือง ทั้งนี้เพราะในเมืองจะมีโอกาสในการประกอบอาชีพต่าง ๆ มากมาย แต่ใน ชนบทหากไม่ทำไร่ทำนาก็ไม่รู้จะประกอบอาชีพอะไรดี

กรณีศึกษาที่ 9	พีช
ชื่อ	นางสาวเกษร ยุบลมาตย์ อายุ 29 ปี
สถานภาพ	แต่งงานแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส
สามีชื่อ	นายลำเนียง ราชเจริญ อายุ 38 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 6 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 4 คน พี่ชरเป็นบุตรคนที่ 4
การศึกษา	ประถมศึกษาปีที่ 6
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	แม่ค้าแผงลอยขายอาหารตามสั่ง
ภูมิลำเนา	จังหวัดหนองบัวลำภู

แผนภาพครอบครัวพีช

นางสาวเกษร ยุบลมาตย์หรือที่เกษรเกิดที่อำเภอโนนกา จังหวัดหนองบัวลำภู บิดามารดาประกอบอาชีพทำนาโดยมีที่ดินเป็นของตนเอง ในภายหลังที่ดินผืนนี้ได้แบ่งให้กับบุตรทุก ๆ คน ซึ่งพีชได้รับส่วนแบ่งที่ดินจากบิดามารดาเป็นจำนวน 7 ไร่ ปัจจุบันพีชได้ให้พี่สาวของตนเช่าที่ดินผืนนี้ทำนาโดยพีชคิดค่าเช่าที่ดินดังนี้ คือ 40 เปอร์เซ็นต์ของผลผลิตทั้งหมดจะหักเป็นของพีชที่เหลือ 60 เปอร์เซ็นต์เป็นของพี่สาว

เมื่อพีชเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วจึงเดินทางออกจากบ้านมาอยู่อาศัยกับพี่สาวของตนที่จังหวัดลพบุรีมาเป็นพี่เลี้ยงช่วยเลี้ยงดูบุตรของพี่สาว ซึ่งพีชมาอยู่อาศัยกับพี่สาวที่จังหวัดลพบุรีเป็นเวลา 3 ปี จึงเดินทางมาอาศัยอยู่กับพี่สาวอีกคนหนึ่งของตนที่อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่นและได้ทำงานรับจ้างอยู่ในร้านค้าแห่งหนึ่งมีรายได้เป็นเงินค่าจ้างวันละ 80 บาท พี่ชทำงานรับจ้างในร้านค้าแห่งนี้ได้ประมาณ 2 เดือน จึงลาออก ต่อมาจึงมีคนมาชักชวนให้พีชมาทำงานเป็นแม่บ้านกับนายจ้างคนหนึ่ง ซึ่งจะต้องไปทำงานและอยู่อาศัยที่บ้านของนายจ้างใน

กรุงเทพฯ นายจ้างจะเป็นผู้รับผิดชอบความเป็นอยู่ของพี่ชรทั้งหมด เมื่อพี่ชรมาทำงานที่นี้มีหน้าที่ทำงานบ้านทุก ๆ อย่างและที่สำคัญที่สุด พี่ชรจะต้องคอยดูแลมารดาของนายจ้างซึ่งชรภาพมากอย่างใกล้ชิด พี่ชรมีรายได้เป็นเงินค่าจ้างเดือนละ 3,000 บาท โดยพี่ชรทำงานเป็นแม่บ้านได้ประมาณ 4 ปี จึงลาออกเพราะมารดาของนายจ้างเสียชีวิตทำให้นายจ้างเลิกจ้าง หลังจากนั้นนายจ้างเลิกจ้าง พี่สาวของพี่เกษรคนหนึ่งซึ่งเป็นแม่ค้าขายส้มตำอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครได้ชักชวนให้พี่ชรมาขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ด้วยกัน พี่ชรจึงตัดสินใจเดินทางมาอาศัยอยู่กับพี่สาวและนำเงินเก็บออมที่มีอยู่มาลงทุนขายส้มตำ พี่ชรมาเป็นแม่ค้าเร่ขายส้มตำอยู่ประมาณ 8 เดือนจึงเลิกขายและกลับมาทำงานเป็นแม่บ้านกับนายจ้างคนเดิมเพราะนายจ้างได้มาชักชวนพี่ชรให้กลับไปทำงานที่บ้านของเขาอีกครั้ง ในครั้งนี้พี่ชรจะได้รับเงินค่าจ้างเดือนละ 5,000 บาท ในช่วงเวลาที่พี่ชรทำงานเป็นแม่บ้านอยู่นี้เอง ทำให้พี่ชรได้รู้จักกับพี่สำเนียงซึ่งทำงานรับจ้างและอาศัยอยู่ใกล้บ้านที่พี่ชรทำงานอยู่ ซึ่งเดิมพี่สำเนียงมีภรรยาและบุตรอยู่แล้ว แต่ต่อมาพี่สำเนียงและภรรยาแยกทางกันส่วนบุตรภรรยาของพี่สำเนียงจะเป็นผู้รับเลี้ยงดูทั้งหมด เมื่อพี่สำเนียงเลิกกับภรรยาแล้ว พี่ชรและพี่สำเนียงจึงมีโอกาสติดต่อกัน รู้จักสนิทสนมกันมากขึ้น ในที่สุดทั้ง 2 คนจึงแต่งงานกันแต่ทว่าไม่ได้จดทะเบียนสมรส สำหรับการกลับมาทำงานเป็นแม่บ้านในครั้งที่ 2 นี้ พี่ชรทำเป็นเวลาประมาณ 3 ปี นายจ้างก็เลิกจ้างเพราะนายจ้างและครอบครัวจะย้ายไปอยู่อาศัยในต่างประเทศ

หลังจากพี่ชรถูกนายจ้างเลิกจ้าง พี่ชรจึงชักชวนพี่สำเนียงมาเช่าห้องอาศัยติดกับห้องของพี่สาวของพี่ชรซึ่งอยู่หลังโรงเรียนวัดคุณหญิงส้มจีน ทุก ๆ วันพี่ชรและพี่สำเนียงจะมาช่วยพี่สาวขายส้มตำ เมื่อเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์พี่ชรและพี่สำเนียงจึงแยกมาตั้งแผงขายอาหารโดยตั้งแผงขายอยู่ติดกับแผงของพี่สาวของตน ในเบื้องต้นพี่ชรคิดจะขายอาหารพื้นเมืองอีสาน แต่ภายหลังพี่ชรคิดว่าหากตนขายเฉพาะอาหารพื้นเมืองอีสาน ลูกค้าของตนอาจจะไม่มากนักคงจะมีเฉพาะคนอีสานเท่านั้น ซึ่งอาจจะทำให้มีรายได้น้อยกว่าการขายอาหารที่ทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนมาจากภูมิภาคไหนก็นิยมรับประทานกัน พี่ชรจึงตัดสินใจขายอาหารตามสั่งส่วนพี่สำเนียงก็ขายก๋วยเตี๋ยว ต่อมาเมื่อประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำแผงของพี่ชรและพี่สำเนียงจึงขายเฉพาะอาหารตามสั่งเพียงอย่างเดียวเท่านั้นโดยเลิกขายก๋วยเตี๋ยวไปเพราะขายไม่ดี ดังนั้นในแต่ละวันที่พี่สำเนียงมีเวลาว่างเพิ่มมากขึ้น ในเวลาว่างของแต่ละวันที่พี่สำเนียงจึงนำรถพ่วงของตนมารับจ้างรับส่งสิ่งของและน้ำให้กับพ่อค้าแม่ค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว โดยพี่สำเนียงจะรับจ้างขนส่งของในอัตราที่ยวละ 20 บาท ส่วนการขนส่งน้ำคิดในอัตราที่ยวละ 30 บาท (ในแต่ละเที่ยวบรรทุกน้ำ 200 ลิตร) ทำให้พี่สำเนียงมีรายได้จากการรับส่งสิ่งของและน้ำ

ประมาณวันละ 60 บาทถึง 100 บาท สำหรับน้ำที่พี่สำเนียงจะไปรองรับจากท่อน้ำของบริษัท นวนคร จำกัด โดยในแต่ละเดือนพี่สำเนียงจึงต้องจ่ายค่าน้ำแบบเหมาจ่ายให้กับทางบริษัทเดือนละ 100 บาท

พี่สรเรียนรู้การประกอบอาหารและการปรุงรสชาติอาหารเมื่อครั้งที่ตนทำงานเป็นแม่บ้าน โดยมีนายจ้างเป็นผู้ฝึกสอนวิธีการประกอบอาหารและการปรุงรสชาติอาหารให้ เพราะก่อนที่พี่สรจะมาทำงานเป็นแม่บ้านนั้นพี่สรจะประกอบอาหารเป็นเฉพาะอาหารอีสานเท่านั้น แต่ครอบครัวของนายจ้างไม่รับประทานอาหารอีสาน จึงฝึกสอนให้พี่สรประกอบอาหารและปรุงรสชาติอาหารแบบภาคกลาง หุงข้าวสวย การผัดอาหารชนิดต่าง ๆ และการทำแกงจืดเป็นต้น ดังนั้นเมื่อพี่สรได้มาประกอบอาชีพขายอาหารตามสั่ง พี่สรจึงนำสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มาจากนายจ้างของตนมาประยุกต์ไปกับการค้าขายได้เป็นอย่างดี ในระยะแรกของการขายอาหารตามสั่งถ้าหากลูกค้าได้รับประทานอาหารไปแล้วอาหารมีรสชาติถูกปากและติดใจในรสชาติของอาหาร พี่สรก็จะจดจำไว้ว่าลูกค้าคนนั้นชอบรับประทานรสชาติแบบนี้ ครั้งต่อไปเมื่อลูกค้าคนนั้นมาสั่งอาหารรับประทานอีก พี่สรก็จะปรุงรสชาติอาหารแบบเดิมให้ แต่ถ้าหากลูกค้าได้รับประทานอาหารไปแล้วลูกค้าบอกว่าอาหารมีรสหวานเกินไปหรือเค็มเกินไป พี่สรก็จะจดจำไว้และครั้งต่อไปเมื่อลูกค้าคนนั้นมาสั่งอาหารรับประทานอีกพี่สรก็จะปรับปรุงรสชาติอาหารให้หวานน้อยลงหรือเค็มน้อยลง ในปัจจุบันพี่สรจะมีลูกค้าประจำของตนซึ่งส่วนใหญ่เป็นพนักงานโรงงาน พี่สรจะรู้ว่าลูกค้าขาประจำเหล่านี้ชอบอาหารรสชาติใดบ้างและในบางครั้งลูกค้าขาประจำเหล่านี้ก็จะลงมือประกอบอาหารและปรุงแต่งรสชาติอาหารด้วยตนเองอีกด้วย

การซื้อสินค้าต่าง ๆ สำหรับการขายอาหารตามสั่งนั้น พี่สาวของพี่สรจะเป็นผู้แนะนำให้พี่สรทราบว่าต้องไปซื้อจากร้านค้าไหนอย่างไร เมื่อครั้งที่พี่สรได้มาเร่ขายส้มตำและเมื่อพี่สรกลับมาขายอาหารตามสั่ง พี่สรจึงไปซื้อสินค้าจากร้านค้าเดิมที่พี่สรเคยไปซื้อโดยพี่สรจะสั่งซื้อสินค้าประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. อาหารสดและเครื่องปรุงรสทุกชนิด พี่สรจะซื้อจากร้านซ้างแปดตการเคหะแห่งชาติ โดยในระยะแรกพี่สรจะเขียนใบสั่งซื้อให้ทางร้านจัดเตรียมอาหารสดและเครื่องปรุงรสไว้ในตอนเย็น ในตอนเช้าของวันถัดไปพี่สรจึงจะไปรับสิ่งของที่ทางร้านจัดเตรียมไว้ให้และเมื่อขายเสร็จในตอนเย็นจึงจะไปจ่ายเงินให้ทางร้าน แต่ปัจจุบันพี่สรได้เลิกซื้ออาหารสดจากร้านนี้แล้วเปลี่ยนไปซื้อที่ตลาดไทแทนเพราะสามารถซื้ออาหารสดได้ในราคาที่ถูกลง โดยพี่สรจะอาศัยรถกระบะของเพื่อนแม่ค้าซึ่งขายข้าวแกงอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเช่นกันไปตลาดไททั้งขาไปและขากลับ

โดยพี่ชระจะจ่ายเงินเป็นค่ารถให้กับเพื่อนแม่ค้าคนนี้จำนวน 30 บาทต่อเที่ยว การซื้ออาหารสดจากตลาดไทพี่ชระจะซื้อด้วยเงินสดเสมอ

2. น้ำแข็งสังซื้อจากร้านส. พาณิชยโดยทางร้านจะมาส่งน้ำแข็งให้ที่แผงลอยในตอนเช้า สำหรับน้ำแข็งพี่ชระจะซื้อด้วยเงินสด

3. อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น จาน ช้อน แก้วน้ำ เป็นต้น ที่อาจจะซื้อจากร้านค้าทั่วไปในนิคมอุตสาหกรรมพี่ชระจะซื้อสิ่งเหล่านี้ด้วยเงินสด สำหรับการซื้อภาชนะใส่อาหารและช้อนนั้นในระยะแรกที่พี่ชระจะเลือกซื้อด้วย จานที่มีคุณภาพมีราคาแพงสำหรับใส่อาหารเพราะคิดว่าการซื้อสิ่งของที่มีคุณภาพใช้จะสามารถใช้ได้นาน ๆ ไม่ต้องซื้อบ่อย ๆ ต่อมาเมื่อขายอาหารไปได้สักระยะหนึ่งพี่ชระก็จำต้องซื้อด้วยและจานที่มีคุณภาพต่ำราคาถูกมา สำหรับใส่อาหารเพราะมีลูกค้าของพี่ชระบางคนเมื่อมาสั่งอาหารรับประทานแล้วจะนำอาหารเข้าไปรับประทานในโรงงานที่ลูกค้าทำงานอยู่ เมื่อรับประทานเสร็จแล้วกลับไม่นำถ้วยจานและช้อนมาคืนให้กับพี่ชระ ถึงแม้ว่าพี่ชระขอความร่วมมือกับลูกค้าขอให้คืนถ้วยจานและช้อนมาคืนด้วยหากนำอาหารเข้าไปรับประทานในโรงงานหรือไม่ก็ซื้ออาหารใส่ถุงไปแต่ก็ไม่ได้ได้รับความร่วมมือ ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ถ้วยจานและช้อนของพี่ชระหายเป็นประจำ

ก่อนหน้าที่พี่ชระจะมาเป็นแม่ค้าแผงลอยขายอาหารตามสั่งในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้นในอดีตพี่ชระเคยมีประสบการณ์ในการเร่ขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้มาก่อน ซึ่งในครั้งนั้นพี่ชระจะมีพี่สาวของตนเป็นผู้ให้ข้อมูลแนะนำกฎระเบียบและข้อปฏิบัติต่าง ๆ พร้อมทั้งเรียนรู้ด้วยการสอบถามพูดคุยกับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ดังนั้นเมื่อพี่ชระได้กลับมาตั้งแผงลอยขายอาหารตามสั่งในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้อีกครั้ง พี่ชระจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการค้าขายของตนเท่าไรนัก

พี่ชระประกอบอาชีพขายอาหารตามสั่ง ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเป็นเวลา 3 ปีแล้ว ในปัจจุบันพี่ชระจะขายอาหารต่าง ๆ ในราคาต่อไปนี้ อาหารตามสั่งราดข้าวทุกประเภทราคาจานละ 15 บาท พิเศษ 20 บาท ไข่ดาว ไข่เจียว ฟองละ 5 บาท ข้าวเปล่า 5 บาท การลงทุนพี่ชระจะใช้เงินลงทุนประมาณวันละ 800 บาทถึง 1,000 บาท ผลกำไรเมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้รับประมาณวัน 200 บาทถึง 350 บาท ซึ่งถ้าหากใช้จ่ายอย่างประหยัดก็เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายของครอบครัว

การประกอบการขายอาหารตามสั่งของพี่ชระในแต่ละวัน พี่ชระและพี่สำเนียงจะตื่นนอนเวลาประมาณ 4.00 น. เพื่อออกมาเลือกซื้ออาหารสดและเครื่องปรุงรสที่ร้านตี เสร็จแล้วจึงนำสิ่งของที่ซื้อมาที่บริเวณที่ตั้งแผงลอยของตน โดยคนทั้งสองจะช่วยกันจัดเตรียมสิ่งของต่าง ๆ ต่อมาเวลา 6.00 น. พี่ชระและพี่สำเนียงจึงเริ่มขายอาหาร ในเวลา 9.00 น. พี่สำเนียง จะออกไปขับรถพ่วงรับจ้างขนส่งสิ่งของและน้ำ เมื่อถึงเวลา 11.30 น. พี่สำเนียงจึงจะเข้ามาช่วยพี่ชระขายอาหาร

ในเวลาประมาณ 15.00 น. พี่ชรและพี่ลำเนียงจะช่วยกันเก็บกวาดบริเวณที่ตั้งแผงลอยและล้างอุปกรณ์ต่าง ๆ แล้วนำไปเก็บไว้ในโรงงานร้างซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับแผงลอยของตน เวลาประมาณ 16.00 น. พี่ชรและพี่ลำเนียงจึงจะกลับห้องพัก เมื่อกลับมาถึงห้องพักพี่ชรจะใช้เวลาในช่วงนี้ทำงานบ้านจนกระทั่งเวลาประมาณ 20.00 น. พี่ชรและพี่ลำเนียงจึงจะเข้านอน

การปรับตัวเมื่อพี่ชรได้มาตั้งแผงลอยขายอาหารตามสั่ง ประการแรกพี่ชรต้องมีความอดทนอดกลั้นมากขึ้น จะต้องมีคนข่มขู่รังแกกับทุก ๆ คนโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับลูกค้าของตน ถึงแม้ว่าลูกค้าบางคนจะพูดจาไม่ดีกับตน พี่ชรบอกว่าการเป็นแม่ค้าจะต้องเข้าได้กับทุก ๆ คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกค้าของตนเพราะตนคิดว่าลูกค้าคือบุคคลที่สำคัญ ดังนั้นพี่ชรจึงต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับทุกคนพูดคุยเป็นกันเองคำพูดต้องไพเราะ ประการที่สองการค้าขายจะต้องไม่เอาเปรียบลูกค้าไม่ว่าลูกค้าคนนั้นจะเป็นลูกค้าขาประจำหรือลูกค้าขาจร การปฏิบัติเช่นนี้จะช่วยให้ตนมีลูกค้าเพิ่มมากขึ้น แต่ถ้าปฏิบัติในทางตรงกันข้ามกัน อาจจะทำให้ลูกค้าของตนลดน้อยลง ไม่มาซื้ออาหารจาก แผงลอยของตน แต่จะไปซื้ออาหารกับพ่อค้าแม่ค้าคนอื่น ๆ และประการที่สามพี่ชรต้องขยันและทำงานหนักมากขึ้นเพราะเป็นอาชีพส่วนตัว หากวันใดหยุดขายนั้นหมายถึงวันนั้นตนจะขาดรายได้ไปทันที

นับตั้งแต่ประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ มีผลกระทบต่อการค้าขายของพี่ชรเป็นอย่างมากเพราะโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนหลายโรงซึ่งตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับบริเวณที่พี่ชรตั้งแผงขายอาหารได้ปิดกิจการทำให้คนงานลดลงลูกค้าที่จะมาซื้ออาหารก็พลอยลดลง การแข่งขันระหว่างพ่อค้าแม่ค้าจึงเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นพี่ชรจึงจำเป็นต้องขายอาหารให้มีราคาถูกมากขึ้นเพื่อให้มีลูกค้ามาซื้ออาหารจากร้านตน พี่ชรบอกว่าช่วงเวลาก่อนหน้านี้พี่ชรจะใช้เงินลงทุนค้าขายประมาณวันละ 1,800 บาทถึง 2,000 บาท ได้กำไรจากการค้าขายประมาณวันละ 600 บาทถึง 700 บาท แต่เมื่อประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้พี่ชรลงทุนค้าขายเหลือเพียงประมาณวันละ 800 บาทถึง 1,000 บาท กำไรจากการค้าขายลดลงเหลือประมาณวันละ 200 บาทถึง 350 บาทเท่านั้น ดังนั้นพี่ชรจำเป็นต้องลดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เพื่อให้รายได้เพียงพอกับรายจ่ายของครอบครัวเช่น จากเดิมซื้อเสื้อผ้าเดือนละ 1 ชุดก็ต้องเลิกซื้อ กะทะไฟฟ้าและตู้เย็นไม่จำเป็นต้องใช้ก็นำกลับไปไว้ที่บ้านที่จังหวัดหนองบัวลำภู และให้พี่ลำเนียงลดบุหรืที่สูบลงจากเดิมสูบสัปดาห์ละ 1 ของเหลือสัปดาห์ละ 1 มวนถึง 2 มวนเท่านั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชรกับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ ปัจจุบันพี่ชรและพี่ลำเนียงต่างก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการประกอบอาชีพและทำงานบ้านเสมอ ในบางครั้งหากมีใครประพฤตินไปในทางที่ไม่ดีก็จะคอยตักเตือนกันเช่น พี่ลำเนียงจะชอบดื่มสุราหรือ

เปียร์ ดังนั้นหากวันใดที่สำเนียงนั้งตี๋สุราหรือเปียร์ พี่ชรักก็จะคอยเตือนเพื่อไม่ให้ตี๋มากจนเกินไป ในบางครั้งหากพี่ชรักและที่สำเนียงเกิดทะเลาะเบาะแว้งกัน บุคคลทั้งสองก็จะแก้ไขปัญหาด้วยการต่างคนต่างหลีกเลี่ยงที่จะพบหน้ากันไม่พูดคุยกัน เมื่อเวลาผ่านไปสักระยะหนึ่งจึงจะกลับมาพูดคุยกันเหมือนเดิม

สำหรับการวางแผนการมีบุตร พี่ชรักบอกว่าในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำแบบนี้ทำให้ตนยังไม่พร้อมที่จะมีบุตร ตนจึงคุมกำเนิดด้วยการรับประทานยาคุมกำเนิดเป็นประจำ ถ้าหากตนต้องการจะมีบุตรก็ต้องรอให้เศรษฐกิจดีขึ้นก่อน ทั้งนี้เพื่อให้บุตรของตนที่เกิดมา จะได้มีความเป็นอยู่ที่ดีไม่ลำบาก มีการศึกษาดี ๆ มีอาหารดี ๆ รับประทานและที่สำคัญที่สุดคือต้องมีครอบครัวที่อบอุ่น อย่างไรก็ตามในอนาคตอีก 1 ปี ถึง 2 ปี ข้างหน้า ตนก็ตั้งใจว่าจะเลิกคุมกำเนิดแล้วทั้งนี้พี่ชรักให้เหตุผลว่าการมีบุตรเมื่อมีอายุมาก ๆ จะไม่เป็นผลดีต่อสุขภาพของตนและบุตร

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชรักกับญาติพี่น้องที่มาประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้นมีอยู่ด้วยกัน 1 คน คือ พี่สาวของพี่ชรัก พี่สาวคนนี้เป็นผู้ชักชวนให้พี่ชรักมาค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เป็นผู้ช่วยเหลือพี่ชรักในทุก ๆ ด้าน ปัจจุบันแผงลอยของพี่ชรักและพี่สาวจะต้องอยู่ติดกัน มีการแลกเปลี่ยนเงินทองกันรวมถึงช่วยเก็บถ้วยชามให้กันและหากมีเวลาว่างคนทั้งสองก็จะมานั่งคุยด้วยกัน หากพี่ชรักมีเรื่องเดือดร้อนแล้วไปขอความช่วยเหลือพี่สาวของพี่ชรักก็จะช่วยเหลืออย่างเต็มที่ สำหรับการเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่น้องที่จังหวัดหนองบัวลำภูนั้นต่างฝ่ายต่างก็เดินทางไปกับครอบครัวของตนเองไม่ได้เดินทางกลับไปพร้อมกัน ทั้งนี้เพราะบริเวณหน้าโรงงานอุตสาหกรรมที่พี่ชรักและพี่สาวของพี่ชรักตั้งแผงลอยขายอาหารนั้นจะไม่มีโรงอาหารอยู่ภายในโรงงานประกอบกับบริเวณดังกล่าวนี้จะไม่มีพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยรายอื่น ๆ มาตั้งขายอาหารจะมีก็เพียงพี่ชรักและพี่สาวเท่านั้นที่ตั้งแผงลอยขายอาหาร พนักงานส่วนใหญ่จึงต้องซื้ออาหารจากแผงลอยของพี่ชรักหรือพี่สาวของพี่ชรัก ดังนั้นหากพี่ชรักหยุดขายเพื่อเดินทางกลับเยี่ยมญาติที่น้อง พี่สาวของพี่ชรักจะต้องอยู่ขายอาหาร เพื่อให้พนักงานโรงงานไม่ต้องลำบากในการซื้ออาหารมารับประทาน ยกเว้นในกรณีที่มีเหตุการณ์จำเป็นที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ทำให้พี่ชรักและสาวต้องหยุดขายพร้อมกัน ซึ่งถ้ามีเหตุการณ์เช่นนี้พี่ชรักและพี่สาวของพี่ชรักก็จะบอกกับพนักงานโรงงานให้ทราบล่วงหน้าว่าทั้งสองคนจะหยุดขายพร้อมกัน

นอกจากนี้พี่ชรักยังมีน้องชายอีกหนึ่งคนซึ่งทำงานเป็นพนักงานของบริษัทแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ โดยน้องชายของพี่ชรักจะมาเยี่ยมเยียนพี่ชรักและพี่สาวอยู่เป็นประจำ

โดยปกติที่ซอร์และที่สำเนียงจะเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้อง ฝ่ายที่ซอร์ที่จังหวัดหนองบัวลำภู ปีละ 1 ครั้ง คือในช่วงเทศกาลวันสงกรานต์ สำหรับญาติพี่น้องฝ่ายที่สำเนียงนั้นที่ซอร์บอกว่าตนไม่ค่อยได้เดินทางไปเยี่ยมเยียนเพราะไม่รู้จักสนิทสนมกันเท่าไร

ความสัมพันธ์ระหว่างที่ซอร์และเพื่อนบ้านละแวกเดียวกันนั้น เมื่อที่ซอร์ได้มาอาศัยอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมของบริษัท ศิวพจน์ จำกัด ที่ซอร์มีเพื่อนบ้านเพียง 2 คนเท่านั้น คือ พ่อค้าขายข้าวแกงและภรรยาซึ่งอาศัยอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมนี้ด้วยเช่นกัน ทั้ง 2 ครอบครัวจึงรู้จักสนิทสนมกันมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในเวลาว่างก็จะมานั่งคุยกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่สำเนียงมักจะมานั่งดื่มเบียร์กับพ่อค้าขายข้าวแกงคนนี้เป็นประจำ

ความสัมพันธ์ระหว่างที่ซอร์กับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ที่ซอร์บอกว่าตนรู้จักกับพ่อค้าแม่ค้าแผงลอยที่ตั้งแผงอยู่ใกล้กับแผงของตนแต่ก็ไม่สนิทสนมกันเท่าไรนักเพราะพ่อค้าแม่ค้าส่วนใหญ่จะไม่ค่อยได้มาคุยเกี่ยวกับ ต่างคนต่างขาย จะมีมาพูดคุยกันบ้างแต่ก็ไม่บ่อยนัก บางครั้งพ่อค้าแม่ค้าบางคนก็อิจฉาริษยากัน มีการพูดนินทากัน เช่น ในระหว่างที่ที่ซอร์พูดคุยกับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันจะมีพ่อค้าแม่ค้าบางคนพูดเรื่องราวบางสิ่งบางอย่างเพื่อให้ที่ซอร์เกิดความอับอาย ซึ่งที่ซอร์ก็จะวางเฉยและไม่ตอบโต้ใด ๆ กลับไป สำหรับพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ นั้น ที่ซอร์จะรู้จักพ่อค้าแม่ค้าที่เร่ผ่านแผงลอยของตนเป็นประจำ จะรู้จักแค่เพียงคุ้นหน้าคุ้นตากัน ไม่ได้มีการพูดคุยทักทายกัน แต่ในบางครั้งหากมีพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ซึ่งมีคายุมากหรือเมื่อที่ซอร์เห็นแล้วเกิดความสงสารได้เร่ผ่านแผงลอยของที่ซอร์ ที่ซอร์ก็จะเรียกให้พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่คนนั้นมานั่งพักรับประทานอาหารและน้ำที่แผงลอยของตนฟรี

เมื่อใดที่ที่ซอร์ขาดเงินทองและไม่สามารถขอยืมจากญาติพี่น้องของตนได้ ที่ซอร์จะมากู้ยืมเงินจากนายทุนเงินกู้ที่เพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันแนะนำให้รู้จัก การกู้ยืมเงินที่ซอร์จะต้องจ่ายดอกเบี้ยเงินกู้ในอัตราร้อยละ 20 ผ่อนจ่ายเงินต้นและดอกเบี้ยเป็นรายวัน ๆ ละเท่าไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับการตกลงกันระหว่างที่ซอร์กับนายทุนเงินกู้ โดยทางนายทุนเงินกู้จะส่งคนมาเก็บเงินกับที่ซอร์ทุก ๆ วัน

ที่ซอร์มีทัศนคติต่ออาชีพของตนว่า อาชีพนี้เป็นอาชีพอิสระอาชีพหนึ่งซึ่งสามารถสร้างรายได้ให้กับทุก ๆ คน ในสังคม ไม่ต้องเป็นลูกน้องของใครจะขายหรือหยุดขายเมื่อไรก็ได้ สำหรับรายได้ที่ได้นั้นเพียงพอกับค่าใช้จ่ายของครอบครัวและพอเหลือเก็บบ้าง แต่ถ้าที่ซอร์และที่สำเนียงจะมีบุตรด้วยกัน เงินรายได้ที่ได้อยู่ในปัจจุบันคงไม่เพียงพอค่าใช้จ่ายของครอบครัวอย่างแน่นอน นอกจากนี้ที่ซอร์ได้บอกว่าอาชีพนี้มีส่วนช่วยให้ลูกจ้าง พนักงานโรงงานอุตสาหกรรมและผู้ที่ยากไร้สามารถซื้ออาหารรับประทานได้ในราคาถูก ถ้าหากไม่มีเงินก็สามารถรับประทานอาหารได้ที่แผงลอยของตน มีเงินเมื่อไรก็ค่อยมาจ่าย

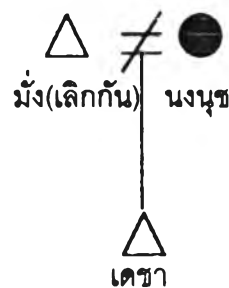
ในอนาคต พี่ชรบอกว่าถ้าหากค้าขายแล้วรายได้ลดลงไปกว่าที่ได้อยู่ในปัจจุบัน ตนคงจะเลิกขายและจะเดินทางกลับไปอาศัยอยู่ที่บ้านที่จังหวัดหนองบัวลำภูประกอบอาชีพทำนา แต่ถ้าหากค้าขายยังคงเหมือนเช่นในปัจจุบันคือมีกำไรบ้าง มีเงินเหลือเก็บนิดหน่อย ตนก็จะขายต่อไป ถ้าหากมีเงินเก็บมากพอ ตนก็จะปรับปรุงและขยายแผงลอยของตน หากมีโอกาสตนก็ต้องการลงทุนเปิดร้านขายอาหารสักร้าน จะไปตั้งร้านอยู่ที่ใดก็ได้แต่ขอให้ค้าขายดีก็แล้วกัน

พี่ชรบอกว่า สำหรับตนไม่ถึงกับเป็นคนยากจนและไม่ถึงกับเป็นคนร่ำรวยเพราะตนมีอาชีพมีรายได้สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ ไม่ขัดสนเงินทองเท่าใดนักมีเงินแล้วเก็บบ้าง แต่จำนวนไม่มากนัก นอกจากนี้ยังมีเครื่องใช้ไฟฟ้าและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น รถจักรยานยนต์ โทรทัศน์และวิทยุเทป เป็นต้น ถ้าหากเป็นคนยากจนจะต้องเป็นคนไม่มีอันจะกิน อดมืออดมือ ไม่มีเงินเก็บ หากเกิดเจ็บป่วยก็ไม่มีเงินใช้สำหรับรักษาอาการเจ็บป่วย ส่วนคนร่ำรวยจะต้องมีเงินเป็นจำนวนมาก จะใช้จ่ายเงินอย่างไรก็ได้ มีเสื้อผ้าสวย ๆ สวมใส่และสามารถรับประทานอาหารที่มีราคาแพง ๆ เช่น รังนก หูฉลาม ผลไม้จำพวกแอปเปิ้ลและสาลี่ เป็นต้น

พี่ชรมีทัศนคติเกี่ยวกับสังคมเมืองว่า เป็นสังคมที่มีคนมากมายอาศัยอยู่กันอย่างแออัด ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างไม่รู้จักรักกันหรือรู้จักกันแต่ไม่สนิทสนมกัน ทุกคนต้องแข่งขันกัน มีการเอารัดเอาเปรียบกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนชนบทมาอยู่อาศัยและประกอบอาชีพอยู่ในเมือง คนเมืองมักจะเอารัดเอาเปรียบและข่มเหงคนในชนบท การเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองจะต้องดิ้นรนต่อสู้ ต้องขยันอดทนในการประกอบอาชีพเป็นอย่างมากเพื่อให้มีรายได้พอเพียงต่อค่าใช้จ่ายของครอบครัว เพราะการเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองสิ่งของทุกอย่างจะต้องจ่ายเงินซื้อทั้งนั้น ดังนั้นทุก ๆ คนไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามเมื่อมาอาศัยอยู่ในเมืองแล้วถ้าไม่ดิ้นรนต่อสู้ ไม่ขยันอดทนในการประกอบอาชีพก็ไม่สามารถอยู่รอดได้

สำหรับสังคมชนบท เป็นสังคมที่มีคนไม่มาก ไม่แออัด ไม่วุ่นวาย สภาพแวดล้อมดี หากมีอาการเจ็บป่วยจะรักษาให้หายเป็นปกติได้รวดเร็วกว่าในเมือง มีคนไม่มากทุกคนล้วนรู้จักกัน มีน้ำใจไมตรี ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการแบ่งปันสิ่งของให้กัน การอาศัยอยู่ในชนบททำให้พี่ชรมีความรู้สึกอบอุ่น มีความสุข และมีสุขภาพจิตที่ดี ดังนั้นหากให้พี่ชรมีทางเลือกที่อยู่อาศัยระหว่างในเมืองกับในชนบทนั้น พี่ชรมีทางเลือกที่จะอยู่อาศัยในชนบท

กรณีศึกษาที่ 10	พี่น้อง
ชื่อ	นางสาวนนุช เสนาคัง อายุ 48 ปี
สถานภาพ	โสด(เคยอยู่ด้วยกันกับนายมั่ง สมชาย)
จำนวนบุตร	บุตร 1 คนเป็นชายชื่อ เด็กชายเดชา สมชาย อายุ 10 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 17 คน พี่นุชเป็นบุตรคนที่ 5
การศึกษา	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	แม่ค้าแผงลอยขายส้มตำไก่ย่าง
ภูมิลำเนา	นครราชสีมา

แผนภาพครอบครัวพี่น้อง

นางสาวนนุช เสนาคังหรือพี่น้อง เกิดที่อำเภอโคกราช จังหวัดนครราชสีมา บิดามารดาประกอบอาชีพทำนา โดยมีที่ดินเป็นของตนเองซึ่งมีจำนวนกว่าร้อยไร่ แต่ด้วยบิดารองพี่น้องมีนิสัยชอบเล่นการพนันทำให้ต้องสูญเสียที่ดินไปเพื่อใช้หนี้การพนัน ทำให้มีที่ดินเหลือจากการใช้หนี้จำนวน 70 ไร่ เมื่อบิดารองพี่น้องได้เสียชีวิตลงมารดาของพี่น้องจึงจัดสรรแบ่งที่ดินให้กับบุตร โดยมารดาของพี่น้องจะไม่แบ่งที่ดินให้กับบุตรชายแต่ต้องการจะแบ่งที่ดินให้กับบุตรสาวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม มีบุตรสาวเพียง 3 คนเท่านั้นที่ได้รับที่ดิน คือ พี่สาวของพี่น้อง 2 คน ได้รับคนละ 15 ไร่ พี่นุชได้รับ 10 ไร่ ส่วนที่เหลืออีก 30 ไร่ มารดาของพี่น้องเก็บไว้สำหรับทำกินเอง สำหรับสาเหตุที่น้องสาวของพี่น้องอีก 2 คนไม่ได้รับที่ดิน เพราะคนทั้งสองไม่ต้องการรับที่ดินด้วยความสมัครใจ โดยคนทั้งสองให้เหตุผลว่า คนที่จะได้รับที่ดินควรจะเป็นคนมีความเป็นอยู่ลำบากหรือมีภาระต้องรับผิดชอบมาก ส่วนพวกตนนั้นถือได้ว่าไม่ลำบากและไม่มีความจำเป็นต้องรับผิดชอบมากนักหากเปรียบเทียบกับพี่สาวของตนทั้ง 3 คน ดัง นั้นคนทั้งสองจึงตัดสินใจไม่รับที่ดิน

เมื่อพี่นุชเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วก็ต้องลาออกจากโรงเรียนเพราะฐานะทางบ้านยากจน มีพี่น้องหลายคนและหลังจากที่พี่นุชออกจากโรงเรียนแล้วพี่นุชได้มาช่วยบิดามารดาของตนทำนา ในบางครั้งพี่นุชก็จะทำงานรับจ้างทั่ว ๆ ไปด้วยหากว่ามีคนมาว่าจ้าง จนกระทั่งพี่นุชมีอายุได้ 17 ปีจึงมาสมัครงานเป็นพนักงานโรงงานของบริษัทในเครือเจริญโภคภัณฑ์ ซึ่งตั้งอยู่ในอำเภอ สีคิ้วมีรายได้เป็นค่าจ้างวันละ 70 บาท พี่นุชทำงานในโรงงานแห่งนี้ได้ 9 ปีจึงลาออก เนื่องจากพี่นุชทำงานให้กับบริษัทมานานแต่เงินค่าจ้างที่ได้รับยังคงเท่าเดิม ไม่เคยปรับเปลี่ยนขึ้นเลย ต่อมาพี่นุชได้มาทำงานเป็นผู้ช่วยพ่อครัวของโรงแรมแห่งหนึ่งในอำเภอโคราช มีรายได้เป็นเงินค่าจ้างเดือนละ 2,000 บาท พี่นุชทำงานที่นี่ได้ประมาณ 1 ปีก็ลาออกเนื่องจากเงินค่าจ้างที่ได้รับน้อยเกินไปหากเปรียบเทียบกับงานที่พี่นุชต้องทำในแต่ละวันเพราะนอกจากจะทำงานเป็นผู้ช่วยพ่อครัวแล้วพี่นุชยังต้องล้างจานชามและภาชนะในครัวทุกอย่าง หลังจากที่พี่นุชลาออกจากงานนี้แล้ว น้าของพี่นุชได้มาชักชวนพี่นุชให้ไปทำงานเป็นช่างเย็บผ้าในกรุงเทพฯ ย่านลาดพร้าวสะพานสอง พี่นุชจึงได้มาทำงานนี้ซึ่งพี่นุชมีหน้าที่เย็บเฉพาะส่วนที่เป็นกระเป๋าเสื้อ โดยนายจ้างจ่ายค่าจ้างให้พี่นุชในราคาไหลละ 3 บาท พี่นุชมีรายได้เป็นเงินค่าจ้างประมาณวันละ 80 บาท ถึง 90 บาท พี่นุชทำงานเป็นช่างเย็บผ้าได้ประมาณ 8 เดือนก็ลาออกเพราะพี่นุชต้องการเปลี่ยนงานใหม่ ต่อมาพี่นุชได้มาทำงานรับจ้างซักกรีดให้กับร้านซักกรีดแห่งหนึ่งย่านอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ มีรายได้เป็นเงินค่าจ้างเดือนละ 800 บาท และในช่วงเวลานี้เองที่พี่นุชได้มีโอกาสรู้จักกับพี่มั่งและได้อยู่ด้วยกันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ปัจจุบันพี่นุชและพี่มั่งได้แยกกันอยู่อาศัยแล้ว โดยมีบุตรชายด้วยกัน 1 คนชื่อเด็กชายเดชา อายุ 10 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมปีที่ 4 บุตรชายคนนี้ได้อาศัยอยู่กับมารดาของพี่มั่ง ที่อำเภออรัญประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี โดยที่พี่นุชจะส่งเงินค่าเลี้ยงดูบุตรชายไปให้เดือนละ 2,000 บาท พี่นุชทำงานซักกรีดนี้ได้ประมาณ 6 เดือนจึงลาออกเพราะเงินเดือนที่ได้รับไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย หลังจากที่ลาออกมาแล้วพี่นุชและพี่มั่งได้มาสมัครทำงานก่อสร้างที่บริษัทวิจิตรภัณฑ์ก่อสร้างโดยพี่นุชทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้างได้รับเงินค่าจ้างวันละ 110 บาท ส่วนพี่มั่งทำงานเป็นพนักงานยंत्रรถตักดินได้รับเงินค่าจ้างวันละ 150 บาท จนในปี พ.ศ. 2537 พี่นุชจึงได้ตั้งแผงขายอาหารอีสานภายในบริเวณที่พักอาศัยของคณงานก่อสร้าง โดยจะขายเฉพาะในช่วงเวลาเย็นเช่นส้มตำ ลาบและไก่ย่าง เป็นต้น พี่นุชทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งนี้ได้ประมาณ 10 ปีจึงลาออกเพราะพี่มั่งได้หลบหนีพี่นุชไปโดยไม่ได้บอกลา

เมื่อพี่นุชลาออกจากบริษัท วิจิตรภัณฑ์ก่อสร้างแล้ว พี่นุชจึงย้ายมาอาศัยอยู่กับน้องสาวของตนและลงทุนซื้อรถเข็นและอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อขายส้มตำเป็นเงินประมาณ 6,000 บาท ในระยะแรกที่พี่นุชจะขายอยู่ข้างถนนสุขุมวิท ซอย 4 พี่นุชมาตั้งแผงขายส้มตำที่นี่ได้ประมาณ 6 เดือน

ก็ต้องเลิกขายเพราะขายไม่ดี ต่อมาที่นุขจึงย้ายมาขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยมีเพื่อนของที่นุขซึ่งรู้จักกันเมื่อสมัยที่ทำงานก่อสร้างและได้มาเป็นแม่ค้าขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมนวนครอยู่ก่อนหน้านี้ ได้ชักชวนที่นุขมาขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

ที่นุขเรียนรู้การประกอบอาหารและการปรุงแต่งรสชาติอาหารจากเพื่อน ๆ สมัยที่ที่นุขทำงานเป็นกรรมกรก่อสร้างและขายส้มตำอยู่ในบริเวณที่พักอาศัยของคนงานก่อสร้างด้วย โดยระยะแรกของการมาเป็นแม่ค้าขายส้มตำนั้น ที่นุขยังประกอบอาหารไม่ชำนาญและปรุงรสชาติยังไม่เป็นที่พอใจของลูกค้าเท่าไรนัก แต่ที่นุขก็พยายามปรุงรสชาติอาหารให้ลูกค้าจนกว่าจะเป็นที่พอใจกล่าวคือ เมื่อที่นุขประกอบอาหารเสร็จแล้วจะให้ลูกค้าชิมรสชาติของอาหารก่อนเพื่อจะได้ปรุงรสชาติจนกว่าจะเป็นที่พอใจของลูกค้าจึงจะนำไปรับประทาน ในบางครั้งที่นุขก็จะให้ลูกค้าเป็นผู้ประกอบอาหารและปรุงรสชาติด้วยตนเอง โดยที่นุขจะสังเกตและจดจำ ขั้นตอนการประกอบอาหารและการปรุงรสชาติอาหารว่าจะต้องทำอย่างไร ปัจจุบันที่นุขสามารถประกอบอาหารได้อย่างรวดเร็วและปรุงแต่งรสชาติของอาหารได้ตามความต้องการของลูกค้าได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องรสชาติของอาหาร ที่นุขบอกว่าหากลูกค้าเป็นคนภาคใต้จะชอบรับประทานส้มตำรสจัด มีทั้งรสเปรี้ยว รสเค็มและรสเผ็ด สำหรับคนภาคกลางจะชอบรับประทานส้มตำที่มีรสเปรี้ยวและหวาน ส่วนคนอีสานจะชอบรับประทานส้มตำที่มีรสไม่เปรี้ยวไม่หวานมากนักและสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการตำส้มตำทุกครั้งก็คือปลาร้า

การซื้อสินค้าต่าง ๆ สำหรับการประกอบอาชีพขายส้มตำ ได้แก่ อาหารสด เช่น เนื้อไก่สด ปลาตุ๋น มะละกอก ผักบุ้งและแตงกวา เป็นต้น เครื่องปรุงแต่งรส เช่น น้ำปลา น้ำตาลและผงชูรส เป็นต้น และสิ่งอื่น ๆ เช่น ถ่าน น้ำแข็ง ไข่เค็มและปลาร้า เป็นต้น เพื่อนของที่นุขจะเป็นผู้แนะนำร้านค้าให้รู้จัก โดยในระยะแรกที่ที่นุขได้เข้ามาขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้น ที่นุขมีเงินเพียง 800 บาทเท่านั้นซึ่งไม่เพียงพอสำหรับลงทุนค้าขาย เพื่อนของที่นุขจึงแนะนำให้ไปซื้อสินค้าจากร้านค้าแห่งหนึ่งในหมู่บ้านนวนครวิลล่า การซื้อขายระหว่างที่นุขกับทางร้านจะใช้ระบบเงินเชื่อ โดยในตอนเช้าของทุก ๆ วัน ที่นุขจะไปเอาสินค้าจากร้านค้า เมื่อขายส้มตำเสร็จแล้วในตอนเย็นที่นุขจึงนำเงินมาจ่ายให้กับทางร้าน ที่นุขซื้อสิ่งของจากร้านค้านี้มานานประมาณ 2 เดือน ต่อมาจึงเปลี่ยนไปซื้อที่ตลาดไทเพราะที่นุขมีเงินหมุนเวียนสำหรับการค้าขายเพิ่มมากขึ้นและการไปซื้อสิ่งของจากตลาดไทจะช่วยลดต้นทุนการค้าขายลงไปเพราะราคาของสินค้านั้น หากเปรียบเทียบกันแล้ว การซื้อสินค้าจากตลาดไทจะซื้อได้ในราคาถูกกว่าซื้อจากร้านค้าต่าง ๆ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

ปัจจุบัน ที่นุขจะซื้อสินค้าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ปีกไก่ย่างไม้ละ 8 บาท ปลาตุ๋นย่างตัวละ 10 บาท ถึง 15 บาท แหนมย่างชิ้นละ 8 บาทและข้าวเหนียวขายในราคา 3 บาทเป็นต้นไป

พี่นุชจะใช้เงินลงทุนสำหรับการค้าขาย ประมาณสัปดาห์ละ 2,000 บาทถึง 2,500 บาท ผลกำไรเมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้ประมาณวันละ 300 บาทถึง 400 บาท ซึ่งถ้าหากใช้จ่ายอย่างประหยัดก็เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายของตนและอาจจะมีเงินเหลือเก็บบ้าง ซึ่งเงินจำนวนนี้พี่นุชจะนำไปฝากธนาคารหรือซื้อเครื่องประดับทองมาสวมใส่ นอกจากนี้พี่นุชยังได้เล่นแชร์กับเพื่อน ๆ โดยพี่นุชต้องส่งเงินค่าแชร์เดือนละ 2,000 บาท สำหรับเดือนใดที่พี่นุชเกิดขาดเงินทอง พี่นุชก็จะนำเครื่องประดับทองไปจำหน่ายหรือถอนเงินจากธนาคารมาใช้

การประกอบกิจการขายส้มตำของพี่นุชในแต่ละวัน พี่นุชต้องตื่นนอนตั้งแต่เวลา 4.30 น.เพื่อจัดเตรียมสิ่งของต่าง ๆ ก่อนออกไปขายเช่น ล้างผักสด หนึ่งข้าวเหนียว สับไก่และหมักเนื้อไก่เป็นต้น จนกระทั่งเวลาประมาณ 6.00 น. พี่นุชจึงจะเตรียมทุกอย่างเสร็จ แล้วจึงนำรถเข็นออกไปจอดขาย โดยพี่นุชจะขายส้มตำจนกระทั่งถึงเวลาประมาณ 15.00 น.จึงจะเข็นรถเข็นกลับห้องพัก และจัดเก็บล้างอุปกรณ์ต่าง ๆ จนเสร็จ เมื่อถึงเวลาประมาณ 18.00 น.พี่นุชจะไปซื้อสิ่งของบางสิ่งบางอย่างที่ต้องใช้สำหรับการค้าขายในวันพรุ่งนี้จากร้านค้าในหมู่บ้านนวนคร 2 และถ้ามีเวลารว่าง พี่นุชจะทำงานบ้านต่อไป เมื่อถึงเวลาประมาณ 22.00 น.พี่นุชจึงจะเข้านอน

การปรับตัวเมื่อพี่นุชได้มาประกอบอาชีพขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พี่นุชบอกว่าพี่นุชมาค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนี้เพียงคนเดียวไม่มีผู้ช่วย ทำให้ต้องขยันและอดทนเพิ่มมากขึ้น ไม่ค่อยมีเวลารว่างไปทำกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากนี้ต้องรู้จักเตรียมตัวเตรียมใจไว้ เพราะการค้าขายไม่ได้ขายดีทุกวัน ซึ่งถ้าหากวันใดขายไม่ดี มีไก่ย่าง ปลาตุ๋นย่างหรืออาหารชนิดอื่น ๆ เหลือ พี่นุชก็จะนำมารับประทานเสียเอง ถ้ารับประทานไม่หมดก็จะนำไปแจกจ่ายให้เพื่อนบ้าน การเป็นแม่ค้าขายส้มตำจะต่างกับการทำงานรับจ้าง ซึ่งจะมีเวลารว่างพักผ่อนมากกว่ามีเวลาไปทำกิจกรรมอื่น ๆ บ้าง รายได้ในแต่ละวันแน่นอนไม่ต้องกังวลใจเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินมากนัก

ในช่วงเวลา 1 ปีแรก พี่นุชค้าขายดีมาก ได้รับเงินกำไร วันละ 800 บาทถึง 1,000 บาท ทำให้พี่นุชมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้นมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น ต้องการรับประทานอาหารเช้าได้ก็สามารถซื้อรับประทานได้ ต้องการจะซื้อสิ่งของอะไรก็สามารถซื้อได้โดยไม่กังวลใจมากนัก แต่ในปีที่ 2 ของการขาย พี่นุชค้าขายไม่ดีเหมือนเดิม จึงจำเป็นต้องลดปริมาณสิ่งของต่าง ๆ สำหรับการการค้าขายลง กำไรที่ได้จากการค้าขายลดลงเหลือวันละ 300 บาทถึง 400 บาทเท่านั้น ดังนั้นพี่นุชจึงต้องประหยัดมากขึ้น อาหารที่รับประทานในแต่ละวัน ส่วนใหญ่จะเป็นอาหารที่พี่นุชขาย สิ่งของต่าง ๆ ถ้าไม่จำเป็นต้องใช้ พี่นุชก็จะไม่ซื้อ

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่นุชกับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติคือ พี่นุชและพี่มิ่ง หลังจากพี่นุชและพี่มิ่งได้เลิกรักกันไปเมื่อครั้งที่คนทั้งสองทำงานก่อสร้างด้วยกันนั้น ต่อมาพี่นุชและพี่มิ่งก็ได้กลับมาคืนดีกันและอยู่ด้วยกันอีกแต่แล้วก็ต้องเลิกรักกันไปอีก เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นทั้งหมด 4 ครั้งด้วยกัน จนกระทั่งในปัจจุบัน พี่นุชและพี่มิ่งได้เลิกรักกันอย่างเด็ดขาด

ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พี่นุชได้เช่าห้องอยู่ด้วยกันกับน้องสาวของตนโดยพี่นุชจะเป็นผู้รับผิดชอบเลี้ยงดูน้องสาวคนนี้ สำหรับตัวน้องสาวของพี่นุชเองก็ไม่ค่อยได้ช่วยเหลือพี่นุชทำงานแต่อย่างใด โดยปกติแล้วพี่นุชจะทำงานและค้าขายเพียงลำพังคนเดียว จะมีบ้างในบางครั้งที่น้องสาวของพี่นุชจะช่วยพี่นุชทำงาน แต่ก็ก็เป็นเพียงการช่วยหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น พี่นุชและน้องสาวไม่ค่อยได้พูดคุยกันและไม่ค่อยได้ทำกิจกรรมร่วมกันเท่าไรนักเพราะในแต่ละวันนั้นพี่นุชจะใช้เวลาหมดไปกับการทำงานค้าขายของตน ไม่มีเวลาว่างเท่าไรนัก พี่นุชและน้องสาวจะได้พูดคุยกันก็ต่อเมื่อรับประทานอาหารเช้าด้วยกันและช่วงเวลาก่อนเข้านอนเท่านั้น

สำหรับบุตรชายของพี่นุชได้อาศัยอยู่กับมารดาของพี่มิ่ง พี่นุชไม่ค่อยมีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมบุตรชายของตนเท่าไรนัก อย่างไรก็ตามพี่นุชก็จะส่งเงินค่าเลี้ยงดูบุตรไปให้พี่มิ่งเป็นประจำทุกเดือน พี่นุชบอกว่าตนจะพยายามอดทนทำงานหาเงินอย่างสุดความสามารถ เพื่อจะได้มีเงินส่งเป็นค่าเลี้ยงดูและค่าเล่าเรียนให้กับบุตร โดยที่ตนไม่ได้คิดจะหวังพึ่งพาบุตรของตนเลยในอนาคต แต่ต้องการให้บุตรโตขึ้นแล้วมีงานทำ มีกินมีใช้ ซึ่งเท่านี้ก็เพียงพอแล้วและถ้าหากตนต้องตายไปก็นอนตายตาหลับ

มารดาของพี่นุชได้อาศัยอยู่กับพี่สาวของตนที่จังหวัดนครราชสีมา เนื่องจากมารดาและพี่สาวของตนมีฐานะค่อนข้างยากจน พี่นุชจึงต้องส่งเงินไปให้มารดาของตนเป็นประจำทุกเดือน เดือนละ 1,500 บาท โดยปกติในระหว่างที่พี่นุชอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้น พี่นุชก็มักจะเขียนจดหมายติดต่อกับมารดาและพี่สาวของตนเสมอ สำหรับการเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่นั่น พี่นุชไม่ค่อยได้เดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่นั่นเท่าไรนัก โดยจะกลับไปเยี่ยมญาติที่นั่นประมาณ 1 เดือนถึง 2 เดือนต่อครั้งเท่านั้น ทั้งนี้เพราะเงินกำไรที่ได้จากการค้าขายของพี่นุชลดลงและการเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่นั่นในแต่ละครั้งต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก หากพี่นุชมีเงินเหลือเก็บประมาณ 3,000 บาทถึง 4,000 บาท ก็จะไม่กลับไปเยี่ยมญาติที่นั่น แต่ถ้ามีเงินเหลือเก็บประมาณ 6,000 บาทถึง 7,000 บาท พี่นุชจึงจะกลับไปเยี่ยมญาติที่นั่นของตน

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่นุชกับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกันอาจกล่าวได้ว่า เมื่อพี่นุชได้มาประกอบอาชีพขายส้มตำและอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พี่นุชได้รู้จักผู้คนมากมาย มีทั้งพนักงานโรงงาน พ่อค้าแม่ค้าด้วยกันและเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน สำหรับเพื่อนบ้านละแวกเดียว

กันส่วนใหญ่จะรู้จักไม่สนิทสนมกันเท่าไรนักเจอกันก็ทักทายกันบ้าง พี่นุชบอกว่าเพื่อนบ้านที่นี้มีทั้งดีและไม่ดี บางคนก็ดี มีน้ำใจ บางคนก็ไม่ดี ต่อหน้าพี่นุชก็พูดแต่สิ่งที่ดีแต่พอลับหลังกลับนินทาพี่นุช อย่างไรก็ตามหากมีใครนินทาว่าร้ายพี่นุช พี่นุชก็จะแก้ไขปัญหาคด้วยการนิ่งเฉย ไม่ต่อว่าหรือโต้เถียงกับใครๆ ทั้งนี้ สำหรับเพื่อนบ้านบางคน พี่นุชรู้จักสนิทสนมกันซึ่งในเวลาว่าง เพื่อน ๆ ที่รู้จักสนิทสนมกันจะมานั่งคุยกันที่แผงขายส้มตำของพี่นุช และถ้าหากพี่นุชมีเรื่องเดือดร้อน พี่นุชก็พอที่จะขอความช่วยเหลือกันได้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่นุชกับเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ในปัจจุบันพี่นุชได้เลิกขายส้มตำแล้ว จะจอดขายอยู่กับที่เท่านั้น พี่นุชบอกว่า พ่อค้าแม่ค้าที่มาค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้จะรู้จักกันแต่ไม่สนิทสนมกัน ต่างคนต่างขายและยิ่งถ้าเป็นการขายอาหารชนิดเดียวกันก็ต้องแข่งขันกัน ทำให้มีการอิจฉาริษยากันและมีปัญหากันบ้างระหว่างพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน สำหรับตัวพี่นุชเองได้รู้จักกับพ่อค้าแม่ค้าหลายคนด้วยกัน มีการพูดคุยกันบ้าง เพื่อนพ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้มักจะเข้ามานั่งพักดื่มน้ำที่แผงของพี่นุช ในบางครั้งถ้าอาหารของพวกเขาขายไม่หมดก็จะให้อาหารในสวนที่เหลือนี้แก่พี่นุช ในทางกลับกันในบางครั้งถ้าหากเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าที่เคยให้อาหารแก่พี่นุชได้มาซื้อส้มตำจากแผงของพี่นุช พี่นุชก็จะขายส้มตำในราคาถูกลงกว่าปกติด้วยเช่นกัน

พี่นุชมีทัศนคติต่ออาชีพของตนว่า เป็นอาชีพที่ทำให้ตนซึ่งจบเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีอายุมากแล้วและมีเงินทุนไม่มากนัก มีงานทำ สามารถสร้างรายได้เลี้ยงดูตนเองได้ อาชีพนี้ดีแล้วไม่ต้องเป็นลูกจ้างใคร ไม่มีใครมาคอยออกคำสั่งหรือตำหนิตน รายได้ที่ได้รับจากการค้าขายส้มตำนั้นดีกว่าทุก ๆ อาชีพที่พี่นุชเคยทำมา ทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของพี่นุชดีขึ้น มีเงินใช้จ่ายเพียงพอและมีเงินเหลือเก็บบ้าง พี่นุชจึงมีความรู้สึกพอใจและภาคภูมิใจในอาชีพของตน พี่นุชไม่คิดว่าตนเป็นคนด้อยโอกาสในสังคมหรือด้อยค่าในสังคม ถึงแม้ว่าการค้าขายส้มตำจะเป็นเพียงการค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีงานทำ ไม่มีอาชีพ ไม่มีรายได้ ต้องไปพึ่งพาและเป็นภาระของผู้อื่น ดังนั้นในสายตาของคนบางคนอาจมองว่า ผู้ประกอบอาชีพนี้ดี รู้จักทำมาหากินเลี้ยงดูตนเอง ไม่ต้องเป็นภาระผู้อื่น แต่บางคนอาจจะมองว่า อาชีพนี้ไม่มีเกียรติ การแต่งตัวไม่สะอาด ไม่สวยงามและแสดงท่าทางรังเกียจ ไม่อยากจะคบหาสมาคมด้วย

ในอนาคต พี่นุชบอกว่า ตนยังคงประกอบอาชีพขายส้มตำต่อไป ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการค้าขายจะไม่ดี มีกำไรลดน้อยลง แต่ก็จำเป็นต้องขาย เพราะถ้าเลิกขายก็ไม่รู้ว่าจะไปประกอบอาชีพอะไรที่ดีกว่าอาชีพนี้ ดังนั้น พี่นุชจำเป็นต้องเป็นแม่ค้าขายส้มตำต่อไปจนกว่าร่างกายของตนจะทำต่อไปไม่ไหว หรือถ้าหากมีโอกาสไปประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่ดีกว่า สามารถสร้างรายได้ ให้กับพี่นุชมากกว่าเดิม พี่นุชก็จะไปประกอบอาชีพนั้น โดยพี่นุชคาดหวังไว้ว่า ตนจะพยายามทำงานเก็บ

เงิน ซึ่งถ้าหากมีเงินจำนวนมากพอ พี่นุชต้องการที่จะเปิดร้านขายของชำเป็นของตนเองจะเป็นการเปิดร้านขายในบ้านเกิดที่จังหวัดนครราชสีมาหรืออาจจะเป็นที่จังหวัดอื่นก็ได้

พี่นุชบอกว่า สำหรับตนนั้น กล่าวได้ว่าเป็นคนยากจนคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าในแต่ละวันพี่นุชจะมีรายได้จากการค้าขายทำให้มีเงินเลี้ยงดูตนเอง มีเงินส่งไปให้บุตรและมารดาของตนประจำทุกเดือน นอกจากนี้ยังมีเงินเหลือไว้สำหรับเก็บออมบ้าง แม้ว่าพี่นุชจะมีเงินเก็บออมอยู่บ้างแต่จำนวนเงินเก็บออมนี้ก็ไม่ค่อยจะเพิ่มมากขึ้น ในทางกลับกันจำนวนเงินเก็บออมอาจจะลดลงหรือบางครั้งอาจจะหมดเลยก็มีทั้งนี้เพราะญาติพี่น้องของพี่นุชจะมาขยืมเงินจากพี่นุชอยู่บ่อยครั้งและเมื่อขยืมเงินไปแล้วก็มักจะไม่ให้เงินคืนกลับมาจนในบางครั้งทำให้พี่นุชรู้สึกท้อแท้ คิดว่าทำไมชีวิตเราต้องลำบากอย่างนี้ ทำไมชีวิตเราต้องเป็นอย่างนี้ บางครั้งพี่นุชถึงกับต้องนั่งร้องไห้คนเดียว อย่างไรก็ตามพี่นุชก็จะพยายามสร้างกำลังใจให้กับตนเองและคิดเสมอว่า คนทุกคนในสังคมต้องอดทน ตื่นรนต่อสู้เพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดด้วยกันทั้งนั้น มิใช่มีเพียงเราคนเดียว สำหรับคนร่ำรวยในทัศนะของพี่นุชจะต้องเป็นคนมีทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก มีเงินใช้จ่ายอย่างสบายไม่ต้องกังวลใจ

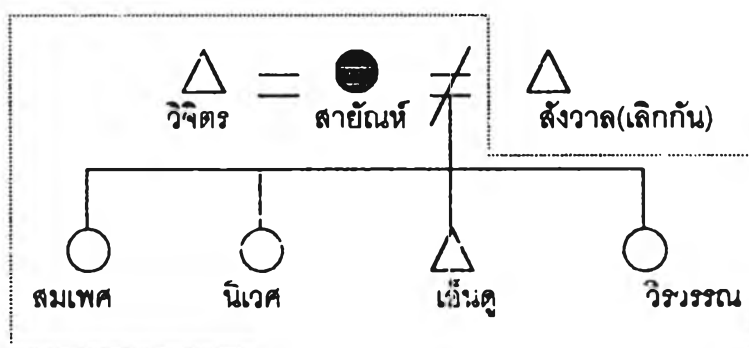
พี่นุชมีทัศนคติเกี่ยวกับสังคมเมืองว่า เป็นสังคมที่มีความเจริญ มีผู้คนมากมายอยู่อาศัยกันอย่างแออัด ทุกคนที่อยู่อาศัยในเมืองล้วนต้องดิ้นรน แข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีน้ำใจให้กันเลย ต่างคนต่างเผาคอยจะเอาเปรียบระหว่างกัน การจะขอความช่วยเหลือจากคนในสังคมเป็นเรื่องยากมาก โดยพี่นุชได้เล่าถึงเหตุการณ์ ๆ หนึ่งจากหลาย ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง พี่นุชกล่าวว่า เมื่อครั้งที่ตนทำงานในกรุงเทพฯ นั้น วันหนึ่งตนเกิดเจ็บป่วยไม่สบายและได้โดยสารรถประจำทางไปโรงพยาบาล วันนั้นรถโดยสารมีผู้โดยสารมาก ไม่มีที่นั่งว่างเลย ดังนั้นเมื่อพี่นุชได้ขึ้นไปบนรถโดยสารแล้วจึงบอกกับผู้โดยสารคนหนึ่งซึ่งกำลังนั่งอยู่ว่า ตนไม่สบายขอนั่งได้ไหม ผู้โดยสารคนนั้นกลับนิ่งเฉยไม่สนใจและยังคงนั่งต่อไป พี่นุชจึงต้องยืนโดยสารไปจนกระทั่งถึงโรงพยาบาล

ในสังคมเมือง เงินมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการดำเนินชีวิต การจะทำสิ่งใด ๆ ก็ตามจำเป็นต้องใช้เงินแทบทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะเมื่อมีพี่นุชได้เข้ามาอาศัยอยู่และทำงานในกรุงเทพฯ แล้วนั้น พี่นุชจำเป็นต้องมีเงินสำหรับเช่าเช่าห้องพัก ค่าน้ำประปา และค่าไฟฟ้าเป็นต้น ถ้าหากไม่มีเงินก็ต้องดิ้นรนหาให้ได้และเงินที่มีอยู่ก็ต้องใช้อย่างประหยัดที่สุด พี่นุชบอกว่าครั้งหนึ่งตนเคยขุดสนเงินสำหรับใช้จ่ายเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งในครั้งนั้นตนถึงกับต้องรับประทานข้าวกับน้ำปลาเลยทีเดียว ทั้งนี้เพื่อให้มีอาหารได้รับประทาน

สำหรับสังคมชนบท สภาพสิ่งแวดล้อมดี ไม่มีมลพิษ ผู้คนอยู่อาศัยไม่แออัดเหมือนในเมือง ทุกคนต่างรู้จักสนิทสนมกัน มีน้ำใจไมตรีให้กัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในช่วงเวลาที่ได้อยู่ในชนบท

จะทำให้พี่น้องมีความรู้สึกสุขสบายใจ อบอุ่นใจ ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนอยู่ในเมือง ดังนั้นถ้าให้พี่น้องเลือกที่อยู่อาศัย ระหว่างในเมืองกับในชนบทนั้น พี่น้องจะเลือกอยู่อาศัยในชนบท แต่ที่ตนจำเป็น ต้องมาอยู่อาศัยในเมืองเพราะถ้าตนอยู่ในชนบทก็ไม่รู้จะประกอบอาชีพอะไรนอกเสียจากการ ทำนา ซึ่งการทำนาก็มีแต่จะยากจนลง เป็นหนี้เป็นสิน แต่ถ้าตนอยู่ในเมืองยังพอจะมีงานทำ มี อาชีพสร้างรายได้ให้กับตน ทำให้ตนมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้นบ้าง

กรณีศึกษาที่ 11	ป้าสายัณห์
ชื่อ	นางสายัณห์ ศิริวงศ์ อายุ 46 ปี
สถานภาพ	แต่งงานกับนายสังวาลย์ พาลี แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสปัจจุบันเลิกหากัน
จำนวนบุตร	บุตร 4 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 3 คน <ol style="list-style-type: none"> 1. นางสมเพศ พาลี อายุ 25 ปี 2. นางสาวนิเวศ พาลี อายุ 23 ปี 3. นายเอ็นดู พาลี อายุ 20 ปี 4. เด็กหญิงวิรวรรณ พาลี อายุ 8 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 5 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 2 คน ป้าสายัณห์ เป็นบุตรคนที่ 2
การศึกษา	ประถมศึกษาปีที่ 4
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	แม่ค้าแผงลอยขายส้มตำ
ภูมิลำเนา	จังหวัดเพชรบูรณ์

แผนภาพครอบครัวป้าสายัณห์

ป้าสายัณห์เกิดที่ตำบลหม่อมเก่า อำเภอหม่อมเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ บิดามารดาประกอบอาชีพทำนา โดยที่ดินทำนาอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เมื่อป้าสายัณห์เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วก็ต้องลาออกจากโรงเรียนไม่ได้เล่าเรียนต่อเพราะฐานะทางบ้านยากจน หลังจากป้าสายัณห์ลาออกจากโรงเรียนแล้วจึงได้มาช่วยบิดามารดาของตนทำนา ต่อมาทางราชการได้ห้ามไม่ให้ประชาชนเข้ามาทำการเพาะปลูกในเขตป่าสงวน ทำให้บิดามารดาของป้าสายัณห์ต้องหาที่ดินทำกินใหม่ จนกระทั่งได้มาเช่าที่ดินทำนา จำนวน 25 ไร่ ที่ตำบลห้วยสะแก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จ่ายค่าเช่าที่ดินเป็นข้าวเปลือก ในอัตราไร่ละ 25 ถึง โดยในฤดูทำนาจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว

บิดามารดาของป้าสายัณห์จะไปอาศัยอยู่ที่ตำบลห้วยสะแก และจะเดินทางกลับมาที่บ้านมาเยี่ยมเยียนบุตรบ้าง จนกระทั่งเกิดเกี่ยวกับชาวเสรีจึงจะกลับบ้าน

เมื่อป้าสายัณห์อายุได้ 17 ปีก็ได้แต่งงานกับลุงสังวาลย์ โดยคนทั้งสองมาอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านบิดามารดาของป้าสายัณห์ เมื่อป้าสายัณห์อายุได้ 26 ปี บิดามารดาของป้าสายัณห์ได้ซื้อที่ดินจำนวน 2 ไร่ 2 งาน ที่ตำบลห้วยสะแก และได้สร้างบ้านไว้สำหรับอยู่อาศัยเพื่อความสะดวกไม่ต้องเดินทางไปมาระหว่างตำบลหล่มเก่ากับตำบลห้วยสะแก เมื่อสร้างบ้านเสร็จแล้วบิดามารดาและครอบครัวของป้าสายัณห์จึงย้ายมาอยู่อาศัยที่บ้านหลังนี้ มีเพียงลุงสังวาลย์ที่ไม่ได้ย้ายตามมาด้วย เนื่องจากบิดามารดาของลุงสังวาลย์ไม่ต้องการให้ลุงสังวาลย์ย้ายออกไปจากตำบลหล่มเก่า ถึงแม้ลุงสังวาลย์จะไม่ได้ย้ายตามป้าสายัณห์มาอยู่ที่ตำบลห้วยสะแก แต่ลุงสังวาลย์จะเดินทางมาเยี่ยมเยียนป้าสายัณห์เป็นประจำ ต่อมาหลังจากป้าสายัณห์ให้กำเนิดบุตรคนที่ 4 แล้ว ลุงสังวาลย์เริ่มห่างเหินไม่มาเยี่ยมเยียนป้าสายัณห์และบุตรเหมือนที่ผ่านมา ในภายหลังป้าสายัณห์ทราบว่าลุงสังวาลย์มีภรรยาอีก 1 คนอยู่ด้วยกันที่ตำบลหล่มเก่า ป้าสายัณห์และลุงสังวาลย์จึงเลิกหากันไป

บิดามารดาและป้าสายัณห์เช่าที่ดินทำนาอยู่ที่ตำบลห้วยสะแกถึง 17 ปีจึงเลิกทำ ทั้งนี้เพราะทำนามาหลายปีไม่เคยมีเงินเหลือเก็บ มีแต่หนี้สิน เงินทุนที่ใช้ทำนาแต่ละปีต้องกู้ยืมจากนายทุน บางปีเงินที่ได้จากการขายข้าวเมื่อนำไปชำระหนี้ก็แทบจะไม่มีเงินเหลือเลย ในบางปีเลวร้ายไปกว่านั้น เงินที่ได้จากการขายข้าวยังไม่พอชำระหนี้ที่กู้ยืมมาเลย ดังนั้นหากจะทำนาในปีต่อไปก็จำเป็นต้องไปกู้ยืมเงินจากนายทุนอีกยิ่งทำให้หนี้สินเพิ่มขึ้นไปอีก

เมื่อเลิกทำนาแล้วบิดามารดาของป้าสายัณห์ได้ซื้อสิทธิทำกินในที่ดินจำนวน 50 ไร่ ที่ตำบลบ่อไร่ อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ แต่ที่ดินผืนนี้ทำการเพาะปลูกได้เพียง 10 ไร่เท่านั้น ส่วนที่เหลืออีก 40 ไร่ทำการเพาะปลูกไม่ได้เพราะดินไม่มีคุณภาพ สำหรับที่ดินจำนวน 10 ไร่ที่สามารถเพาะปลูกได้นั้น บิดามารดาของป้าสายัณห์ได้ทำสวนมะขาม ส่วนป้าสายัณห์หลังจากที่เลิกทำนาแล้วก็มาทำงานรับจ้างอยู่ในตำบลห้วยสะแก มีรายได้วันละ 80 บาทถึง 100 บาท หากมีเวลาว่างก็จะไปช่วยบิดามารดาทำสวนมะขาม

ในช่วงเวลาที่ป้าสายัณห์ไปช่วยบิดามารดาทำสวนมะขามนั้น ป้าสายัณห์ได้มีโอกาสรู้จักกับลุงวิจิตร ซึ่งต่อมาภายหลังคนทั้ง 2 ได้มาอยู่ด้วยกันอันทีสามีภรรยา ปลายปี พ.ศ. 2538 ลุงวิจิตร ป้าสายัณห์และบุตรสาวคนที่ 4 เดินทางเข้ากรุงเทพฯ มาทำงานก่อสร้างแต่ทำได้ไม่ถึงเดือนก็ต้องเลิกทำเพราะในระหว่างที่ลุงวิจิตรและป้าสายัณห์ไปทำงานจะไม่มีใครช่วยดูแลบุตรสาวของตน ป้าสายัณห์จึงปล่อยให้บุตรสาววิ่งเล่นอยู่ตามลำพัง วันหนึ่งป้าสายัณห์ได้เห็นบุตรสาวของตนออกไปวิ่งเล่นอยู่ริมถนน ป้าสายัณห์จึงเกรงว่าในวันข้างหน้าหากปล่อยให้บุตรสาววิ่งเล่น

ตามลำพังโดยไม่มีใครดูแลอาจเกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ ป้าสายัณห์จึงเลิกทำงานและเดินทางกลับบ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์

ต่อมาในปี พ.ศ. 2539 บุตรชายของป้าสายัณห์ซึ่งในขณะนั้นทำงานเป็นคนขับรถอยู่ที่จังหวัดตรัง ได้เดินทางกลับมาเยี่ยมญาติที่น้องที่บ้าน พร้อมกับชักชวนเพื่อนบ้านไปทำงานที่โรงงานผลิตอิฐบล็อกจากจังหวัดตรังด้วยกัน ปรากฏว่าป้าสายัณห์ก็สนใจจะไปทำงานที่โรงงานด้วย ดังนั้นป้าสายัณห์และครอบครัวจึงได้เดินทางไปจังหวัดตรังเพื่อทำงานในโรงงานผลิตอิฐบล็อกจากป้าสายัณห์ได้รับเงินค่าจ้างเดือนละประมาณ 10,000 บาทถึง 12,000 บาทป้าสายัณห์ทำงานอยู่ที่โรงงานผลิตอิฐบล็อกคนานประมาณ 1 ปีจึงเลิกทำ หลังจากนั้นจึงมาประกอบอาชีพค้าขาย ทั้งนี้เพราะป้าสายัณห์สังเกตพบว่ามีร้านค้าแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับโรงงานอิฐบล็อกขายดี ทำให้ป้าสายัณห์สนใจที่จะเปิดร้านอาหารบ้าง ดังนั้นเมื่อเลิกทำงานที่โรงงานอิฐบล็อกแล้ว ป้าสายัณห์จึงเดินทางกลับไปอาศัยอยู่ที่บ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์แล้วเปิดร้านขายก๋วยเตี๋ยวยู่ที่บ้าน แต่ขายได้แค่ 3 เดือนก็ต้องเลิกขายเพราะขายไม่ดี

หลังจากเลิกขายก๋วยเตี๋ยวลแล้ว ป้าสายัณห์จึงเดินทางมาอาศัยอยู่กับน้องสาวซึ่งเป็นแม่ค้าขายส้มตำอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยในระหว่างนี้ป้าสายัณห์ได้มาอาศัยอยู่กับน้องสาวนั้น ป้าสายัณห์จะเป็นผู้ช่วยน้องสาวของตนขายส้มตำ จนกระทั่งเวลาผ่านไป 19 วัน ป้าสายัณห์จึงได้แยกมาเช่าห้องสวนตัวอาศัย และได้มาเป็นแม่ค้าขายส้มตำอยู่ในหมู่บ้าน หลังจากขายส้มตำได้ประมาณ 3 เดือน ลุงวิจิตรจึงได้เดินทางตามป้าสายัณห์มาอยู่อาศัยและช่วยป้าสายัณห์ค้าขายส้มตำอีกแรงหนึ่ง

ป้าสายัณห์เรียนรู้การประกอบอาหารและการปรุงรสชาติอาหารจากน้องสาวของตนในระหว่างที่ป้าสายัณห์ได้มาช่วยน้องสาวของตนค้าขาย โดยป้าสายัณห์จะคอยสังเกตและจดจำวิธีการประกอบอาหารและการปรุงแต่งรสชาติอาหารของน้องสาวตน วันหนึ่งน้องสาวของป้าสายัณห์ได้เดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่น้องที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ป้าสายัณห์จึงมีโอกาสรายส้มตำแทนน้องสาวของตน ต่อมาป้าสายัณห์จึงได้ตัดสินใจจะมาค้าขายส้มตำเหมือนน้องสาวของตน ป้าสายัณห์ประกอบอาชีพขายส้มตำเป็นเวลา 3 ปีแล้ว ป้าสายัณห์จึงมีลูกค้าประจำเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน บ.ค.ถ. และผู้อาศัยอยู่ในโครงการ ทีเอฟดี ทาวน์

การซื้อขายส้มตำต่าง ๆ สำหรับการขายส้มตำ ป้าสายัณห์ได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ในระหว่างที่ป้าสายัณห์ช่วยน้องสาวของตนขายส้มตำ ทำให้ป้าสายัณห์ทราบว่าจะต้องซื้ออะไร จากร้านใดบ้าง ราคาเท่าไร รวมไปถึงการกะประมาณสินค้าที่ต้องใช้สำหรับการค้าขายในแต่ละวันว่าจะใช้มาก

น้อยอย่างไร สิ่งสำคัญที่สุดป้าสายัณห์บอกว่า สินค้าทุกชนิดที่ใช้ในการประกอบอาหาร จะต้องมีความคุณภาพ เพื่อให้ลูกค้าได้รับประทานอาหารที่ดีมีคุณภาพ

ปัจจุบันป้าสายัณห์จะซื้อสินค้าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ผักสดชนิดต่าง ๆ เช่น มะละกอก พริกสด มะนาว และมะเขือเทศ เป็นต้น ป้าสายัณห์จะซื้อจากรถเร่ขายผัก โดยจะมีพ่อค้าขายประจำมาขายที่แผงของป้าสายัณห์ทุก ๆ 2 วัน การซื้อผักสด ป้าสายัณห์จะซื้อด้วยเงินสดเสมอ

2. เนื้อไก่สด ป้าสายัณห์จะสั่งซื้อจากร้านค้าแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นร้านเดียวกันกับที่น้องสาวของตนได้สั่งซื้อ โดยทางร้านจะมาส่งไก่ไปที่ห้องพักของป้าสายัณห์ในตอนเช้า ในตอนเย็นทางร้านจึงจะมาเก็บเงินพร้อมรับใบสั่งซื้อเนื้อไก่ที่ต้องการใช้ในวันพรุ่งนี้จากป้าสายัณห์

3. ปลาสด ป้าสายัณห์จะสั่งซื้อจากร้านขายปลาแห่งหนึ่ง ในซอยไทยธานี 8 โดยทางร้านจะมาส่งปลาสดให้ถึงที่ห้องพักของป้าสายัณห์ในตอนเช้า ในตอนเย็นจะมาเก็บเงินพร้อมทั้งรับใบสั่งซื้อปลาสดที่ต้องการใช้ในวันพรุ่งนี้จากป้าสายัณห์

4. ข้าวเหนียว และเครื่องปรุงรส ป้าสายัณห์จะซื้อจากร้านค้าในตลาดทิเอฟดี

5. น้ำแข็ง ป้าสายัณห์จะสั่งซื้อจากร้านขายน้ำแข็ง ในซอยไทยธานี 12 โดยทางร้านจะมาส่งให้ถึงที่ห้องพักทุก ๆ วัน

6. ถ่าน ป้าสายัณห์จะซื้อจากรถเร่ขายถ่าน โดยจะมีพ่อค้าขายประจำมาขายที่ห้องพักของป้าสายัณห์ ทุก ๆ 3 วัน

7. อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ถ้วย จาน และช้อน ป้าสายัณห์จะซื้อจากตลาดนัดทิเอฟดี

การเร่ขายและการจอดขาย ป้าสายัณห์จะเรียนรู้ด้วยการสอบถามและสังเกตจากพ่อค้าแม่ค้าที่ขายอยู่ในหมู่บ้านไทยธานีและหมู่บ้าน บ.ค.ถ. พร้อมกันนั้นในทุก ๆ วันก่อนจะมาเป็นแม่ค้าขายส้มตำ ป้าสายัณห์จะออกไปสำรวจเส้นทางและสถานที่ต่าง ๆ ภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยตนเอง จนกระทั่งทราบเส้นทางและสถานที่ต่าง ๆ ภายในนิคมอุตสาหกรรม ต่อมาจึงเริ่มออกเร่ขายไปตามสถานที่ต่าง ๆ ในหมู่บ้าน บ.ค.ถ. จนกระทั่งวันหนึ่งป้าสายัณห์ได้มาจอดขายส้มตำบริเวณปากซอย บ.ค.ถ. 3 ปรากฏว่าการมาจอดขายในบริเวณนี้ทำให้ขายดีกว่าการเร่ขายเสียอีก ป้าสายัณห์จึงเลิกเร่ขายและจะมาจอดขายบริเวณดังกล่าวเป็นประจำทุกวันตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา แต่บริเวณที่ป้าสายัณห์มาขายอยู่เป็นประจำนั้นจะอยู่ติดกับรั้วบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งต่อมาป้าสายัณห์ได้มีเรื่องขัดแย้งกับเจ้าของบ้านหลังนี้ ดังนั้นป้าสายัณห์จึงต้องหาสถานที่ขายใหม่และสถานที่ขายใหม่นี้อยู่ตรงกันข้ามกับสถานที่ขายเดิม พื้นที่ดังกล่าวนี้อยู่ในโครงการ ทีเอฟดี ทาวน์ ป้าสายัณห์จึงต้องติดต่อขออนุญาตตั้งแผงลอยขายส้มตำกับทางบริษัท ทีเอฟดี ซึ่งทางบริษัทได้

อนุญาตให้ตั้งแผงลอยได้โดยมีข้อตกลงดังนี้คือ ป้าสายัณห์จะต้องรักษาความสะอาดในบริเวณที่ตั้งแผงลอย เมื่อขายเสร็จแล้วจะต้องเก็บกวาดและเก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เป็นที่เรียบร้อย และต้องจ่ายเงินเป็นค่าสถานที่ให้ทางบริษัทวันละ 20 บาท

ในปัจจุบันป้าสายัณห์จะขายอาหารแต่ละชนิดในราคาดังนี้คือ ส้มตำครกละ 10 บาท พิเศษ 15 บาท ไก่ย่างไม้ละ 8 บาท 10 บาท 15 บาท และ 25 บาท (ราคาตามขนาด) ปลาตุ๋นย่างตัวละ 13 บาท และข้าวเหนียวขายในราคา 5 บาทเป็นต้นไป

นอกจากนี้ป้าสายัณห์ยังบอกต่อไปว่าสำหรับไก่ย่าง ปลาตุ๋นย่างหากขายไม่หมด ป้าสายัณห์จะนำกลับมาขายอีกในวันต่อไปและจะบอกกับลูกค้าของตนว่า เป็นของเหลือจากเมื่อวานเอามาขายซึ่งจะขายในราคาครึ่งหนึ่งของราคาปกติ สำหรับการลงทุนค้าขาย ป้าสายัณห์จะใช้เงินลงทุนค้าขายประมาณวันละ 1,300 บาท ผลกำไรเมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้ประมาณวันละ 700 บาทถึง 1,000 บาท ซึ่งก็ได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายของครอบครัวและมีเงินเหลือเก็บบ้าง โดยเงินจำนวนนี้ป้าสายัณห์จะนำไปฝากกับธนาคารที่จังหวัดเพชรบูรณ์

การประกอบกิจการขายส้มตำของป้าสายัณห์ในแต่ละวัน ป้าสายัณห์และลุงวิจิตรจะตื่นนอนเวลาประมาณ 2.30 น. โดยลุงวิจิตรจะเป็นผู้ตื่นข้าวเหนียว ส่วนป้าสายัณห์จะล้างและจัดเตรียมผักสดชนิดต่าง ๆ ใส่ภาชนะ เสร็จแล้วในเวลาประมาณ 4.30 น. ป้าสายัณห์จะทำเครื่องปรุงรสสำหรับหมักไก่ เสร็จแล้วจึงจะล้างเนื้อไก่ นำเนื้อไก่ที่ล้างแล้วมาเสียบไม้ เสร็จแล้วนำไปหมักเครื่องปรุงรสที่เตรียมไว้ เวลาประมาณ 7.30 น.ป้าสายัณห์และลุงวิจิตรจึงขึ้นรถออกมาจอดขาย ป้าสายัณห์จะขายส้มตำถึงเวลาประมาณ 19.00 น.หลังจากนั้นป้าสายัณห์และลุงวิจิตรก็จะช่วยกันเก็บกวาดบริเวณที่ขายส้มตำ เสร็จแล้วจึงขึ้นรถกลับห้องพัก เมื่อกลับมาถึงห้องพักแล้ว ป้าสายัณห์และลุงวิจิตรจะช่วยกันเก็บล้างอุปกรณ์ต่าง ๆ เสร็จแล้วป้าสายัณห์ก็จะโหลก พริกไทย กระเทียม สำหรับทำเครื่องปรุงหมักไก่ในวันพรุ่งนี้ต่อไป ในเวลาประมาณ 21.00 น.ป้าสายัณห์และลุงวิจิตรจึงจะเข้านอน

การปรับตัวเมื่อป้าสายัณห์ได้มาประกอบอาชีพขายส้มตำในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ประการแรก ป้าสายัณห์ต้องขยัน อดทนมากกว่าอาชีพอื่นๆ ที่เคยทำมา มีเวลาพักผ่อนน้อย เวลาในแต่ละวันส่วนใหญ่หมดไปกับการทำงาน ไม่มีเวลาไปทำกิจกรรมอื่น ๆ ประการที่สอง ป้าสายัณห์บอกว่าลูกค้าคือบุคคลที่สำคัญที่สุด ทำอย่างไรให้ลูกค้ามาซื้อส้มตำจากแผงลอยของตน เมื่อมาซื้อแล้วลูกค้าเกิดความประทับใจในรสชาติและบริการและจะกลับมาซื้อส้มตำจากแผงลอยของตนอีก ดังนั้นป้าสายัณห์จึงต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้าทุกคน รู้จักใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการเอาอกเอาใจลูกค้า ทำสิ่งต่าง ๆ ตามความต้องการของทุกคนและที่สำคัญที่สุดต้องซื่อสัตย์ต่อลูกค้า ขาย

สิ่งของที่มีคุณภาพต่อลูกค้า ประการที่สาม ต้องช่วยเหลือตนเองให้มากที่สุด เพราะการเป็นแม่ค้าขายส้มตำแล้วในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้แล้วจะไปหวังพึ่งพาขอความช่วยเหลือจากใครคงเป็นเรื่องยาก

นับตั้งแต่ประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำนั้น ทำให้มีผลกระทบต่อการค้าขายของป้าสายัณห์ กล่าวคือทำให้ลูกค้าลดลงไป ลูกค้าที่มาซื้ออาหารก็จะซื้อในปริมาณที่ลดน้อยลง ต้นทุนการผลิตสูงขึ้นกำไรที่ได้รับลดลง ป้าสายัณห์บอกว่าก่อนหน้านี้ป้าสายัณห์จะใช้เงินลงทุนค้าขายประมาณวันละ 1,400 บาทถึง 1,500 บาทซึ่งสามารถซื้อสิ่งของต่าง ๆ ได้เป็นจำนวนมาก มีกำไรจากการค้าขายประมาณวันละ 1,500 บาทถึง 1,600 บาท นับตั้งแต่หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวจนกระทั่งปัจจุบันป้าสายัณห์ใช้เงินลงทุนค้าขายลดลงเหลือประมาณวันละ 1,300 บาท และสิ่งของที่ได้ซื้อมาก็มีจำนวนไม่มากนัก กำไรจากการขายลดลงเหลือประมาณวันละ 700 บาทถึง 1,000 บาทเท่านั้น อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าป้าสายัณห์จะได้รับผลกระทบทำให้มีกำไรลดน้อยลง แต่ป้าสายัณห์ก็ยังคงดำเนินชีวิตเหมือนเดิมมีเงินใช้จ่ายเพียงพอทั้งนี้เพราะโดยปกติป้าสายัณห์เป็นผู้มีนิสัยมัธยัสถ์ใช้จ่ายอย่างประหยัดอยู่แล้ว อาหารที่รับประทานในแต่ละวันจะเป็นอาหารที่ป้าสายัณห์เป็นผู้ขายหรืออาจจะซื้อกับข้าวในราคาถุงละ 10 บาทมารับประทาน จะมีบ้างในบางโอกาสที่ป้าสายัณห์จะซื้ออาหารในราคา 20 บาทมารับประทานแต่ก็ไม่บ่อยครั้งนัก

ความสัมพันธ์ระหว่างป้าสายัณห์กับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร คือ ป้าสายัณห์ และลุงวิจิตร กล่าวคือ เมื่อป้าสายัณห์ได้เลิกทำกับลุงสังวาลย์แล้ว ต่อมาจึงได้มาอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับลุงวิจิตรแต่ไม่มีบุตรด้วยกัน ซึ่งหลังจากป้าสายัณห์และลุงวิจิตรได้มาอาศัยอยู่ด้วยกัน ต่างก็ช่วยเหลือกันทำงานหารายได้เลี้ยงดูครอบครัวและบุตรของป้าสายัณห์อย่างเต็มความสามารถ คนทั้งสองไม่ค่อยจะทะเลาะเบาะแว้งกันและถ้าหากมีเรื่องขัดแย้งกันต่างคนก็ต่างเจ็บไม่พูดจากันต่อมาไม่นานก็พูดคุยดีกันเหมือนเดิม

นอกจากนี้ป้าสายัณห์มีญาติอีกคนหนึ่งคือ น้องสาวซึ่งประกอบอาชีพขายส้มตำและอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนี้ ป้าสายัณห์บอกว่า ตนกับน้องสาวของตนไม่ค่อยจะได้พบปะพูดคุยกันเท่าไรนักจะมีบ้างในบางโอกาสที่ป้าสายัณห์จะไปเยี่ยมน้องสาวของตนและในทางกลับกัน ในบางครั้งน้องสาวของตนจะมาเยี่ยมที่ห้อง ในการพบปะกันในแต่ละครั้งก็ไม่นานนัก พูดคุยกันสักครู่ก็ต้องรีบกลับเพราะต่างคนต่างก็ไม่ค่อยจะมีเวลาร่วมมากนัก สำหรับการเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่จังหวัดเพชรบูรณ์จะเป็นลักษณะของต่างคนต่างไป

สำหรับบุตรของป้าสายัณห์นั้น บุตรสาวของป้าสายัณห์ทั้ง 3 คนได้อาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านของป้าสายัณห์ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีบุตรสาวคนโตเป็นผู้ดูแลบ้านและดูแลน้องสาวอีก 2 คน

ป้าสายัณห์จะเดินทางกลับไปเยี่ยมบุตรสาวของตนประมาณเดือนละ 1 ถึง 2 ครั้ง ซึ่งในแต่ละครั้ง ป้าสายัณห์จะนำเงินเป็นค่าเลี้ยงดูบุตรและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ภายในบ้าน ไปให้กับบุตรสาวคนโต เป็นจำนวน 3,000 บาทถึง 5,000 บาท ป้าสายัณห์บอกว่าเงินที่จะนำไปให้เป็นค่าเลี้ยงดูบุตรและค่าใช้จ่ายภายในบ้านเป็นประจำทุกเดือนนั้น ไม่ควรน้อยกว่า 3,000 บาท หรือเฉลี่ยแล้วไม่ควรน้อยกว่าวันละ 100 บาท เพราะถ้าหากตนให้เงินจำนวนน้อยกว่านั้นจะทำให้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายของบุตรได้ ทำให้บุตรของตนต้องลำบาก ซึ่งตนก็ไม่ต้องการให้บุตรของตนลำบากเหมือนกับตน นอกจากนี้ป้าสายัณห์จะเดินทางไปเยี่ยมบุตรสาวของตนประจำแล้ว ในระหว่างที่ป้าสายัณห์อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้น บุตรสาวของตนก็จะโทรศัพท์มาพูดคุยกับป้าสายัณห์อยู่เป็นประจำเช่นกัน และสำหรับบุตรสาวคนสุดท้ายที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นั้น ในช่วงเวลาปิดภาคการศึกษา ป้าสายัณห์จะไปรับบุตรสาวคนนี้อยู่ด้วยกันกับตนในนิคมอุตสาหกรรมนวนครและเมื่อถึงเวลาเปิดภาคการศึกษาป้าสายัณห์จึงจะส่งบุตรสาวกลับไปอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์

สำหรับบุตรชายของป้าสายัณห์นั้นได้แต่งงานและแยกครอบครัวไปอาศัยอยู่ที่จังหวัดอำนาจเจริญ ส่วนใหญ่แล้วป้าสายัณห์และบุตรชายจะติดต่อพูดคุยกันทางโทรศัพท์ ไม่ค่อยมีโอกาสเดินทางไปมาหาสู่กันเท่าไรนัก ป้าสายัณห์บอกว่าสำหรับตนแล้วจะเลี้ยงดูบุตรทุกคนอย่างสุดความสามารถ หากตนยังมีกำลังแข็งแรงอยู่ก็จะพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้บุตรของตนมีความเป็นอยู่ที่ดี ไม่อดอยาก ไม่ลำบาก เมื่อพวกเขาโตขึ้นก็ขอให้เขาเป็นคนดี สามารถเลี้ยงดูตนเองได้เท่านี้ก็พอใจแล้ว ป้าสายัณห์ได้บอกต่อไปว่า ตนนั้นอาจจะกล่าวได้ว่า เป็นคนโชคดีคนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะบุตรของตนทุก ๆ คนว่านอนสอนง่าย ไม่เกเร ไม่สร้างความหนักใจให้กับตนเลย ปัจจุบันบุตรสาวคนแรก บุตรสาวคนที่สองและบุตรชายได้โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะมีเพียงบุตรสาวคนสุดท้ายเท่านั้นที่อายุยังน้อยและยังอยู่ในวัยเรียน สำหรับบุตรสาวคนสุดท้ายนี้ป้าสายัณห์บอกว่าตนจะพยายามส่งให้ได้เล่าเรียนจนจบการศึกษาในระดับสูง ๆ อย่างน้อยที่สุดก็ควรเป็นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วให้เขาเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเองว่าต้องการจะศึกษาต่อหรือทำงาน ซึ่งถ้าหากเขาต้องการที่จะศึกษาต่อตนก็ยินดีจะสนับสนุนส่งให้ได้เล่าเรียนจนสุดความสามารถ

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างป้าสายัณห์กับญาติพี่น้องฝ่ายลุงวิจิตรนั้น ป้าสายัณห์บอกว่าตนไม่ค่อยมีโอกาสได้ไปเยี่ยมเยียนเท่าไรนัก นอกจากจะมีงานสำคัญต่าง ๆ เช่น งานแต่งงาน งานศพหรืองานบวชของญาติฝ่ายลุงวิจิตรเท่านั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างป้าสายัณห์กับเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ในหอพักเดียวกันและที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน ซึ่งนับตั้งแต่ป้าสายัณห์ได้มาอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนั้น

ป้าสายัณห์ได้รู้จักเพื่อนบ้านด้วยกันหลายคน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้าของตนและเป็นคนต่างจังหวัดที่เข้ามาประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ ป้าสายัณห์บอกว่าตนรู้จักกับเพื่อนบ้านเพียงผิวเผินเท่านั้นไม่สนิทสนมกันเท่าไรนักต่างคนต่างไม่ยุ่งเกี่ยวกับ จะมีบ้างในบางโอกาสที่เพื่อนบ้านจะมานั่งจับกลุ่มคุยกัน หรือมาเย็นคุยกับป้าสายัณห์ที่แผงขายส้มตำ ซึ่งเรื่องที่คุยกันก็จะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นในนิคมอุตสาหกรรม ดังนั้นจากการที่ป้าสายัณห์ได้พูดคุยกับเพื่อนบ้านเหล่านี้หรือการได้ยินเพื่อนบ้านมาพูดคุยกันทำให้ป้าสายัณห์รับรู้ข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในนิคมอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ ป้าสายัณห์ยังเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ที่มาจากหมู่บ้านเดียวกันที่มาประกอบอาชีพในนิคมอุตสาหกรรมนครกับญาติพี่น้องของพวกเขาที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยบุตรสาวของป้าสายัณห์จะให้หมายเลขโทรศัพท์สำหรับติดต่อป้าสายัณห์ไว้กับเพื่อนบ้านในกรณีที่เพื่อนบ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์มีเรื่องเดือดร้อนต้องการติดต่อกับญาติพี่น้องของตนหรือต้องการให้ญาติพี่น้องของตนเดินทางกลับไปจังหวัดเพชรบูรณ์ด่วน เพื่อนบ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์ก็อาจจะโทรศัพท์ติดต่อป้าสายัณห์และขอความช่วยเหลือให้ป้าสายัณห์ช่วยบอกข่าวให้กับญาติพี่น้องของตนได้ทราบด้วยซึ่งป้าสายัณห์ก็ยินดีจะช่วยเหลือ

ความสัมพันธ์ระหว่างป้าสายัณห์กับบุคคลอื่น ๆ เช่น พ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ร้านค้าและลูกค้า จะเป็นความสัมพันธ์เชิงธุรกิจ เป็นการซื้อขายกันระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย โดยปกติจะเป็นขาประจำซึ่งกันและกัน ในระหว่างที่มีการซื้อขายก็จะมีพูดคุยทักทายกันบ้าง หรือถ้าคนเหล่านี้บังเอิญเดินผ่านแผงขายส้มตำของป้าสายัณห์ก็จะมีอาการทักทายกัน

ป้าสายัณห์มีทัศนคติต่ออาชีพของตนว่า อาชีพค้าขายเป็นอาชีพที่ตนชอบมานานแล้วแต่ในอดีตตนไม่มีโอกาสที่จะมาประกอบอาชีพนี้ได้ ซึ่งความจริงแล้วอาชีพหาบเร่แผงลอยก็เป็นอาชีพค้าขายอาชีพหนึ่งที่เป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับคนทุก ๆ คน ที่มีความขยันอดทนและมีเงินลงทุนไม่มากนักได้มีโอกาสเข้ามาประกอบอาชีพนี้ ซึ่งรายได้ที่ได้รับจากอาชีพนี้หากใช้จ่ายอย่างรู้คุณค่าและประหยัดก็สามารถทำให้ครอบครัวมีเงินใช้จ่ายอย่างเพียงพอและมีเหลือเก็บ ทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้นได้และทำให้มีความรู้สึกมั่นคงในชีวิตมากขึ้น ซึ่งในปัจจุบันตนก็รู้สึกพอใจในสภาพเศรษฐกิจและสังคมของตนในปัจจุบันนี้อยู่แล้ว นอกจากนี้ป้าสายัณห์ได้บอกว่า อาชีพนี้เป็นอาชีพอิสระอาชีพหนึ่ง ไม่ต้องเป็นลูกจ้างใครจะขายหรือหยุดขายเมื่อไรก็ได้ อย่างไรก็ตามอาชีพนี้อาจก่อให้เกิดการขัดแย้งกัน เกิดการอิจฉาริษยากันระหว่างพ่อค้าแม่ค้าด้วยกันบ้างแต่สำหรับตนแล้วไม่เคยคิดจะไปขัดแย้งหรืออิจฉาริษยากับพ่อค้าแม่ค้าคนใดเลย ในทางกลับกันหากใครมีเดือดร้อนเกี่ยวกับอาชีพการงานแล้วมาปรึกษาตนตนก็จะแนะนำไป มาประกอบอาชีพค้าขายเหมือนกับตน

ป้าสายัณห์บอกว่า ผู้ที่ไม่เคยประกอบอาชีพหาบเร่แผงลอยอาจจะคิดว่าอาชีพหาบเร่แผงลอยนี้เป็นอาชีพสำหรับผู้ที่ไม่มีโอกาสจะไปประกอบอาชีพอื่น ๆ แล้ว เป็นอาชีพต้อยต่ำ ไม่มีเกียรติ ซึ่งพวกเขาเหล่านี้อาจไม่ทราบว่ามีบรรดาพ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้อาจจะมีประสบการณ์การทำงานมาทุกประเภทแล้วและเมื่อที่จะทำงานเหล่านั้นจึงได้มาประกอบอาชีพนี้ ซึ่งรายได้ที่ได้รับอาจจะมากกว่าคนบางคนทำงานในบริษัทห้างร้านเสียอีก

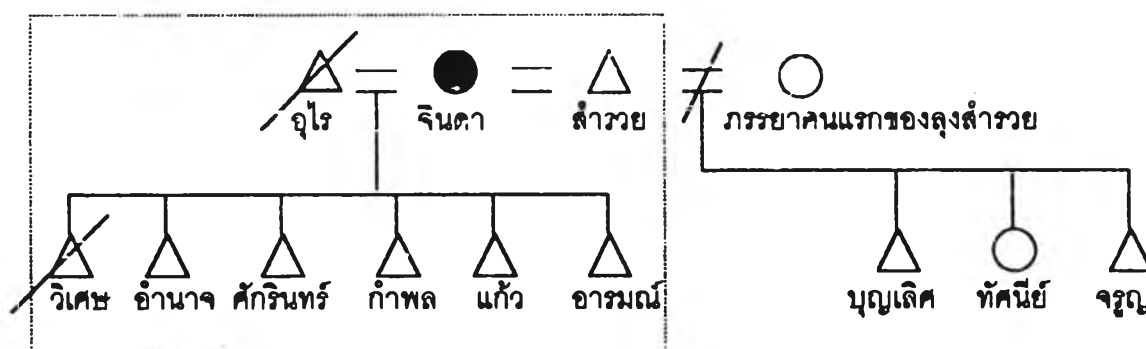
ป้าสายัณห์บอกว่า ถ้ากำไรที่ได้จากการค้าขายยังคงอยู่ในระดับวันละ 700 บาทถึง 1,000 บาท ตนยังคงประกอบอาชีพขายส้มตำต่อไปและจะพยายามปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ ที่สามารถทำได้ เพื่อให้การค้าขายดีขึ้น ในอนาคตหากป้าสายัณห์ทำการค้าขายต่อไปไม่ไหวก็จะให้บุตรสาวคนโตของตนมาขายต่อจากตน ในทางกลับกันถ้ากำไรที่ได้จากการค้าขายลดลงไปเหลือวันละ 300 บาทถึง 400 บาท ป้าสายัณห์ก็จะเลิกขายและเดินทางกลับไปอาศัยอยู่ที่บ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยจะซื้อพ่อพันธุ์แม่พันธุ์วัวและควายมาเลี้ยงเพื่อผสมพันธุ์ขาย

ป้าสายัณห์บอกว่าสำหรับตนแล้วกล่าวได้ว่า เป็นคนยากจนคนหนึ่งเพราะไม่มีที่ดินทำกิน รายได้จากการค้าขายของตนในแต่ละวันทำให้พอจะมีเงินใช้จ่ายในครอบครัวมีเงินส่งไปให้บิดามารดาและบุตรของตนที่จังหวัดเพชรบูรณ์ได้ใช้จ่ายทุก ๆ เดือนมีเงินเหลือเก็บบ้าง คนร่ำรวยในทัศนะของป้าสายัณห์คือ คนที่เปรียบพร้อมในทุก ๆ ด้าน มีชื่อเสียงมีเกียรติในสังคม มีที่ดินเป็นจำนวนมาก มีเงิน 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบายไม่ลำบาก

สายัณห์มีทัศนคติเกี่ยวกับสังคมและเมืองว่า สังคมเมืองเป็นสังคมที่มีผู้คนมากมาย ทุกคนในสังคมล้วนต้องแข่งขันในทุก ๆ ด้านเพื่อให้ตนเองสามารถอยู่รอดได้ในสังคม คนในสังคมเมืองจึงเป็นคนเห็นแก่ตัว ต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน คนในสังคมเมืองจะมีการแบ่งแยกกันระหว่างคนรวยกับคนยากจน คนร่ำรวยจะไม่มายุ่งเกี่ยวกับคนยากจนและเมื่อได้เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองแล้วนั้น มีค่าใช้จ่ายมากมายเช่น ค่าเช่าห้อง ค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้า เงินเป็นสิ่งที่สำคัญมาก หากไม่ทำงาน ไม่มีเงินก็ไม่สามารถอาศัยอยู่ในเมืองได้ ดังนั้นจะต้องช่วยเหลือตนเองให้มากที่สุด การจะพึ่งพาขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเป็นเรื่องยาก นอกจากนี้การเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองจะต้องคอยระมัดระวังตนเองอยู่เสมออีกด้วย ป้าสายัณห์ได้เล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นมาตนได้มาอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมว่า ในวันหนึ่งขณะที่ป้าสายัณห์อาศัยอยู่ในหอพัก ได้มีผู้ชายคนหนึ่งมาขอเช่าห้องน้ำในห้องของตน ป้าสายัณห์ก็ได้ปฏิเสธที่จะให้คน ๆ นั้นเข้ามาเพราะตนไม่แน่ใจว่าเขาจะมาดีหรือมาร้าย ทุก ๆ วันขณะที่ป้าสายัณห์ขายส้มตำอยู่เพียงลำพังคนเดียว ถ้าหากมีลูกค้ามาซื้อส้มตำแล้วแสดงท่าทางผิดปกติมีพิรุณ ป้าสายัณห์จะคอยระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ

สำหรับสังคมชนบท แต่ละคนจะรู้จักสนิทสนมกัน มีน้ำใจไมตรีต่อกัน หากใครมีเรื่องเดือดร้อนก็จะมี การช่วยเหลือกัน ในสังคมชนบทไม่ว่าจะเป็นคนร่ำรวยหรือเป็นคนยากจนก็จะมี การพูดคุยทักทายกัน ดังนั้นการอาศัยอยู่ในชนบททำให้ป้าสายัณห์มีความรู้สึกสบายใจ เดินทาง ไปไหนก็มีแต่ญาติพี่น้องและเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกัน มีการแบ่งปันสิ่งของหรืออาหารให้กันและ กันเสมอ การทำมาหากินก็ทำไปไม่ต้องดิ้นรนแข่งขันกัน แต่การอยู่ในชนบทจะมีรายได้น้อย อย่างไรก็ตามถ้าให้ป้าสายัณห์เลือกที่อยู่อาศัยระหว่างในเมืองกับในชนบท ป้าสายัณห์จะเลือกที่อยู่ อาศัยในชนบท แต่ที่ตนต้องมาอาศัยอยู่ในเมืองนั้นเพราะในเมืองมีอาชีพที่สามารถสร้างรายได้ให้ กับตนได้มากกว่าในชนบท

กรณีศึกษาที่ 12	ป้าจินดา
ชื่อ	นางจินดา คลองบางล่อ อายุ 63 ปี
สถานภาพ	สมรส
สามีชื่อ	นายลำรวย คลองบางล่อ อายุ 63 ปี
จำนวนบุตร	บุตร 6 คนเป็นชายทั้งหมด
	1. นายวิเศษ เล็กประดิษฐ์ เสียชีวิต
	2. นายอำนาจ เล็กประดิษฐ์ อายุ 45 ปี
	3. นายศักรินทร์ เล็กประดิษฐ์ อายุ 41 ปี
	4. นายกำพล เล็กประดิษฐ์ อายุ 37 ปี
	5. นายแก้ว เล็กประดิษฐ์ อายุ 32 ปี
	6. นายอารมณ เล็กประดิษฐ์ อายุ 31 ปี
จำนวนพี่น้อง	พี่น้อง 10 คนเป็นชาย 4 คน หญิง 6 คน ป้าจินดาเป็นบุตรคนที่ 6
การศึกษา	ไม่ได้เรียนหนังสือ
ศาสนา	พุทธ
อาชีพ	แม่ค้าแผงลอยขายอาหารขำ
ภูมิลำเนา	กรุงเทพมหานคร

แผนภาพครอบครัวป้าจินดา

ป้าจินดาเป็นคนจังหวัดกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด ในวัยเด็กป้าจินดาอาศัยอยู่กับบิดามารดาที่สามเสนจนกระทั่งอายุ 17 ปีจึงได้ย้ายไปอยู่กับสามีชื่อนายอุไร เล็กประดิษฐ์ ที่ดินแดง ป้าจินดากับลุงอุไรมีบุตรด้วยกัน 6 คนเป็นบุตรชายทั้งหมด บุตรคนแรกชื่อนายวิเศษ เสียชีวิตแล้ว บุตรคนที่สองชื่อนายอำนาจ บวชเป็นพระจำวัดอยู่ที่วัดตะวันเรือง รังสิตคลองสี่ จังหวัดปทุมธานี

บุตรคนที่สามชื่อนายศักรินทร์ ประกอบอาชีพขายปลาอยู่ในหมู่บ้านไทยธานี บุตรคนที่สี่ชื่อนายกำพล ทำงานรับจ้างทั่วไปอยู่ในหมู่บ้านไทยธานี บุตรคนที่ห้าชื่อนายแก้ว ทำงานรับจ้างทั่วไปอยู่ที่กรุงเทพฯ บุตรคนที่หกชื่อนายอารมณ ประกอบอาชีพช่างเครื่องปรับอากาศอยู่ที่จังหวัดอยุธยา

ขณะที่พักอาศัยอยู่ที่ดินแดงป่าจินดาทำงานรับจ้างทั่วไปส่วนลุงอุไรทำงานก่อสร้าง ต่อมาจึงย้ายครอบครัวมาอาศัยอยู่ที่คลองเตย อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดคลองเตยบริเวณแฟลต 1 เมื่อย้ายครอบครัวมาอยู่ที่คลองเตยแล้ว ป่าจินดาประกอบอาชีพขายกล้วยเดี่ยวไว้ ลุงอุไรก็ยังคงรับจ้างทำงานก่อสร้างเหมือนเช่นเดิม เมื่อป่าจินดาอายุได้ 33 ปี ลุงอุไรได้เสียชีวิตลงทำให้ป่าจินดาต้องเป็นผู้แบกรับภาระของครอบครัวทั้งหมดเพียงผู้เดียวและต้องเลี้ยงดูบุตรชายทั้ง 6 คน ซึ่งในช่วงเวลานั้นเป็นเวลาที่ป่าจินดาลำบากมาก เมื่อป่าจินดาอายุได้ 37 ปี เพื่อนของป่าจินดาคนหนึ่งได้แนะนำให้รู้จักกับลุงสำรวย จนกระทั่งได้แต่งงานกับลุงสำรวยในที่สุด หลังจากแต่งงานกันครอบครัวของป่าจินดา ยังคงอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดคลองเตยต่อไปอีกเป็นเวลาประมาณ 5 ปี

สภาพแวดล้อมของชุมชนแออัดคลองเตยเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า มีปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นในชุมชนแห่งนี้มาก บุตรชาย 3 คนของป่าจินดา คือ อำนาจ กำพล และอารมณ ได้ตกเป็นทาสของยาเสพติด ซึ่งทำให้ป่าจินดาและลุงสำรวยทุกข์ใจและหาทางแก้ไข ในเวลานั้นชุมชนแออัดคลองเตยเกิดไฟไหม้บ่อยครั้ง ในที่สุดบ้านป่าจินดาก็โดนไฟไหม้ด้วย เมื่อไร่ที่อยู่อาศัยประกบกับปัญหาอาชญากรรมที่คุกคามเข้าสู่ครอบครัว ทำให้ป่าจินดาตัดสินใจย้ายไปอยู่กับพี่สาวของลุงสำรวยที่ตำบลคลองสี่ อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และก่อนจะย้ายไปอยู่กับพี่สาวลุงสำรวยที่คลองสี่ป่าจินดาและลุงสำรวยตัดสินใจให้อำนาจบวช และให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมกำพลและอารมณไปดำเนินคดีกำพลและอารมณถูกส่งไปจำคุกที่เรือนจำลาดยาว ในระยะแรกป่าจินดาและลุงสำรวยจะไม่ไปเยี่ยมบุตรที่เรือนจำลาดยาวเพื่อให้บุตรทั้งสองได้สำนึกผิดและเลิกยาให้ได้ จนกระทั่งเวลาผ่านไประยะหนึ่งป่าจินดาและลุงสำรวยจึงไปเยี่ยมกำพลและอารมณ ปัจจุบันบุตรของป่าจินดาทั้งสามคนสามารถเลิกยาเสพติดได้สำเร็จ โดยอำนาจบวชเป็นพระสงฆ์จำวัดอยู่ที่วัดคะวันเรือง ส่วนบุตรคนอื่น ๆ รวมทั้งกำพลและอารมณต่างก็แต่งงานและแยกครอบครัวออกไปอยู่อาศัยตามสถานที่ต่าง ๆ

เมื่อป่าจินดาย้ายที่อยู่อาศัยมาที่จังหวัดปทุมธานีแล้ว ป่าจินดา ก็ได้เปิดร้านขายของชำ ส่วนลุงสำรวยเป็นช่างไฟฟ้ารับจ้างทั่วไป แต่กิจการร้านขายของชำประสบกับการขาดทุน เพราะลูกค้าที่มาซื้อของมักจะไม่ค่อยจ่ายเงินและชื่อของชื่อทำให้ต้องหยุดกิจการ ดังนั้นป่าจินดาจึงเลิกกิจการและเช่าร้านขายของชำให้กับพี่สาวของลุงสำรวย ป่าจินดาและลุงสำรวยย้ายมาเช่าบ้านอยู่

ร่วมกับพี่สาวของป้าจินดาที่สนามเป้า ขณะอยู่ที่สนามเป้าป้าจินดาได้เช่าแผงขายขนมและอาหารตามสั่งอยู่ในตลาดสนามเป้า ส่วนลุงสำรวยก็ยังเป็นช่างไฟฟ้ารับจ้างทั่วไปเหมือนเดิม การค้าของป้าจินดาที่สนามเป้าไม่ค่อยดีนักพอดีในช่วงเวลานั้นลุงสำรวยได้รับจ้างติดตั้งระบบไฟฟ้าให้กับร้านค้าแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ลุงสำรวยจึงบอกให้ป้าจินดาเลิกขายแล้วมาเป็นผู้ช่วยช่างให้กับตนพร้อมกับย้ายที่อยู่อาศัยโดยมาเช่าห้องอยู่ด้วยกันในหมู่บ้านไทยธานีในนิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยเพื่อความสะดวกในการทำงาน

เมื่อป้าจินดาและลุงสำรวยย้ายมาเช่าห้องอยู่อาศัยในหมู่บ้านไทยธานีและทำงานรับจ้างติดตั้งสายไฟฟ้า สายโทรศัพท์และติดตั้งเสาโทรทัศน์ จนกระทั่งลุงสำรวยทำงานมีเงินเก็บออมจำนวน 7,000 บาท ป้าจินดาซึ่งเป็นผู้ที่รักในอาชีพค้าขายคนหนึ่งเมื่อเห็นว่าพอจะมีเงินลงทุนสำหรับค้าขายจึงปรึกษากับลุงสำรวยเรื่องการลงทุนขายอาหารในหมู่บ้านไทยธานี ซึ่งในครั้งแรกป้าจินดากับลุงสำรวยปรึกษาและตกลงกันว่า จะขายก๋วยเตี๋ยวเปิด แต่เมื่อป้าจินดาสังเกตพ่อค้าแม่ค้าที่ขายอาหารในหมู่บ้านไทยธานีอยู่ก่อนหน้านี้ พบว่ายังไม่มีพ่อค้าแม่ค้าคนใดขายยำเลย เช่น ยำผักกระเจต ยำปลาหมึก ยำวุ้นเส้น เป็นต้น ดังนั้นป้าจินดาจึงตัดสินใจขายยำโดยใช้เงินลงทุนประมาณ 3,500 บาท สำหรับซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น รถเข็น ภาชนะใส่อาหารสด หม้อและเตาแก๊ส เป็นต้น

การประกอบอาหารและการปรุงแต่งรสชาติอาหารของป้าจินดาเป็นเรียนรู้ด้วยตนเอง คือในระยะเริ่มต้นของการขาย ป้าจินดาจะทดลองประกอบอาหารและปรุงแต่งรสชาติของอาหารไปด้วยในระหว่างที่ตัวเองขายอยู่ จนกระทั่งเวลาผ่านไป 1 เดือน ป้าจินดาจึงสามารถประกอบอาหารได้อย่างรวดเร็วและค้นพบสูตรในการปรุงแต่งรสชาติให้เป็นที่ถูกปากตรงความต้องการของลูกค้า ดังนั้นเมื่อมีลูกค้ามาซื้ออาหารกับป้าจินดาก็ไม่ต้องเสียเวลารอนานและได้อาหารที่มีรสชาติอร่อยถูกใจกลับไป นอกจากเรื่องความเร็วในการปรุงอาหารและรสชาติของอาหารแล้ว หลักที่สำคัญอีกประการหนึ่งของป้าจินดาก็คือการขายอาหารในราคาถูก ดังนั้นนับตั้งแต่ป้าจินดาขายยำมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันเป็นระยะเวลาประมาณ 8 ปีแล้ว ทำให้ป้าจินดามีลูกค้าประจำอยู่เป็นจำนวนมากซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม

สำหรับสถานที่ขายในตอนแรกนั้น จะตั้งแผงขายอยู่หน้าร้านเสริมสวยริมถนนนวนคร 20 (ปัจจุบันเป็นร้านขายดอกไม้) ซึ่งเจ้าของร้านรู้จักกับป้าจินดาเพราะลุงสำรวยและป้าจินดาเคยรับจ้างติดตั้งสายไฟฟ้าให้กับทางร้าน ป้าจินดาจึงติดต่อขอเช่าหน้าร้านเพื่อขายยำ โดยทางร้านเสริมสวยคิดค่าเช่าเดือนละ 2,000 บาท ป้าจินดาตั้งแผงขายหน้าร้านเสริมสวยเป็นเวลาประมาณ 1 ปี จึงย้ายมาเช่าห้อง สำหรับขายยำอยู่บริเวณปากซอยไทยธานี 26 โดยจ่ายค่าเช่าเดือนละ

6,500 บาท แต่ก็ขายไม่ได้และต้องจ่ายค่าเช่าร้านในราคาสูงทำให้ต้องย้ายสถานที่ขายใหม่ หลังจากเช่าห้องขายเป็นเวลาประมาณ 2 ปีก็ย้ายมาเช่าสถานที่ตั้งแผงขายอยู่บริเวณปากซอยไทยธานี 23 ซึ่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับห้องเช่าที่ป่าจินดาเช่าอยู่เดิม โดยเจ้าของสถานที่คิดค่าเช่าเดือนละ 4,000 บาท สำหรับบริเวณนี้จะมีพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยมาตั้งสิ่งของขายอยู่เป็นจำนวนมาก

ถึงแม้ป่าจินดาจะเช่าสถานที่สำหรับตั้งแผงขายยาและมีพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยมาตั้งสิ่งของและจอดรถขายสิ่งของอยู่ด้วยกันเป็นจำนวนมากแล้ว แต่การตั้งแผงขายสิ่งของบรรดาพ่อค้าแม่ค้าส่วนใหญ่รวมทั้งป่าจินดาเองจะมาจอดรถเข็นขายอยู่บริเวณริมถนนนวนคร 20 เพราะหากตั้งขายอยู่ในสถานที่ที่ตนเองเช่าไว้ พ่อค้าแม่ค้ารายอื่นจะมาจอดรถเข็นบังแผงขายยาของตนทำให้ขายไม่ได้จึงจำเป็นต้องเข็นรถมาขายริมถนนด้วยเช่นกัน ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้เป็นการผิดกฎระเบียบของบริษัท นวนคร จำกัด เพราะถนนนวนคร 20 เป็นถนนสาธารณะทางบริษัทจึงห้ามไม่ให้พ่อค้าแม่ค้าตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของต่าง ๆ ดังนั้นทางบริษัทจึงจัดให้มีเจ้าหน้าที่เพื่อคอยดูแลไม่ให้บรรดาพ่อค้าแม่ค้ามาตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของในบริเวณนี้ ถึงแม้ว่าจะมีเจ้าหน้าที่ของบริษัท นวนคร จำกัด คอยดูแลและขับไล่ไม่ให้บรรดาพ่อค้าแม่ค้ามาตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของในบริเวณริมถนนนวนคร 20 นี้ก็ตามแต่บรรดาพ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้ก็ยังคงฝ่าฝืนกฎระเบียบอยู่เสมอ

ป่าจินดาบอกว่า พ่อค้าแม่ค้าที่มาตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของต่าง ๆ ในหมู่บ้านไทยธานีจะต้องจ่ายค่าเช่าสถานที่ขายทุกคนไม่ว่าสถานที่ตรงนั้นจะอยู่ในบ้านหรือทาวน์เฮาส์(สถานที่ส่วนบุคคล)หรือริมถนนหน้าบ้านหรือทาวน์เฮาส์(สถานที่สาธารณะ) พ่อค้าแม่ค้าคนใดมาตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของจะต้องจ่ายค่าเช่าสถานที่ขายให้กับเจ้าของบ้านหรือทาวน์เฮาส์ดังนี้ การตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของในเขตบริเวณบ้านหรือทาวน์เฮาส์ ต้องจ่ายค่าเช่าเดือนละ 4,000 บาทถึง 5,000 บาท ส่วนการตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของริมถนนหน้าบ้านหรือทาวน์เฮาส์ การตั้งแผงหรือจอดรถขายสิ่งของในเขตบริเวณบ้านหรือทาวน์เฮาส์ ต้องจ่ายเดือนละ 2,500 บาทถึง 4,000 บาท

สำหรับพ่อค้าแม่ค้าที่เช่าสถานที่ขายในบ้านหรือทาวน์เฮาส์จะไม่มีปัญหาเมื่อเจ้าหน้าที่บริษัท นวนครมาขับไล่ แต่บรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ขายสิ่งของอยู่ริมถนน เมื่อมีเจ้าหน้าที่ของบริษัท นวนครมาขับไล่ก็ต้องเข็นรถหลบหนีเข้าซอยไป เมื่อเจ้าหน้าที่เหล่านี้ออกไปจากพื้นที่จึงจะเข็นรถกลับมาขายได้เหมือนเดิม

เมื่อเริ่มขายยาใหม่ ๆ ป่าจินดาและลุงสำรวยต้องตื่นเวลา 5.00 น. เพื่อไปซื้ออาหารสดสำหรับประกอบอาหารประเภทยำ(เช่น เนื้อหมูสด ปลาหมึก ลูกชิ้น ผักกระเจต พริกสดและมะนาว เป็นต้น) โดยนั่งรถสองแถวจากหมู่บ้านไปลงที่บริเวณทางเข้านิคมอุตสาหกรรมนวนคร จากนั้นป่าจินดาและลุงสำรวยจึงจะนั่งรถประจำทางจากหน้าเมืองไปตลาดรังสิตเพื่อซื้ออาหารสดต่าง ๆ

เมื่อซื้ออาหารสดได้ตามที่ต้องการแล้วจึงเดินทางกลับที่พักและเตรียมสิ่งของต่าง ๆ พร้อมทั้งจะนำออกไปขายต่อไป ป้าจินดาและลุงสำรวยไปซื้ออาหารสดด้วยตนเองเป็นเวลาประมาณ 1 ปี หลังจากนั้นจึงสั่งซื้ออาหารสดกับคนรับจ้างซื้ออาหารสด ตามคำแนะนำของเพื่อนพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อความสะดวกและการมีเวลาพักผ่อนมากขึ้น ประกอบกับราคาของอาหารสดที่สั่งซื้อเมื่อเปรียบเทียบกับราคาของอาหารสดที่ไปซื้อด้วยตนเองนั้นแตกต่างกันไม่มากนัก ดังนั้นป้าจินดาจึงสั่งซื้ออาหารสดจากคนรับจ้างซื้อจนกระทั่งถึงปัจจุบัน การสั่งซื้อจะมีวิธีการดังนี้คือ ในเวลาประมาณ 20.30 น. ถึง 21.00 น. ของทุก ๆ วัน คนรับจ้างซื้อจะไปรับใบสั่งซื้อจากลูกค้าเพื่อจะได้ซื้อสินค้าตามความต้องการของลูกค้าและจะนำมาส่งให้ในตอนเช้าของวันถัดไปพร้อมทั้งเก็บเงินค่าสินค้าในคราวเดียวกัน

สำหรับเครื่องปรุงรสและอุปกรณ์ต่าง ๆ ป้าจินดาจะไปซื้อจากร้านวิไลมาเกิดตั้งเป็นประจำ แต่ถ้าหากการซื้อในแต่ละครั้งมีจำนวนสิ่งของมากหรือนักลับมาบ้านลำบาก ก็จะให้ทางร้านช่วยจัดส่งสิ่งของเหล่านั้นให้ถึงบ้าน เช่น น้ำปลา ผงชูรส เกลือและน้ำตาล เป็นต้น

ในปัจจุบันลุงสำรวยได้เลิกอาชีพช่างไฟฟ้าแล้วและจะมาช่วยป้าจินดาขายยำ โดยช่วยป้าจินดาจัดเตรียมสิ่งของต่าง ๆ และออกไปขายยำด้วยกันจนกระทั่งเลิกขาย สำหรับในแต่ละวันที่ป้าจินดาขายยำนั้น ป้าจินดาจะตื่นนอนตั้งแต่เวลา 5.00 น. เมื่อเวลาประมาณ 5.30 น. ผู้รับจ้างซื้อสิ่งของจะนำอาหารสดที่สั่งซื้อไว้มาส่งให้ถึงที่พัก ป้าจินดาและลุงสำรวยก็จะออกมารับพร้อมทั้งจ่ายเงินค่าอาหารสดไป จากนั้นจึงช่วยกันเตรียมอาหารสด โดยลุงสำรวยจะมีหน้าที่ตั้งนี้คือ ล้าง หั่นและลวกปลาหมึกเก็บใส่ถุงพลาสติก นำเนื้อหมูมาทำสับเป็นหมูสับและต้มเก็บใส่ไว้ในหม้อ เด็ดผักกระเฉดและล้างเก็บใส่ถุง ส่วนป้าจินดาจะมีหน้าที่หั่นหมูยอใส่กระจาด แช่วุ้นเส้นใส่กระจาด บดพริกสดเก็บไว้ในขวดโหลและล้างหนังตีนไก่สำหรับทำยำเล็บมือนางเก็บใส่ถุง สำหรับอาหารสดบางชนิดที่เมื่อจัดเตรียมเสร็จแล้วต้องนำไปแช่ตู้เย็นคือ ปลาหมึกและหนังตีนไก่ จนกระทั่งเวลาประมาณ 10.00 น. ป้าจินดาและลุงสำรวยจึงจัดเตรียมอาหารสดเสร็จ หลังจากนั้นจึงหยุดพักเพื่อรับประทานอาหารเช้า ดูโทรทัศน์หรือนอน เมื่อถึงเวลาประมาณ 14.00 น. จึงจะเริ่มจัดเตรียมสิ่งของต่อตั้งนี้ นำอาหารสดที่เตรียมไว้ในช่วงเช้ามืดมาจัดใส่กระจาด แล้วนำไปจัดวางบนรถเข็น พร้อมทั้งนำเครื่องปรุงและอุปกรณ์ต่าง ๆ ขึ้นรถเข็นด้วย เมื่อเตรียมสิ่งของทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ป้าจินดาและลุงสำรวยจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจึงเข็นรถออกไปขายในเวลาประมาณ 15.00 น. และขายไปจนกระทั่งถึงเวลาประมาณ 21.30 น. จึงจะเข็นรถกลับ ในบางวันที่ขายได้ไม่ดีนักและยังมีอาหารสดเหลืออยู่ ป้าจินดาจะนำอาหารสดที่เหลือกลับมาแช่ไว้ในตู้เย็น

และจะนำมาขายอีกในวันถัดไป แต่ส่วนใหญ่ป่าจินต้ามักจะขายหมดและอาจจะมีอาหารสดเหลือบ้างแต่ก็ไม่มากนัก

ในอดีตที่ป่าจินต้ามาค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนครใหม่ ๆ จะขายดีมากเพราะพ่อค้าแม่ค้ามีจำนวนไม่มากนักทำให้การค้าขายได้กำไรดี โดยป่าจินตาคะขายยำในราคาถุงละ 15 บาท ถึง 20 บาท เงินลงทุนสำหรับการค้าขายในแต่ละวันประมาณวันละ 1,500 บาท เมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้กำไรประมาณวันละ 500 บาทถึง 700 บาท แต่ในปัจจุบันสิ่งของต่าง ๆ ที่ใช้ในการประกอบอาหารและการปรุงรสขาดมีราคาสูงขึ้น มีพ่อค้าแม่ค้าเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากประกอบกับในช่วงเวลาที่ประเทศไทยประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำนั้น โรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งมีการลดจำนวนพนักงานลงหรือไม่อนุญาตให้พนักงานทำงานล่วงเวลาและโรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งถึงกับต้องหยุดกิจการไปเลย ทำให้มีผลกระทบกับการค้าของป่าจินตาบ้าง

ในปัจจุบัน ป่าจินตาคะขายยำในราคาถุงละ 25 บาท พิเศษ 30 บาท เงินลงทุนสำหรับการค้าขายในแต่ละวันประมาณ 1,800 บาท ถึง 2,000 บาท เมื่อหักต้นทุนแล้วจะได้กำไรประมาณวันละ 400 บาทถึง 500 บาท ซึ่งเงินกำไรที่ได้ในแต่ละวันจะเพียงพอกับค่าใช้จ่ายของครอบครัวในแต่ละเดือนและยังพอมีเงินเหลือเก็บอยู่บ้าง ซึ่งเงินจำนวนนี้ลุงสำรวจจะนำไปฝากธนาคารไว้เพื่อใช้จ่ายในอนาคตต่อไป

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างป่าจินตากับบุคคลต่าง ๆ เริ่มจากความสัมพันธ์ระหว่างป่าจินตากับกลุ่มเครือญาติ ซึ่งในระยะเวลา 2 ถึง 3 ปีที่ผ่านมาการติดต่อไปมาหาสู่ระหว่างป่าจินตากับญาติพี่น้องทางฝ่ายตนมีน้อยมาก ทั้งนี้เนื่องจากอาชีพของป่าจินตาทำให้ไม่มีวันหยุดขายอาหารที่แน่นอนและไม่หยุดขายบ่อยครั้งนัก โดยจะหยุดก็ต่อเมื่อเป็นช่วงเทศกาลวันสำคัญเช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์และเมื่อเจ็บไข้ไม่สบายเท่านั้น ประกอบกับป่าจินตาและลุงสำรวจอายุมากแล้วการเดินทางไปเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องทางฝ่ายป่าจินตาซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ จึงไม่สะดวกนัก ในทางกลับกันญาติพี่น้องฝ่ายป่าจินตาเองก็ไม่ค่อยได้เดินทางมาเยี่ยมเยียนป่าจินตาที่นิคมอุตสาหกรรมนวนครด้วยเช่นกัน ดังนั้นป่าจินตาก็ไม่ค่อยทราบข่าวคราวความเป็นอยู่ของญาติพี่น้องฝ่ายตนเท่าใดนัก

สำหรับบรรดาญาติพี่น้องที่ป่าจินตาดูติดต่อไปมาหาสู่อย่างสม่ำเสมอคือ บุตรชายของป่าจินตาและญาติพี่น้องฝ่ายลุงสำรวจ โดยมีบุตรชายของป่าจินตา 2 คนอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครคือศักรินทร์และกำพล ซึ่งที่ศักรินทร์อาศัยอยู่นั่งติดกับห้องของป่าจินตา ส่วนที่กำพลได้เช่าห้องอาศัยอยู่กับภรรยาในซอยไทยธานี 23 สำหรับบุตรชายทั้ง 2 คนที่อาศัยอยู่ในเขตนิคมอุตสาหกรรมนวนครนี้จะมานั่งพูดคุยกัน มารับประทานอาหารร่วมกับป่าจินตาและลุง

สำรวยบ้างในบางวันและมีการช่วยเหลือจนเจือระหว่างกันอยู่สม่ำเสมอกล่าวคือ ปัจจุบันศักรินทร์ได้ประกอบอาชีพขายปลาสดในหมู่บ้านไทยธานี โดยมีป้าจินดาเป็นผู้ให้เงินลงทุนค้าขาย ด้านที่อยู่อาศัยก็ไม่ต้องจ่ายค่าเช่าห้อง ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า เพราะป้าจินดาและลุงสำรวยจะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายเหล่านี้ให้ทั้งหมด นอกจากนี้ในทุก ๆ วันเวลา 15.00 น. ในขณะที่ป้าจินดาเซ็นรถออกไปขายยำและศักรินทร์ออกไปขายปลา ลุงสำรวยจะเป็นคนเฝ้าบ้านรอจนกว่าศักรินทร์จะกลับมาจากการขายปลา เมื่อศักรินทร์กลับมาจากการขายปลาในเวลาประมาณ 19.00 น. ลุงสำรวยจึงจะออกไปช่วยป้าจินดาขายยำต่อไป สำหรับกำพลปัจจุบันว่างงานดังนั้นทุก ๆ วัน กำพลจะมาช่วยป้าจินดาจัดเตรียมอาหารสดจนเสร็จและรับประทานอาหารร่วมกับป้าจินดาและลุงสำรวย เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ กำพลจึงกลับห้องพักจนกระทั่งเวลาประมาณ 14.00 น. จึงจะกลับช่วยป้าจินดาจัดเตรียมสิ่งของต่าง ๆ จนเสร็จและเซ็นรถออกไปขายพร้อมกับป้าจินดาและอยู่ช่วยป้าจินดาขายยำจนกว่าลุงสำรวยจะเข้ามาที่แผง กำพลจึงจะกลับไปห้องพักของตน ป้าจินดาได้ให้เงินตอบแทนแก่กำพลวันละ 50 บาทถึง 100 บาท ส่วนบุตรชายของป้าจินดาคนอื่น ๆ ก็จะมาแวะเวียนกันมาเยี่ยมเยียนป้าจินดาที่บ้าน แต่ก็ไม่บ่อยนักยกเว้นพระบุตรชาย(อานาจ)ซึ่งปัจจุบันจำวัดอยู่ที่วัดตะวันเรืองโดยป้าจินดาและลุงสำรวยจะไปเยี่ยมที่วัดประมาณเดือนละ 1 ครั้ง

ในวันหยุดป้าจินดาและลุงสำรวยจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องฝ่ายลุงสำรวยซึ่งอาศัยอยู่ที่ตำบลคลองสี่ อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานีและจะถือโอกาสไปทำบุญและเยี่ยมพระบุตรชายที่วัดตะวันเรืองอีกด้วย ทั้งนี้เพราะวัดตะวันเรืองตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้านญาติฝ่ายลุงสำรวยมากนัก

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างป้าจินดากับเพื่อนบ้านละแวกเดียวกัน ป้าจินดาบอกว่าตั้งแต่ตนมาอยู่อาศัยในเขตนิคมอุตสาหกรรมนวนครยังไม่มีเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกันที่รู้จักสนิทสนมเป็นพิเศษ ส่วนมากเป็นการรู้จักคุ้นเคยหน้าตาว่าเป็นผู้ที่อาศัยในซอยนี้เท่านั้น จะไม่มีการร่วมกันทำกิจกรรมช่วยเหลือกันหรือมีการขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน แต่จะเป็นลักษณะของคนก็ต่างอยู่อาศัยไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน จะมีเพียงผู้ที่อยู่บ้านทาวเฮาส์ที่ป้าจินดาต่อท่อประปาและสายไฟฟ้ามาใช้เท่านั้นที่ป้าจินดาและลุงสำรวยพูดคุยด้วยแต่ก็ไม่บ่อยนัก

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างป้าจินดากับบุคคลอื่น ๆ เช่น ผู้รับจ้างไปซื้อของที่ตลาด พนักงานโรงงาน ผู้ที่อยู่อาศัยในเขตนิคมอุตสาหกรรม รวมไปถึงร้านขายของชำและร้านค้าต่าง ๆ เป็นต้น จะเป็นความสัมพันธ์เชิงธุรกิจคือเป็นการซื้อขายสินค้าระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย โดยมีเงินเป็นตัวกลางในการแลกเปลี่ยนซึ่งนอกจากกิจกรรมการซื้อขายระหว่างกันแล้วจะไม่มีกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติร่วมกันอีก ป้าจินดาเล่าว่า ป้าไม่คอยรู้จักสนิทสนมกับใครหรือร้านค้าใดเป็นพิเศษ จะมีพูดคุยทักทายกันบ้างกับลูกค้าขาประจำหรือผู้ที่คุ้นหน้าคุ้นตาเท่านั้น ซึ่งก็เป็นการพูดคุยทักทาย

กันธรรมดาทั่วไป ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ตั้งขายสินค้าอยู่ในละแวกเดียวกัน จะรู้จักกันไม่มีการขัดแย้งเรื่องสถานที่ตั้งขายสินค้าและขัดผลประโยชน์ด้านการค้าระหว่างกัน เพราะเป็นที่ทราบกันดีในบรรดาพ่อค้าแม่ค้าว่าบริเวณตรงนั้นเป็นที่เช่าของใครและมีใครเช่าอยู่ ดังนั้นจึงไม่มีปัญหาเรื่องการแย่งหรือรุกล้ำพื้นที่ตั้งแผงหรือจตุรตถขายสิ่งของกัน ส่วนเรื่องผลประโยชน์ด้านการค้าจะไม่มี ความขัดแย้งกันในหมู่พ่อค้าแม่ค้า เพราะแม้ว่าจะมีการขายสินค้าเหมือนกันและอาจจะตั้งขายอยู่ใกล้กันก็ตาม ต่างคนก็ต่างขายในสถานที่เช่าของตนเองไม่ยุ่งเกี่ยวกับกันเพราะถือว่าต่างคนก็ต่างทำมาหากิน ในทางกลับกันบางครั้งพ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้ก็จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ป้าจินดาเล่าว่าในบางวันหากร้านของตนเองขายดีแล้วบังเอิญบุตรชายหรือลูกสาวรายไม่อยู่ เมื่อมีลูกค้ามาซื้ออาหารหลายคน พ่อค้าแม่ค้าที่ตั้งขายสินค้าอยู่ติดกันก็จะเข้ามาช่วยเหลือ เช่น ช่วยผูกถุงอาหารและรับเงินทอนเงินให้ เป็นต้น นอกจากนี้ในบางวันเจ้าหน้าที่และยามของบริษัท นวนคร มาไล่บรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ตั้งแผงหรือจตุรตถขายสิ่งของอยู่บริเวณริมถนน พ่อค้าแม่ค้าเหล่านี้จะส่งสัญญาณต่อ ๆ กันไปเพื่อพ่อค้าแม่ค้ารายอื่น ๆ หลบหนีทัน

ป้าจินดามีทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพหาบเร่แผงลอยว่า สาเหตุที่ป้าจินดามาประกอบอาชีพขายยำเพราะว่าตนไม่มีการศึกษาและตนก็มีอายุมากแล้ว จะไปทำงานในบริษัทหรือโรงงานอุตสาหกรรมก็คงไม่มีนายจ้างคนใดรับเข้าทำงาน ประกอบกับตนเป็นคนชอบการค้าขายและยึดอาชีพค้าขายเลี้ยงครอบครัวมาเป็นเวลากว่า 40 ปีจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ป้าจินดานั้นมีความพอใจในอาชีพที่ตนเองทำอยู่ในขณะนี้เพราะรายได้จากการค้าขายนั้นพอเพียงต่อค่าใช้จ่ายของครอบครัวและพอจะมีเงินเหลือเก็บอยู่และคิดว่าอาชีพนี้ดีกว่าการทำงานเป็นพนักงานของบริษัทหรือโรงงานอุตสาหกรรมเพราะในแต่ละวัน เงินกำไรที่ได้จากการค้าขายถึงแม้ว่าจะมากบ้างน้อยบ้างไม่แน่นอนแต่เมื่อเปรียบเทียบกับเงินเดือนของพนักงานที่ทำงานรับจ้างบางคน ป้าจินดาคิดว่าตนอาจจะมียาได้มากกว่าคนเหล่านี้ ซึ่งนอกจากป้าจินดาจะพอใจกับเงินกำไรที่ได้ในแต่ละวันแล้วยังบอกต่อไปว่าเงินกำไรที่ได้ทำให้ตนสามารถซื้อสินค้าต่าง ๆ ที่ต้องการได้ทุกวันและมีอิสระในการทำงานจะขายหรือจะหยุดขายเมื่อใดก็ได้

ในอนาคต ถ้าหากการค้าขายยังคงได้กำไรป้าจินดาก็จะค้าขายต่อไปจนกว่าร่างกายของตนเองจะทำไม่ไหว และถ้าหากร่างกายของตนเองทำไม่ไหวจนต้องเลิกขายนั้นก็อยากจะให้ลูกหลานมารับช่วงค้าขายต่อจากตน โดยจะเป็นผู้สอนวิธีการประกอบอาหาร การปรุงแต่งรสและให้เช่าสถานที่ขายต่อจากตน เพราะเห็นว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพอิสระอาชีพหนึ่งที่สร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการได้พอสมควร ในทางกลับกันหากการค้าขายไม่ได้กำไรหรือเจ้าของสถานที่เช่าขายในปัจจุบันไม่ให้เช่าที่ขายต่อไปป้าจินดาก็จะเลิกขายเช่นกัน ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นไม่ว่าจะเป็นการเลิก

ในกรณีใดก็ตาม ป้าจินดาและลุงสำรวยจะนำเงินเก็บที่มีอยู่ไปสร้างบ้านในที่ดินที่ได้ซื้อไว้และลงทุนเปิดร้านขายสิ่งของเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือเพาะพันธุ์ปลาสวยงามขายเลี้ยงชีพในบ้านปลายชีวิต

ป้าจินดามีทัศนคติต่อความยากจนว่า ในอดีตป้าจินดาเป็นคนมีฐานะยากจนมากคนหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาหลังการเสียชีวิตของลุงอุไรและก่อนที่จะได้แต่งงานใหม่กับลุงสำรวยกล่าวคือ ในบางวันนั้นป้าจินดาแทบจะไม่มีเงินสำหรับใช้จ่ายในครอบครัวหรือแม้กระทั่งซื้อข้าวสารเพื่อใช้รับประทานในครอบครัว ป้าจินดาจึงแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการตกลงกับร้านค้าว่าตนขอเอาสิ่งของจากทางร้านไปก่อนแล้วจะนำเงินมาจ่ายให้ในภายหลัง อย่างไรก็ตาม ป้าจินดาก็ไม่ยอมกู้หนี้ยืมสินจากใครเป็นอันขาดเพราะการกู้ยืมเงินจะต้องเสียดอกเบี้ยให้กับนายทุนเงินกู้ในอัตราสูงมาก ต่อมาเมื่อป้าจินดาได้แต่งงานใหม่กับลุงสำรวยและได้ย้ายมาประกอบอาชีพค้าขายยาในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้นไม่ยากจนเหมือนในอดีต มีเงินเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายในครอบครัวและมีเงินเหลือเก็บออมบ้าง ป้าจินดาเล่าว่า ในชีวิตนี้ของตนไม่เคยคิดว่าจะมีเงินออมถึงหนึ่งแสนบาทจนกระทั่งมาค้าขายในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของตนเองดีขึ้นมีรายได้มากขึ้น มีเงินเก็บจนสามารถซื้อที่ดินขนาด 50 ตารางวาซึ่งอยู่ติดกับบ้านที่สาวของลุงสำรวยที่ตำบลคลองสี่ อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานีได้ ทำให้ตนรู้สึกที่มีความมั่นคงในชีวิตมากขึ้น

ป้าจินดามีทัศนคติต่อเมืองว่า เมืองเป็นแหล่งรวมของผู้คนจำนวนมากที่มาจากสถานที่ต่าง ๆ ผู้คนเหล่านี้จำเป็นต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ในสังคมได้ ความสัมพันธ์ของคนในสังคมมีลักษณะเป็นแบบต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน จะรู้จักกันบ้างก็เพียงผิวเผินเท่านั้น นอกจากนี้ในสังคมเมืองยังมีการแบ่งชนชั้นระหว่างคนร่ำรวยและคนยากจน คนร่ำรวยจะอยู่ในสังคมของคนร่ำรวยด้วยกันและในบางครั้งคนเหล่านี้ถึงกับแสดงท่าทีรังเกียจคนยากจนอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้คนร่ำรวยมักจะได้รับบริการอำนวยความสะดวกจากคนในสังคมมากกว่าคนยากจน ป้าจินดาได้เล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนในเรื่องดังกล่าวว่า ครั้งหนึ่งป้าจินดาและครอบครัวได้ไปนิมนต์พระสงฆ์ในวัดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เพื่อมาทำบุญที่บ้านของตน แต่พระสงฆ์รูปนั้นมีท่าทีไม่ค่อยสนใจเรื่องที่ตนพูดและพยายามบ่ายเบี่ยงตลอดเวลา จนกระทั่งมีผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาในวัดซึ่งดูจากการแต่งตัวแล้วน่าจะเป็นคนมีฐานะดี พระสงฆ์รูปนั้นถึงกับเดินเข้าไปพูดกับผู้ชายคนนั้นโดยไม่สนใจตนและครอบครัวอีกเลย ทำให้ตนรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างคนร่ำรวยกับคนยากจนในสังคมเป็นอย่างดี ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครก็เช่นกันมีสภาพเหมือนกับที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่มีบางส่วนที่แตกต่างกันบ้างคือ คนร่ำรวยและคนยากจนในนิคมอุตสาหกรรมนวนครนี้ยังมีการพูดคุยทักทายกันบ้าง ไม่มีการแสดงท่าทีรังเกียจกันเหมือนสังคมในกรุงเทพฯ

สำหรับในชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่บ้านของลุงสำรวย ที่อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ป้าจินดาและลุงสำรวยบอกว่า ผู้คนในหมู่บ้านส่วนใหญ่เป็นญาติพี่น้องกัน เพื่อนบ้านจะรู้จักสนิทสนมกันไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นคนร่ำรวยหรือคนยากจน ทุกคนในหมู่บ้านมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังนั้นเมื่อป้าจินดาและลุงสำรวยมีโอกาสได้กลับมาเยี่ยมญาติพี่น้องและได้มาพักอาศัยที่บ้านในชนบท ทำให้มีความรู้สึกอบอุ่นและมีความสุข ดังนั้นในอนาคตถ้าหากมีโอกาสป้าจินดาและครอบครัวต้องการจะมาอยู่อาศัยในชนบทมากกว่าอยู่อาศัยในเมือง